

Epíleg

*Del llat. epilōgus, i aquest,
del gr. ἐπίλογος epílogos.*

1. m. Recapitulació d'allò que s'ha dit en un discurs o en una altra composició literària.

2. m. Última part d'una obra, en la qual es refereixen fets posteriors als recollits o reflexions relacionades amb el seu tema central.

3. m. p. us. Conjunt o compendi.

Real Academia Española:
Diccionario de la lengua española,
23.ª ed.

L'epíleg és la part final d'una obra. El recull final d'un discurs anterior. Volíem explicar-vos en paper, com a regal, la que ha estat segurament la temporada més difícil de la història del Teatre Lliure. *Epíleg* és l'exercici escrit de l'autocrítica necessària i compartida volent deixar constància d'allò que hem fet durant la temporada 20/21 i creant reflexió al voltant del paral·lelisme temporal artístic i social per, d'alguna manera, arribar a valorar plegats l'impacte i el retorn rebuts durant tota aquesta pandèmia mundial. Ho fem amb totes les veus que han participat en la construcció d'aquesta reflexió des d'un bocí del seu univers artístic.

Hem viscut en una pandèmia mundial aquest últim any... una pandèmia que ha fet tancar tots els teatres del món. Però el Lliure, en canvi, ha continuat obert sempre que ha pogut. Ficant-nos per les escletxes ens hem arriscat per ampliar certs marges que semblaven impossibles de superar. Amb *Epíleg* compartim també l'esforç artístic i humà fet, desmesurat en tots els sentits. És cert que no en tenim distància, perquè encara estem vivint la disrupció... però tot i així som infinits cercant noves realitats de la creació. Aquest últim any ens ha permès pensar-nos d'una altra manera. Infinits i sempre presents, tot i les distàncies que sovint ens han obligat a mantenir.

El Lliure no tornarà a ser com abans perquè el salt d'entrega ha estat tan gran que ens posicionem com un teatre necessari per a una ciutadania de Barcelona i en especial per a uns professionals, a qui hem volgut fer costat mantenint la flama de la creació durant el primer *lockdown* amb la creació d'una plataforma digital que aglutinés nous formats i expressions artístiques digitals, ajudant la creació i el pensament i, fins i tot, col·laborant amb un banc d'aliments... Ha estat una temporada que hem cregut en la paraula donada. En el "ser o no ser". Perquè sabem que també som el que no som. Que el que no som també ens defineix. Som un espai cultural públic envejable, perquè hi treballem gent envejable, perquè ens arrisquem i donem sense esperar res a canvi, i això ens permet saber que el camí de l'equivocació és un camí ric de fruits emocionals. Som un teatre que aprèn constantment i que es supera a cada projecte, a cada pensament. Que no té límits perquè les persones que hi treballem no en volem tenir.

Aquest epíleg (o epílegs) vol il·luminar també l'inici d'una era que ja no podem deixar. Una era que volem sostenible i digital, però sobretot humanista. I així acabem la temporada per començar-ne una altra amb més ganes que mai. Amb les ganes de tornar-nos a abraçar i de continuar dient-vos gràcies. Gràcies per no deixar de confiar en el Lliure.

Juan Carlos Martel Bayod
Director de la Fundació Teatre Lliure
- Teatre Públic de Barcelona

Plantada dels MIR.

218 escoles tancades per COVID.

La Generalitat declara la cultura “bé essencial”.

Festa de la Mercè.

Mi nombre es alguien y cualquiera
idea i direcció Laura Vago
dramatúrgia Laura Vago i Maria Zaragoza

Noli me tangere (no em toquis)
Niño de Elche i la col·laboració dels dramaturgs Marc Artigau, Clàudia Cedó, Albert Lladó i Victoria Szpunberg

La directora Georgina Kulumbegashvili guanya la Concha d'Or.

El Gran Teatre del Liceu inaugura temporada amb 1.144 butaques.

Inhabilitació del President Torra.

El TNC obre temporada amb el *Decameró*.

L'Audiència Nacional absol els acusats per la sortida a borsa de Bankia.

Aprovació de les mesures anti-COVID 19.

Donald Trump és ingressat a l'hospital per COVID.

Per què reivindiques la necessitat d'un dol col·lectiu?

Laura Vago – *Mi nombre es alguien y cualquiera*

Considero que, com a societat, hi ha una necessitat d'afrontar i enfrontar-se a la realitat viscuda, vinculada a la mort en soledat de moltes persones. Entenent que el dol és l'adaptació emocional a una pèrdua. Ens devem un doble dol, l'un a nivell personal pels qui es van veure privats d'allò que fins ara realitzàvem com a societat, és a dir, l'acompanyament durant el període de malaltia i traspàs. I l'altre, com a societat, el dol de la nostra manera de vincular-nos amb la quotidianitat i les maneres com vivíem abans de la pandèmia, sense la certesa que les coses tornaran a ser com eren i sense saber si volem que sigui així. Si no realitzem aquestes reflexions podem caure en la banalització dels fets i que tot quedi en xifres, el nombre de morts, el nombre de dies de confinament, els horaris de sortida, etc. Penso que reflexionar i viure és important per poder continuar i com a punt de partida per construir cap endavant.

© Silvia Poch

© Silvia Poch

Com s'encara una “missa laica”?

Niño de Elche – *Noli me tangere (no em toquis)*

Recordo que fa uns sis anys vaig comentar al meu amic poeta Bernardo Santos les meves intencions de fer un disc que fos una missa laica. Em va recomanar, abans de continuar amb el meu pla fallit, que llegís Ernesto Cardenal, Leonardo Boff, Roque Dalton o Albert Nolan. Des del seu coneixement de la teologia de l'alliberament, entenia que l'estructura que es proposa des de la missa és ja per ella mateixa un ritual construït sota els ordes eclesiàstics i, per tant, que continuaria estant sota el jou conservador de la religió catòlica. D'aquí que aquests dies hagi volgut fer-me acompanyar per textos de Cardenal o de José Val del Omar, amb l'única finalitat de trobar una poètica espiritual que ens ajudi a subvertir a través del ritual artístic uns sentiments de dolor profund.

“ELS PRIMERS CRISTIANS NO TENIEN TEMPLES. ‘ESGLÉSIA’ EN GREC ÉS UNA PARAULA LAICA QUE VOL DIR ‘REUNIÓ’. HE LLEGIT QUE TAMBÉ A L'ANTIC TESTAMENT LA BÍBLIA GAIREBÉ NO FA SERVIR PARAULES RELIGIOSES, SINÓ PARAULES LAIQUES QUE DESPRÉS VAN REBRE UN SENTIT RELIGIÓS, I PER EXEMPLE LA PARAULA ‘CULTE’ VENIA D'UN TERME MILITAR EQUIVALENT A LA NOSTRA ‘MILITÀNCIA’.”

Ernesto Cardenal
El Evangelio en Solentiname (1975)

4	5	6	7	8	9	10	13	14	15
La Nova Caledònia vota continuar unida a França.	Un 10% de la població, contagiada de COVID segons l'OMS.	Barcelona acull el Fòrum de la reactivació econòmica.	El partit neonazi grec Aurora, condemnat per violència organitzada. Inauguració del Temporada Alta.	Louise Glück, Nobel de Literatura. El CCCB inaugura l'exposició dedicada a William Kentridge. Buidat un pavelló de la Fira per als sensellar.	Inauguració del Festival TNT. El Govern imposa l'estat d'alarma a Madrid.	Assalt a una comissaria dels suburbis de París.	FMI: Espanya, la pitjor gran economia avançada del 2020. Biennal del Pensament.	La taula Barri	Bonus Track creació i direcció Carol López Los Satélite text i direcció Ricard Gázquez La taula Ciutat

LA TAULA

Barri

Si fossis l'alcalde (o alcaldessa) d'aquesta ciutat, com seria el teu barri? De quina manera podem millorar els equipaments del barri? Quins equipaments hi falten? Quines idees tens de cara a formar una comunitat veïnal sòlida i consistent al barri? Com podem millorar les dinàmiques entre els barris i la ciutat?

Convidats

Em fa... molta mandra moure'm per aquesta ciutat. He d'anar cada dia d'Horta a Montjuïc. 45 minuts de viatge. Hi ha una concepció de ciutat que menysté les distàncies. A Barcelona, venir a Montjuïc sembla anar fora de Barcelona / Cal viure el barri, i no només moure'ns / Jo no he vingut a viure a Barcelona per no moure'm del barri. Jo vull una ciutat oberta i cosmopolita / Potser el Pla Cerdà ha esdevingut una tradició que costa de trencar. Qualsevol canvi que es pugui fer rebrà reticències a l'hora de fer-lo / Barcelona és una ciutat molt hostil amb la gent que hi arriba / Sort n'hi ha, de la gent que ha vingut de fora i fa activitats culturals de petit format. Sense elles, la ciutat seria molt avorrida / La cultura, a les ciutats, es manifesta en la memòria històrica, en els noms de carrers, en noms de places. L'estàtua de Colom està vinculada a la preservació del colonialisme, l'espòli, enfront d'altres experiències viscudes per col·lectius que van patir aquest colonialisme / Com a persona migrant, no sé si puc aspirar a l'alcaldia d'aquesta ciutat / Som en una situació precària. Problemes com l'espai públic, els serveis, la convivència, no són tan importants com per exemple el fet que hi hagi centenars, milers de persones vivint al carrer / Barcelona està tancada en ella mateixa i no veu molts problemes que haurien d'estar sobre la taula.

© Silvia Poch

Creus que la soledat és inevitable?

Carol López – Bonus Track

En el model de societat que portem es força inevitable. Ens devora el sistema i ens oblidem de les coses essencials. Pregunta't quant fa que no quedes amb els teus amics. Moltes vegades em diuen "he tingut una conversa amb aquest... de xat, eh". Ja no parlem. Ens comuniquem per whatsapp. Costa molt quedar. Tot s'anul·la a l'últim moment. Hauríem de cuidar molt més les nostres relacions. També va passar durant el confinament. Confinem-nos, descansem, relaxem-nos. I jo m'estressava amb tota aquesta gent que no parava de fer coses. Crec que sí, que ens hem convertit en persones hiperactives per suplir la soledat. I està bé la soledat si és escollida. Soc molt fan d'estar amb un mateix. Però també penso que hem de cuidar el nostre entorn, el petit comitè, i no el cuidem.

“TENIM UNA MASSA IMMIGRADA MASSIVA, EN CONSTANT AUGMENT [...]. ÉS UNA MASSA EXPLOSIVA, DE VEGADES FINS I TOT VANDÀLICA, SEMPRE ALMENYS CRIDANERA I INCULTA, AMB UNA MENA D'ORGULL INCONSCIENT DE LA SEVA FORÇA PRIMITIVA, DE LA SEVA IGNORÀNCIA.”

Manuel Cruells

Els no catalans i nosaltres (1965)

Què aporta el teatre radiofònic al teatre convencional?

Ricard Gázquez – Los Satélite

Entenc el teatre radiofònic com un format específic amb una gran potencialitat per generar situacions dramàtiques i sonores complexes i d'entreteniment, sense que importin les múltiples necessitats materials que comporta una escenificació. És una manera de compartir un espai de temps, de sensorialitat i de ficció sense que importin les distàncies. Pot arribar a qualsevol públic i a qualsevol lloc i és compatible amb la realització d'altres activitats mentre l'escoltes. Forma part del nostre imaginari col·lectiu la imatge dels tallers de feina on escoltaven la radionovel·la mentre feien espardenyes, cosint, treballant la fusta, envasant productes. Recordo quan a la meua infantesa era encara habitual sentir ficcions radiofòniques a casa o al cotxe. El meu pare era tècnic de radiodifusió i sempre l'acompanyava un transistor, a tota hora.

© Silvia Poch

LA TAULA

Ciutat

Cap on anem, com a ciutat? És massa tard per redreçar el rumb? Què no us agrada, de Barcelona? I què us agrada? Com podem construir una Barcelona sostenible, una Barcelona millor? Com ha de ser la relació entre Barcelona i l'anomenat “territori”?

Convidats

Jo pateixo la ciutat, però també aprenc d'ella / En els darrers quaranta anys, ha desaparegut la gent gran en aquesta ciutat. La meua escala estava plena de gent gran. Els mercats estaven plens de gent gran / També hi ha llocs de la ciutat que pràcticament expulsen els joves / Sempre ens estem plantejant de marxar, però no ho fem mai. Estem molt sonats! / Jo soc nascuda a Barcelona i he intentat marxar fora. Però sento l'aversion de la resta de Catalunya cap a la gent de Barcelona / Jo no em puc ni imaginar marxar de Barcelona / Parlem d'una Barcelona integradora i no parlem de les persones que se senten expulsades de la ciutat tot i voler-hi ser / Em dedico a l'art, soc ballarina, i no puc viure a Barcelona / Barcelona es qui em parla així quan vaig pel carrer –pensant que no sé parlar en català. També és la ciutat que m'ha assetjat pel carrer, que et treu la racistada i la machistada més gran / A d'altres ens han insultat també per maricons / Que estiguem parlant d'una cultura ja és simptomàtic. Parlem de CULTURES. Parlar de cultura en singular és excloent! / Quan començo a veure l'altre com a un igual, com un equivalent, i m'hi identifico i perdo la por? Barcelona és una ciutat multicultural. Però ara és molt necessari aprendre a identificar l'altre como un igual.

Trobada de Gestió Verda – mitos21

La taula
Cultura

El quadern daurat
de Doris Lessing
adaptació i direcció
Carlota Subirós

Decapitat un mestre
prop de París per
mostrar caricatures
de Mahoma.

Jacinta Ardern,
reelegida Primera
ministra de
Nova Zelanda.

El TSJC inhabilita
la Mesa del
Parlament de l'1 O
per desobediència.

LA TAULA Cultura

Quin paper pot jugar la cultura en el context actual i en el món que ens cau al damunt? La cultura és realment necessària? Fem una mica d'autocrítica: què s'ha fet malament, en el món de la cultura? Cal canviar-ne alguna cosa? La cultura, en aquesta ciutat, és democràtica i inclusiva? La cultura està vinculada a la societat en tota la seva diversitat?

Convidats

Quantes persones blanques hi ha al teatre? Quines dinàmiques estem reproduint en termes de raça i de classe? / Continuem amb la idea que els blancs tenen la veritat i que jo he de venir al Lliure per saber què és la cultura / La cultura és necessària perquè estem en una època de xoc d'identitats. La cultura ha de servir d'espai on poder empatitzar / On és la inclusió de la gent que ve de L'Hospitalet o de Cornellà? / Jo vaig trigar molt de temps en entendre la cultura catalana perquè no tenia accés a la intimitat de la gent / Si féssim aquest debat al carrer, o en altres barris o pobles, aniria diferent. / La cultura és allò que ens humanitza / Una de les coses que maten la cultura és que s'hi fiqui la política / Gràcies a la política també tenim centres cívics i altres espais oberts / Barcelona centrifuga la cultura de tot el país / Hem de ser conscients del poder que tenim com a consumidors de cultura. Hem de sortir de les zones culturals de confort / La cultura com a eina per sentir-nos comunitat. Què fem, que no obrim les possibilitats de fer comunitat?

Entrar en crisi per reconstruir-se una mateixa és el procés d'aprenentatge de la protagonista d'*El quadern daurat*. Ens passarà ara com a societat?

Carlota Subirós – *El quadern daurat*

És evident que tota aquesta dura i estranya experiència que estem vivint arran de la pandèmia reverbera amb una força increïble en la crisi absoluta que Doris Lessing recull a *El quadern daurat*. La nostra vida, tant a nivell individual com social, s'ha vist intensament tensada i fragilitzada en els darrers mesos, en què s'han agreujat molts dels conflictes socials, polítics i culturals que ja vivíem. Un panorama de foscor i incertesa s'ha estès sobre totes les perspectives de futur. També és evident que en aquesta situació pot aparèixer un increïble potencial de transformació radical. I de fet, això és justament el que va succeir als anys 60 i 70 del segle XX, les dècades immediatament posteriors als anys en què es va escriure i es desenvolupa la novel·la. Ara bé, una visió històrica més àmplia mostra com fins i tot aquests moviments transformadors ràpidament poden ser reassimilats dins d'un sistema sempre fagocitador. L'experiència que Doris Lessing ens mostra, en qualsevol cas, és la de la lluita personal incansable, malgrat totes les adversitats i a través de tots els dubtes i tots els fracassos, empenyent una roca que sabem que no podrem eliminar, però que tanmateix potser podem desplaçar una mica, ni que sigui mínimament, per mantenir viu el somni sempre renovat d'una vida més justa, més lliure, més feliç, més bona per a tothom i per a cadascú.

PREMIS DE LA CRÍTICA 2020

- A LA DIRECCIÓ PER A CARLOTA SUBIRÓS
- A L'ADAPTACIÓ/DRAMATÚRGIA PER A FERRAN DORDAL
- A L'ACTRIU PRINCIPAL PER A NORA NAVAS
- A L'ESPAI ESCÈNIC PER A MAX GLAENZEL
- A LA IL·LUMINACIÓ PER A CARLOS MARQUERIE
- AL VESTUARI PER A MARTA RAFA

© Silvia Poch

Escola de pensament Sessió 1

Absolució del major Trapero.

Espanya supera el milió de contagis per COVID.

La nostra parcel·la text i direcció Lara Díez Quintanilla

VOX perd la moció de censura contra Sánchez.

Estrasburg confirma les penes del TS pel setge al Parlament el 2011.

La vida es sueño de Pedro Calderón de la Barca dramatúrgia i direcció Lucía Miranda animació Javier Burgos

Catalunya registra el màxim risc de rebrot des de l'inici de la pandèmia.

Bufet Lliure – BCN Dibuixa

Guillem Clua guanya el Premio Nacional de Literatura Dramàtica.

Declarat el toc de queda a Catalunya.

Aldarulls a Itàlia per les restriccions per la COVID.

Tot França confinada.

El Congrés aprova allargar l'estat d'alarma fins al 9 de maig.

Catalunya, convocada a una aturada social de 15 dies. Teatres tancats.

Nit d'aldarulls contra les restriccions a Barcelona.

Suspensió de Bonus Track / El quadern daurat / La nostra parcel·la

Europa torna a ser l'epicentre de la pandèmia.

Baixa la taxa de contagis a Catalunya.

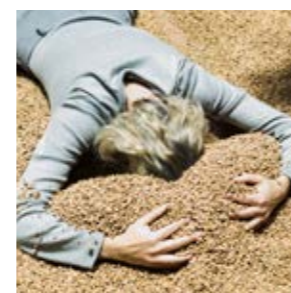
© Sílvia Poch

ESCOLA DE PENSAMENT – SESSIÓ 1 Té futur, el nostre present?

Com interpretem, des de les eines del pensament i la representació, un possible oracle que vagi més enllà de la ficció distòpica? Per què els fills de la condició pòstuma hem substituït el “cap a on” per la pregunta “fins quan”? Com creem escenaris per a la utopia sense caure en la ingenuïtat?

Com aconseguixes fer riure l'espectador amb un espectacle existencial?

Lara Díez Quintanilla – La nostra parcel·la
Em sorprèn molt veure com ens prenem seriosament una cosa tan absurda i surrealista com l'existència humana i que visquem creient-nos que, omplint de normes i creences el nostre voltant, és convertirà en un espai amb sentit. Ben mirat, és tan ridícul que fa riure. Crec que la manera d'experimentar la comèdia en què estem immerses és descontextualitzant les nostres accions quotidianes i les teories humanes, o despullar-les del soroll que les sosté.

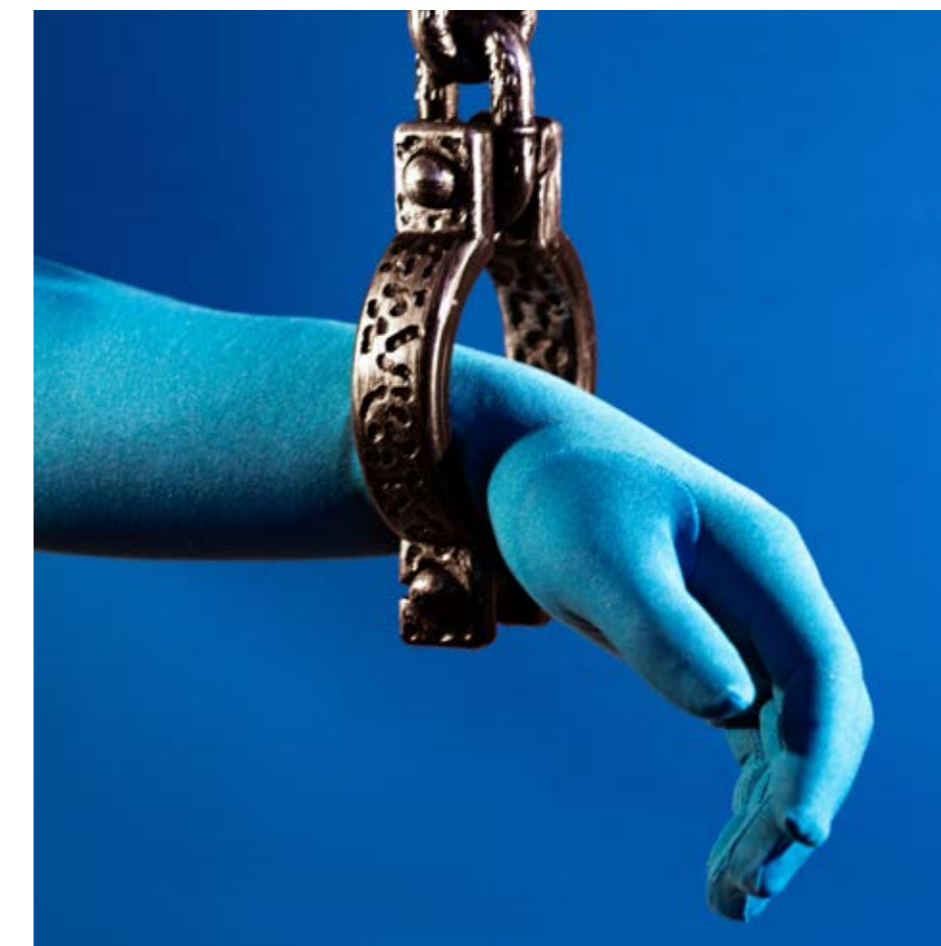

© Sílvia Poch

Com has transformat el clàssic de Calderón per fer-lo apte per a criatures?

Lucía Miranda – La vida es sueño

La protagonista d'aquesta versió és la Rosaura, el personatge femení, i no Segismundo. M'he centrat en el seu viatge, en per què necessita disfressar-se de noi per aconseguir allò que desitja i en com això s'entrellaça amb desigualtats de gènere actuals com la successió a la corona. Alhora he treballat tota la versió com un enigma que els nens han de resoldre. Els nens es converteixen en els Watsons, uns detectius que han de triar possibles conclusions de per què succeeix una cosa o una altra. M'interessa fomentar el seu pensament crític, llançar-los preguntes, ser pedagògica però des del qüestionament, sense plantejar moralitats o respostes. I que descobreixin l'escena següent jugant.

© Sílvia Poch

“LA VIDA ES SUEÑO HO DIU MÉS CLARAMENT, MÉS PLÀSTICAMENT ALMENYS AMB LA SEVA IMATGE CENTRAL DE LA VIDA COM A SOMNI (TOT ÉS SOMNI, MENYS L'OBRAR BIEN QUE NI EN SUEÑOS SE PIERDE). PERÒ EN EL POETA LA VIDA ÉS EL SOMNI I EN EL FILÒSOF, EL SOMNI ÉS LA INNOCÈNCIA, I LA CAIGUDA ÉS EL DESPERTAR A LA LLIBERTAT. EN TOTS DOS, LA LLIBERTAT ÉS L'ÚNIC REAL.”

María Zambrano
Filosofía y poesía (1939)

3	5	9	10	16	19	20	23	24	25
Eleccions presidencials als Estats Units.	La Generalitat aprova un ajut de 750 € a treballadors de la Cultura.	Les borses es disparen davant l'anunci de vacunes eficaces.	Dimiteix l'oposició demòcrata de Hong-Kong.	Hongria i Polònia bloquegen el fons comunitari de recuperació.	Crisi migratòria a Les Canàries. El Congrés aprova la Llei Celaá d'Educació.	No tots els ocells viuen als arbres dramatúrgia, il·lustració i direcció Aleix Aguilà	Tornen a obrir teatres, cinemes i sales de concert a Catalunya.	Escola de Pensament Sessió 2 Mor Montserrat Carulla als 90 anys.	Els protagonistes dramatúrgia i direcció Tanya Beyeler i Pablo Gisbert El Conde de Torrefiel Poulette Crevette dramatúrgia i direcció Françoise Guillaumond La baleine - cargo França reimplanta la taxa Google.
4	7		12						
1 milió de persones, en ERTA o a l'atur per la COVID.	Joe Biden es declara vencedor.		El Teatro Real estrena <i>Rusalka</i> . És l'únic teatre d'òpera obert a Europa.						

Com has transformat el clàssic d'Ibsen *Un enemic del poble* per fer-lo apte per a criatures?

Aleix Aguilà – *No tots els ocells viuen als arbres*

L'obra, a part de ser política (i per tant, econòmica), té una complexitat psicològica no només individual, també de grup. Una sèrie de temes poc 'infantils'. Imagina't el repte: explicar la desigualtat material i la manipulació de masses (o populisme) als nens. M'ho he hagut de posar fàcil i he adaptat el clàssic en format de faula, imaginant sobretot que l'adaptació podria ser iniciàtica. És a dir, que podria ser un conte que iniciés els més petits en la seva condició d'animals polítics.

ESCOLA DE PENSAMENT – SESSIÓ 2 És el suïcidi el "veritable" problema filosòfic?

Quina relació hi ha entre la creació i la "lluïta per la vida"? És la presència de la mort, i el *memento mori*, una amenaça o una oportunitat? Com donem veu al tabú sense estigmatitzar-nos? Com ha desplaçat l'absència, més o menys sobtada, la nostra manera de mirar el món? Quins escenaris de vida podem representar si no som capaços d'interpretar allò que ens diu el seu gest absolut i irreversible?

Acostumeu a tenir més feina fora de Catalunya i de l'Estat que aquí. Què tenen els diferents models artístics internacionals que ens falti aquí?

Tanya Beyeler/Pablo Gisbert – *Els protagonistes*

Hi ha diversos factors que convergeixen en la resposta, com els mercats, les modes i, fins i tot, el tòpic que ningú no és profeta a casa seva. Però crec que el motiu principal rau en el factor polític, en diferents perspectives: polítiques culturals, història de la política d'un país i independència política de les institucions culturals. Al nostre país, que la producció d'arts viues contemporània tingui espai en institucions públiques és una realitat que compta amb pocs decennis. Hi ha països que tenen la feina feta de fa molt més temps. La cultura és un concepte certament molt ampli, però en relació amb les arts en viu, per a molts ciutadans anar al teatre està associat a una imatge poc actualitzada d'allò que es trobarien si hi anessin.

@elcondedetorrefiel

© La baleine – cargo

Poulette Crevette parla, entre d'altres coses, de la diferència, la diversitat funcional, l'empatia i el respecte. De quina manera creus que arriben aquests valors als nens i nenes?

Françoise Guillaumond – *Poulette Crevette*

Moltes de les creacions de la nostra companyia parlen de la lluita contra la discriminació. Fer teatre és una manera de formar part del món com a ciutadà i de portar, a través de l'art, un discurs humanista amb una ment oberta. Avui, *Poulette Crevette* és l'únic espectacle de la companyia que va dirigit a criatures. Per a mi, és essencial parlar d'acceptació a les edats més joves. Per poder conviure necessitem nocions d'empatia, de respecte i d'acceptació de la diferència.

Una
dramatúrgia
Raquel Cors
i Dani Lacasa
direcció
Raquel Cors

Els cecs
de Maurice
Maeterlinck
direcció
Mònica Bofill

Mor l'expresident
francès Giscard
d'Estaing.

El Congrés aprova
els nous pressupostos
generals.

Caos al funeral
de Maradona.

Els camperols indis
assetgen Nova Delhi.

La Scala de Milà
inaugura la temporada
amb un concert
a porta tancada.

Margaret Keenan,
primera persona
vacunada contra
la COVID en un
país d'Occident.

**Explore el jardín
de los Cárpatos**
creació José
y sus Hermanas

Moren 4 immigrants
en l'incendi d'una
nau de Badalona.

El Liceu suspèn
les funcions
de *La Traviata*.

Fins a quin punt la Transició marca el cinema eròtic dels 70 i 80 o, fins i tot, l'actualitat?

Raquel Cors – *Una*

El cinema que es va anomenar del *destape* i el cinema *quinqui* són fruit del moment històric, social i polític, com passa gairebé sempre amb les tendències o expressions artístiques. D'una banda la repressió sexual i de l'altra la marginalitat buscaven alliberar-se del passat i de la repressió moral que havia comportat el franquisme a través del cinema. A més, s'hi suma la reverberació dels moviments d'alliberació sexual que havien tingut lloc a altres països com els Estats Units a finals dels anys 60 [...]. La Transició va ser un moment de bullici artístic, de molts moviments socials i agitació política i en aquest ambient fèrtil i convuls hi va haver tota mena d'expressions artístiques, algunes més emancipadores que d'altres, però el cas concret de l'erotisme en el cinema va resultar força superficial. [...] Les pel·lícules i els guions els feien sempre homes que, malgrat tenir una voluntat de rebel·lar-se contra la repressió franquista, tenien una visió de l'erotisme molt limitada i heteropatriarcal. Aquesta visió masculina de l'erotisme no ve donada només per la nostra història recent, té segles d'història en la tradició occidental a l'hora de representar la sexualitat, el plaer i el desig. És una estructura política de la mirada que no depèn d'una qüestió biològica masculina, sinó que afecta totes les identitats de gènere i que encara és terriblement vigent en la representació de l'erotisme majoritari.

© Silvia Poch

Què és, per tu, la solitud?

Mònica Bofill – *El cecs*

Hi ha molts tipus de solitud. La solitud d'*El cecs* és una solitud existencial que certament reconec en la societat en què vivim. La solitud de l'individualisme al qual de vegades creiem veure'ns abocats. La d'oblidar-se d'escoltar, per damunt de tot, però potser també la de no sentir-se escoltats o compresos, en algun moment. La solitud literal, com la que viu molta gent, especialment la gent gran, o la que vam viure molts durant el confinament de març... Jo, com tothom, suposo, n'he experimentades de molts tipus. De totes maneres, ara mateix tinc la sort que travesso un moment de la meua vida en què sento precisament el contrari, em sento especialment acompanyada. En l'àmbit personal però també en el professional, tinc la sort de treballar amb equips amb qui connecto moltíssim. Ha estat el cas d'aquesta peça, per exemple, en què no m'he sentit gens sola en la direcció (que per moments pot ser una tasca força solitària).

Què voleu reivindicar amb aquest muntatge?

José y sus Hermanas – *Explore el jardín de los Cárpatos*

Amb *Explore el jardín de los Cárpatos* proposem una mirada cap al turisme per a preguntar-nos pels viatges massius, pels sistemes que han permès amb tota impunitat la corrupció dels paisatges que han desaparegut darrere de blocs d'apartaments de vacances, o per la trajectòria de la 'Marca Espanya' i la seva petjada en la nostra identitat des del franquisme fins a l'actualitat. Serem capaços de reinventar els viatges i el turisme?

© Silvia Poch

Les tres germanas
d'Anton Txékhov
adaptació
Marc Artigau,
Cristina Genebat
i Julio Manrique
direcció
Julio Manrique

Què és el que més t'agrada del text de *Les tres germanes*?

Julio Manrique – *Les tres germanes*

Hi ha una rèplica que, en la meua opinió, explica molt bé una idea central en aquesta ansiosa i desesperada recerca de la felicitat dels personatges de Txékhov: 'Per què no som capaços de viure una vida a l'alçada de la vida que projectem? O de projectar una vida a l'alçada de la vida que vivim? Per què ens castiguem d'aquesta manera?'

© Silvia Poch

© Silvia Poch

© Silvia Poch

PREMIS DE LA CRÍTICA 2020

- AL MILLOR ESPECTACLE
- A L'ACTRIU DE REPARTIMENT PER A MIREIA AIXALÀ
- A L'ESPAI SONOR PER A DAMIEN BAZIN

"A TXÉKHOV LI AGRADAVA REPRESENTAR LA GENT INÚTIL. L'OCIOSITAT PENETRA EN LES CAPES MÉS DIVERSES DE LA SOCIETAT, FINS I TOT EN UN MEDI COM EL DELS OBRERS, EN EL QUAL SEMBLARIA QUE EL TREBALL ES UNA COSA NATURAL I INEVITABLE. [...] ELS HEROIS SUPERFLUS DE TXÉKHOV NO CREUEN EN ELS OBJECTIUS DE LA SEVA VIDA I VAN ARROSSEGANT-SE COM SI FOSSIN FLAMES QUE S'APAGUEN."

Yuly Aykhenvald
Siluetes d'escriptors russos (1909)

"NO SOC CAP LIBERAL, NI CAP CONSERVADOR, NI CAP CREIENT EN EL PROGRÉS GRADUAL, NI CAP MONJO, NI CAP INDIFERENT. M'AGRADARIA SER UN ARTISTA LLIURE I RES MÉS, I LAMENTO QUE DÉU NO M'HAGI DONAT EL PODER PER SER-HO. ODIÓ LA MENTIDA I LA VIOLÈNCIA EN TOTES LES SEVES FORMES. [...] EL MEU LLOC SANTÍSSIM ÉS EL COS HUMÀ, LA SALUT, LA INTEL·LIGÈNCIA, EL TALENT, LA INSPIRACIÓ, L'AMOR I LA LLIBERTAT MÉS ABSOLUTA: LLIURE DE LA VIOLÈNCIA I LA MENTIDA, EN QUALSEVOL DE LES SEVES FORMES. AQUEST ÉS EL PROGRAMA QUE SEGUIRIA SI FOS UN GRAN ARTISTA."

Anton Txékhov
Carta del 4 d'octubre de 1888

L'escena que haurà de venir

per Javier Ibacache V.
crític i programador
d'arts escèniques

© Djalma Orellana

Canalitzar la incertesa és una pràctica que demana diàleg i perspectiva. Després d'un any de pandèmia i de confinaments, les arts escèniques ho reclamen amb urgència. El mantra que adverteix que la virtualitat no substitueix la presencialitat no és suficient.

És indubtable que el futur serà híbrid i que la revisió de nocions canòniques serà inevitable. Ho demostra l'accelerada migració digital d'una comunitat artística més familiaritzada amb la resistència que ha hagut de fer surf entre les regles de l'economia de l'atenció predominant a les pantalles.

D'aquest procés –de vegades frustrant, d'altres revelador– es desprenen com a mínim tres focus de transformació: la interfície, els públics i les narratives.

L'ús i la valoració de la infraestructura teatral ha mutat en dotze mesos. Els aforaments reduïts i els protocols de distanciament han modificat l'entorn de la trobada artística tot i el fervor dels incondicionals.

De fons, allò que sembla que està canviant és la identificació del teatre amb els equipaments físics. És temptador pensar que d'ara endavant la interfície amb l'escena s'independitzi encara més dels edificis, mentre els espais escènics d'altres temps operin com a plataformes de continguts i estudis de transmissió.

Els públics s'obren a costums i pràctiques diferents, segons es desprèn de les indagacions realitzades en aquest període. La volatilitat del consum digital probablement deixi una petja més enllà de la pantalla i incideixi en les expectatives postpandèmia de les persones davant de la presencialitat. Si bé la cada cop més freqüent posada en línia de continguts escènics trenqui barreres

d'accés –com la distància geogràfica, la falta de temps o el cost dels trasllats–, la bretxa digital pesarà més que abans.

ÉS INDUBTABLE QUE EL FUTUR SERÀ HÍBRID I QUE LA REVISIÓ DE NOCIONS CANÒNIQUES SERÀ INEVITABLE.

No és clar que les noves audiències aconseguides en l'ecosistema digital es traslladin a la platea si no hi ha una revisió de les narratives ni del disseny de les experiències que vivencien els espectadors, que –a la manera d'Anne Ubersfeld– continuaran sent els testimonis que atorguin plausibilitat i legitimitat als afers. És improbable que l'*scroll* per passar en directe a l'escena següent es materialitzi aviat, però la seva influència en la reacció instintiva dels públics pandèmics impactarà en l'hora de comunicar els atributs d'un ritual que requereix mirar amb el cos present.

En aquesta paradoxa s'ha avançat camí amb els muntatges immersius que emergeixen com la via aconsellable i plausible per al teatre que haurà de venir.

Faust i jo
a partir de *Faust*
de Johann Wolfgang
von Goethe
dramatúrgia i direcció
Anna Maria Ricart
Codina
artista visual
Magda Puig Torres

Circ Cric

Concert a la Sala
Apolo: escenari d'un
assaig clínic per provar
els testos d'antígens.

Biden, proclamat
president dels
Estats Units.

Una infermera,
la 1a vacunada
als Estats Units.

Hongria veta per
lleï l'adopció a
les parelles gais.

Actúa Ayuda Alimenta
reparteix lots de menjar
als actors al Fòrum.

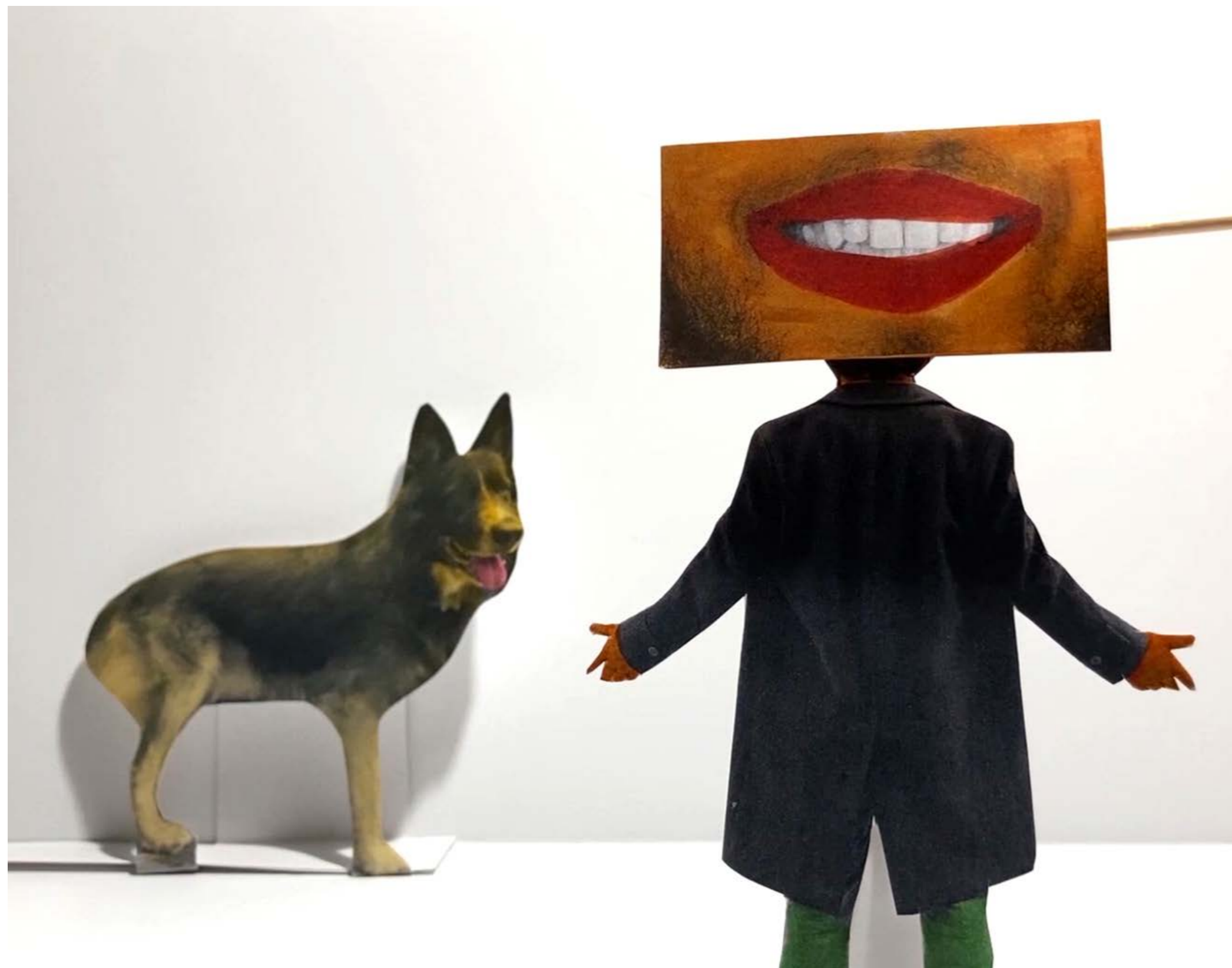
Plácido Mo
idea original i direcció
Magda Puig Torres

Multa de 90.000 €
a l'Ajuntament de
París per tenir massa
alts càrrecs ocupats
per dones.

Gran Bretanya, aïllada
per la nova soca de la
COVID.

La CE autoritza la
vacunació amb Pfizer.

La Grossa de Nadal.

Com has transformat el clàssic de Goethe per fer-lo apte per a criatures?

Anna M. Ricart – Faust i jo

El canvi més important és el punt de vista de la història. Volia intentar mirar-la amb ulls de nen i, per això, vaig donar el protagonisme al personatge de la gossa. Ella em donava algunes característiques que tenen les criatures, com la innocència, la curiositat i l'estranyesa que els provoca el món dels adults. I l'alçada. Mirar el nostre món adultocèntric des d'una alçada menor a la d'un adult pot ajudar-nos a veure'n altres aspectes. Per això el canvi de títol: *Faust i jo*; aquest jo marca el canvi de perspectiva.

© Magda Puig Torres

Com va sorgir la idea de fer aquest recorregut, que ha acabat convertint-se en Plácido Mo?

Magda Puig – Plácido Mo

Al 2016 vivia al Raval, on hi ha una quantitat molt gran de gent que dorm al carrer. Era un moment en què la crisi de refugiats estava a tots els mitjans, era un dels principals temes de focus mediàtic, tot i que feia molts anys que passava. Vaig pensar en on posàvem el focus com a societat, on el posava jo i per què. I vaig veure que volia fer una espècie de zoom al context que vivia. Cada dia passava pel costat de moltes persones que dormien al carrer i gairebé sense adonar-me'n les havia inclòs al meu paisatge urbà, formaven part de la meua ciutat, del meu dia a dia. I d'aquí va sorgir la pregunta sobre què veiem i què mirem. I també l'interès de reconstruir aquells carrers i la ciutat des d'una altra perspectiva.

23	25	30	1	4	7	9	12	13	14
El gegant del Pi dramatúrgia i direcció Pau Vinyals	La CE i la Gran Bretanya arriben a un acord pel Brexit.	L'Argentina aprova la Llei de l'Avortament.	Dia 1 del Brexit.	La Gran Bretanya torna a confinar-se.	Suspensió de Les tres germanes	Twitter tanca el compte de Trump.	Escola de pensament Sessió 3	Confirmada la 3a onada de COVID i s'acceleren els contagis.	Turba creació col·lectiva de Mos Maiorum (Mariona Naudin, Ireneu Tranis i Alba Valldaura) amb Nicolas Chevallier, Maria García Vera, Guillem Llotje i Claudia Vilà
Géologie d'une fable autoria i direcció Éric Deniaud i Aurélien Zouki Collectif Kahraba	Araceli Hidalgo, primera persona a Espanya vacunada contra la COVID.	Quasi 2 milions d'espanyols, contagiats per COVID.	Els Estats Units, prop del 350.000 morts per COVID.	La pandèmia destrueix a Espanya 360.105 llocs de treball el 2020.	Catalunya restringeix l'activitat social.	Confinament parcial de Madrid.	L'onada de fred deixa registres rècord de -20°.		Toc de queda a tot França a les 18.00 h.
Barcelona aprova un pressupost rècord de 3.253 milions d'euros.	Espanya supera els 50.000 morts per la COVID.	El deute públic d'Espanya puja al 2020 fins al 117% del PIB.	Els Mossos posen fi a una rave de 40 hores.	Partidaris de Donald Trump assalten el Capitoli.	La borrasca Filomena col·lapsa Madrid.				

El gegant del Pi parla de la teva família. És el projecte més personal què has fet?

Pau Vinyals – El gegant del Pi

D'alguna manera, tots els projectes que acabes fent esdevenen personals. Tant si només fas d'actor com si també estàs implicat en la creació del projecte, o almenys ho sento així cada vegada. Crec que la diferència d'El gegant del Pi rau en afirmar que el que em passa ho dic en escena, m'ha passat o em passa a mi. Poso el meu cos, en aquest cas la meua veu, al centre de l'espectacle i això provoca una atenció especial en l'espectador i en mi, en un lloc especialment vulnerable. En el fons, no deixa de ser un joc. Això sí, un joc que té els seus perills i perversions.

© Judit Colomer

Què va significar per a vosaltres viatjar amb Géologie d'une fable en temps de pandèmia?

Collectif Kahraba – Géologie d'une fable

Les representacions que vam fer al desembre del 2020 i al gener del 2021 al Teatre Lliure van significar molt per a nosaltres. Compartir el nostre art es va convertir en un acte de resistència en temps de pandèmia i distanciament social. Es va fer encara més essencial preservar les oportunitats de reunir membres de la família en una experiència poètica i de sentir junts allò que ens fa humans: éssers sensibles que comparteixen emocions i fomenten la capacitat d'imaginació de cadascú.

© Rima Maroun

© Magui Pichinini

Com ha evolucionat el work in progress de Turba fins la peça final?

Mariona Naudin – Turba

El germen de Turba o la nostra pregunta inicial era de caràcter antropològic; quina és la gènesi de la turba? Volíem entendre què feia que un grup d'humans que no es coneixien entre ells, s'aliessin de manera més o menys espontània per tal d'aconseguir un objectiu comú. Aquesta pregunta ens va portar a la conclusió que l'origen de la turba ve a ser, a grans trets, la mateixa que la de l'espècie humana. És a dir, actuar en col·lectiu, cooperar per avançar. [...] A causa de la pandèmia, les nostres preguntes i punts d'interès van canviar. Estàvem d'acord que el que havíem fet fins aleshores no deixava de ser una aproximació bastant epidèmica a la qüestió i que necessitàvem anar més al fons. Ens vam tornar a preguntar de què volíem parlar realment, què era allò que ens afectava més de tot el que havíem tractat i com ens modificava tot allò que estava passant en aquell precís moment. Vam coincidir en el fet que necessitàvem parlar del cos i de revolució i, més concretament, de si era possible una revolució sense cossos. Vam reformular el nostre interès i vam començar a treballar entorn d'aquest nou focus.

ESCOLA DE PENSAMENT – SESSIÓ 3

La trobada amb l'altre: més enllà del mur, la guerra o el diàleg

Com convoquem, des de la pràctica artística, aquestes esclatxes per veure en l'estranyesa una oportunitat de vida compartida? Té sentit buscar l'altre quan ens resulta tan difícil esdevenir, nosaltres mateixos, estranys? On trobem avui aquests "entres", quan la pell de les bombolles que ens protegeixen i ens ofeguen es tornen cada cop més dures, punxegudes i opaques?

Katharsis

Doctor Strangelove © Domini públic

conferències
performatives

→ OBSERVACIÓ · ESCOLTA · RECONeixEMENT · JUDICI

15

Cau el govern holandès per acusar falsament famílies immigrades de frau en els subsidis.

20

Lessingtage Digital: Stories from Europe

Joe Biden pren possessió com a XLVI President dels Estats Units.

Gran explosió de gas amb 3 morts al centre de Madrid.

22

Conferència espectacular

creació David Espinosa El Local E.C.

LIKES

direcció i coreografia Núria Guiu Sagarra

23

1r aniversari del confinament de Wuhan, zona 0 de la pandèmia.

Oxfam estableix que Espanya té 800.000 pobres més per la COVID.

24

Antropologies de la caixa negra

cocreació Mercè Boncompte, Daniel Cardona, Manuel Cirauqui, Ana Habash, Berner Maynés, Elisabet Pahissa i Alexandre Viladrich

Batalles campals a Holanda contra el toc de queda.

26

Giuseppe Conte dimiteix com a Primer ministre d'Itàlia i desfà el seu segon govern.

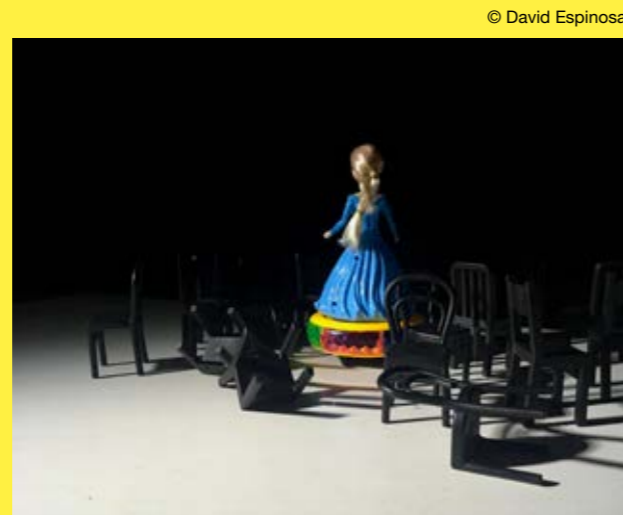
27

AstraZeneca només lliura el 25% de les vacunes compromeses amb la CE.

Creus que les ‘noves escenes’ han arribat per quedar-se o que al final sempre es torna a allò que ja està establert?

David Espinosa – Conferència espectacular

Supose que sempre apareix alguna cosa nova en comparació al que és tradicional, que s’acaba instal·lant al teatre més comercial, i que més endavant se substitueix per una altra novetat. Segur que quan va aparèixer l’òpera, Shakespeare o Pina Bausc hi havia gent que es posava les mans al cap i deia allò de: ‘això no es teatre’.

© David Espinosa

© David Espinosa

© David Espinosa

Què et va portar a crear la performance LIKES i a quina conclusió has arribat un cop finalitzat el procés de creació?

Núria Guiu – LIKES

En un moment de la meua vida de desorientació i alienació total, vaig començar aquesta recerca des d’una pulsio vital vinculada amb la necessitat d’aprovació, d’acceptació, d’encaix dins d’una societat que constantment m’ha fet sentir desencallada, fora. El fet d’agradar o de sentir la necessitat d’aprovació per part de l’altre, crec que sempre ha existit en nosaltres, com a éssers socials que som. *LIKES* va ser una gran excusa per posar en context, en un espai comú i una perspectiva cultural determinada, un malestar que potser fa uns anys sentia de forma individual i aïllada. Aquesta recerca i creació artística m’ha ensenyat que alguns malestares formen part del meu jo individual i, d’altres, de l’entramat cultural i social. Sotmetre’m als mecanismes de control i a les estètiques que proposa internet, o poder subvertir-los, no és sempre una opció al meu abast. De vegades em sento obligada a vendre’m a les xarxes, de vegades ho faig a consciència, de vegades hi jugo i de vegades m’hi resistixo. No sé si això és una conclusió, però potser és preferible viure en la pregunta, en contradicció i en l’alienació (en l’estranyesa), que no pas viure en la ‘normalitat’ de qualsevol certesa conclusiva.

Què us va portar a considerar la caixa negra com a màquina filosòfica?

Manuel Cirauqui – Antropologies de la caixa negra

Es tracta d’un concepte més que d’un objecte. La caixa negra forma part de la història de les catàstrofes aèries contemporànies, però també és una noció clau en la teoria de sistemes, alhora que ens fa pensar en cibernètica i evoca memòria, criptografia i trauma. És una metàfora molt poderosa d’allò que queda després de la destrucció, d’allò que es perd o se’n nega en les comunicacions.

© Alice Brazzit

© Alice Brazzit

© Martín Retortillo

© Silvia Poch

Presència i alteritat

modera i dirigeix
Martina Tosticarelli
participants
Davide Carnevali,
Cecilia Colacrai
i Marc Villanueva
amb la col·laboració
de Stefan Kaegi,
Gabriela Carrizo,
Romeo Castellucci
i Susanne Kennedy

© Silvia Poch

Què és, per a tu, la presència en teatre?

Stefan Kaegi

Tant al teatre, com en qualsevol altra banda, presència significa *ser allà*. El cos que diu aquestes paraules és al Teatre Lliure, el meu cos no. Tant de bo el públic estigui present a la platea en aquest moment. Però en aquest moment només em puc imaginar aquest públic perquè no és a la meva habitació a Berlín, on escric aquesta resposta. Però amb les idees és una mica més complex. Poden ser tant allà com aquí; tant que ja no se sap a quin lloc em refereixo quan dic allà ni quan dic aquí.

Gabriela Carrizo

En aquests temps en què les presències es veuen esmicolades per la distància, l'aïllament i la soledat, ens veiem encara més confrontats amb la necessitat de qüestionar i revaloritzar la idea de la presència i les presències, ja que és essencial al teatre. La intensitat d'un espai-temps que es comparteix, que es viu i se sent com una experiència entre individus. La presència va més enllà del fet veure l'altre, és l'experiència de sentir la presència de l'altre, la capacitat d'unió i trobada. És una qüestió lligada al temps present, la intensitat i la veritat que emana d'aquest moment. En teatre la presència es confirma i es redimensiona davant de la percepció de la presència de l'altre i dels altres. És el moment absolut del present. El present fuig, s'escapa, per això és tan difícil plantar-s'hi. Té la qualitat d'habitar el cos en tota la seva dimensió física, mental i emocional en l'espai i sobretot en el present. Un cos viu que pensa, sent i vehicula determinades menes d'energia. Com aconseguim el cos fer visible el seu estat interior, el silenci, el misteri, el que s'amaga en l'actor o la situació i que fa que la meua mirada i curiositat com a espectador es dirigeixi a l'actor o l'actriu. Per això la presència va lligada al misteri. És una cosa que veiem i no veiem, i ens agradaria revelar-la. Una paradoxa que ens atrapa perquè va més enllà del veure i del sentir. És descobrir i experimentar una cosa al moment, creant una fusió intensa. La presència en teatre pot ser contradictòria per la coexistència de múltiples i diverses presències; la interconnexió de la presència del i els espectadors, les llums, el so, l'espai, de l'actor, influint i redimensionant uns amb altres, construint presències. Podem presenciar una escena que ens pot fer perdre completament

la consciència de la nostra pròpia presència al teatre, o fins i tot sentir-nos sols envoltats d'altres presències, o sentir la presència col·lectiva, l'energia del fet especial d'estar experimentant aquest moment conjunt en un lloc i en un temps.

Romeo Castellucci

La presència per a mi és una substància que no té cos però que parteix i prové de dos cossos. La substància incorporada generada per dos cossos: el cos de l'espectador i el cos de l'actor. Quan tots dos cossos es confronten, quan un és davant de l'altre generen la presència, generen la substància de la presència. La substància de la presència és el foc que il·lumina allò que és el teatre.

Susanne Kennedy

Per a mi és alguna cosa més que la individualitat de les persones que són presents. Quan parlem d'actors, la presència no és per a mi la seva personalitat individual i psicològica, es sobre alguna cosa que sobrepasa l'individu. El que persegueixo es allò que connecti amb alguna cosa que crec que hem perdut en la nostra societat, alguna cosa que va ser part essencial de la vida de les persones, llocs en què podien celebrar certs rituals, certes formes d'allò sagrat. Llocs on determinades persones podien assumir rols i endinsar-se en un cert habitat per interpretar alguna cosa que genera un significat que no es subjectiu. No és la presentació de part de la persona, l'actor o l'artista –en aquest cas el director– dels seus sentiments, opinions o una realitat subjectiva; sinó que connectaria amb alguna cosa més gran que l'artista individual treballant en la representació. En aquest sentit, la presència està més relacionada amb persones disposades a servir com a instruments molt afinats per connectar amb aquesta cosa i transmetre-la al públic, que també forma part d'aquest ritual. Penso en Artaud i en el teatre balinès: moviments i gestos que tenen significats ancestrals, símbols que no tenen res a veure amb els individus que els interpreten, tot i que la seva presència sigui necessària per transmetre el gest que assenyalava alguna cosa més gran que nosaltres mateixos. Connecta amb alguna cosa metafísica.

Com observar un cel nocturn
creació
Alexandra Laudo

Quines preguntes creus que es farà l'espectador un cop acabat *Com observar un cel nocturn*?

Alexandra Laudo – *Com observar un cel nocturn*

Tot i que he fet recerca sobre la història de l'Univers i de l'astronomia, les preguntes que han vertebrat el meu procés de treball tenen una naturalesa més assagística i més poètica. Què és la nit? D'on ve la foscor del cel? Com més llum hi ha, hi veiem millor? Quina és la història de la mirada? Hi ha alguna imatge que encara no hàgim vist? Podem observar sense ser observats? Hi ha una mirada postdigital? Quina serà la imatge del final del món? Qui la farà? La veurà algú? Personalment, allò que m'interessa del comissariat i de la creació artística és que estimuli el pensament crític, que faci dubtar i debatre, que em dugui a fer-me preguntes noves, i no tant que em proporcionin respostes a interrogants previs. Perquè per això ja tenim la inèrcia del món i del mainstream. La creació ha d'exercir una resistència a la resposta, a la conclusió, al titular monolític i homogeneïtzador.

Entrar a vivir
dramatúrgia i música
Adriano Galante

Portugal i Espanya
tanquen les fronteres
compartides.

La música pot ser una eina per explorar els nostres propis límits?

Adriano Galante – *Entrar a vivir*

Sí, hauria de ser-ho sempre. De totes les músiques, podem aprendre'n alguna cosa nova ja sigui des del cos, a través del moviment, o des de l'escolta, el pensament, la intuïció... Si ens mantenim atentes a descobrir noves músiques, tindrem més eines per conèixe'ns més nosaltres i allò que ens envolta.

“LA MÚSICA SEMPRE S'ESTÀ MORINT. DESAPAREIXENT, SENSE PARAR. ÉS COM UNA DIVA ETERNAMENT JOVE FENT UNA GIRA DE COMIAT SENSE FINAL. [...] RESULTA DIFÍCIL ANOMENAR-LA PERQUÈ, PER COMENÇAR, NO HA EXISTIT MAI REALMENT, NO HO HA FET EN EL SENTIT D'HAVER SORGIT D'UN MOMENT O D'UN LLOC DETERMINAT.”

Alex Ross
Listen to This (2010)

Cop d'Estat militar a Birmània.

S'han fet molts Lorca. Per què fer-ne un altre ara i aquí?

Marta Pazos – *Viaje a la Luna*

És un text que no està escrit per al teatre, sinó per al cinema, i això em connecta molt amb la manera com entenc les arts escèniques: un diàleg constant entre totes les arts. Per mi és un repte capbussar-me en el Lorca d'un moment de la seva vida en què intentava reinventar-se i desprendre's de la pell de la seva literatura anterior per cercar altres formes de fer emergir el seu art, les seves paraules, les seves idees. El que em va seduir més del text és que és un viatge interior. També la seva lluita amb el llegat, amb la tradició i amb els grans temes de la seva literatura –la dona lorquiana, la mort, la vida, la passió–, però no amb una traducció en paraula escènica, sinó a través de la imatge, enllaçant-ho amb allò psíquic. [...] Em semblava molt pertinent fer-ho amb aquest grup de creadors ara que estem immersos en una crisi planetària. Un moment molt ric, d'altra banda. De fet, Lorca va presenciar el crac del 29 a Nova York i va escriure el text aquell mateix any. El frenesi actual connecta en essència amb el que devia viure ell.

© Silvia Poch

© Silvia Poch

Viaje a la Luna
guió cinematogràfic
Federico García Lorca
dramatúrgia i direcció
Marta Pazos
projecte IT Teatre

**Suspensió de *Catarina*
e a *beleza de matar*
*fascistas***

Mor el veterà actor
Christopher Plummer.

Escola de pensament
Sessió 4

ESCOLA DE PENSAMENT – SESSIÓ 4 Els feixistes són, sempre, els altres?

L'autoritarisme és un atribut, un adjectiu o una condició? Apel·lar a la veritat i la bellesa n'és un antídote o bé una trampa? En quin marc mental ha mutat el dogmatisme perquè no el distingim com allò que és? Si el context històric ha canviat respecte dels anys trenta del segle XX, què ha quedat, avui, com a herència de la forma de produir la propaganda i el màrqueting polític? El feixisme és un fenomen fàcilment reconeixible i incomparable, o és un bacil que no ha deixat mai de conviure entre nosaltres?

© Charles Deluvio

“EL TERROR EXECUTA AQUESTS JUDICIS, I DAVANT DEL SEU TRIBUNAL TOTS ELS IMPLICATS SÓN SUBJECTIVAMENT INNOCENTS; ELS ASSASSINATS, PERQUÈ ELLS NO VAN FER RES CONTRA EL SISTEMA, I ELS ASSASSINS, PERQUÈ REALMENT NO ASSASSINEN SINÓ QUE EXECUTEN UNA SENTÈNCIA DE MORT PRONUNCIADA PER ALGUN TRIBUNAL SUPERIOR. ELS MATEIXOS DOMINADORS NO AFIRMEN SER JUSTOS O SAVIS, SINÓ NOMÉS QUE EXECUTEN UN MOVIMENT D'ACORD AMB LA SEVA LLEI INHERENT. EL TERROR ÉS LEGALITAT SI LA LLEI ÉS LA LLEI DEL MOVIMENT D'ALGUNA FORÇA SOBRENATURAL, LA NATURA O LA HISTÒRIA.”

Hannah Arendt
Els orígens del totalitarisme (1951)

LA TAULA

El malestar del cos

De quina manera han patit els nostres cossos les conseqüències de la situació actual? Com has sentit l'efecte de la pandèmia en el teu cos? Pensem no només en el virus, sinó en l'aïllament, l'estar tancats en espais petits. La vacunació és una mena de guariment del cos. Creus que s'estan fent bé les coses, pel que fa als protocols de vacunació? Com ho milloraries? Vivim en una societat que practica el culte al cos. Creus que som esclaus de la bellesa i intolerants amb el cos dels altres? Què significa envellir en el món en què vivim? Com creus que serà el món d'aquí cinc anys?

Convidats

Soc seropositiu des de trenta anys. Hi ha coses que afecten el cos i la salut. PANDÈMIA SOBRE PANDÈMIA / Vaig convertir casa meua en un plató. / Tinc dos cossos: el de la mascareta i el del zoom. / L'anhel, d'aquí cinc anys, és tornar a la normalitat. La veritat és que penso que hi haurà un abans i un després. Potser tornem a les abraçades... / Què farem amb els nens? Aquesta és la seva normalitat. / La pandèmia ha afectat sobretot la gent més vulnerable. / Quines experiències podem compartir de la pandèmia del VIH/SIDA? / No hi ha estigma negatiu per passar la COVID. / La nova xenofòbia serà el cos no vacunat. / La resposta a la pandèmia de la SIDA va ser un impuls vital. Fer una cosa en nom de tots. / S'ha aturat el món. Els efectes de la pandèmia els vivim tots. El paradigma és un altre. / Aleshores ens va ajudar molt poder-nos tocar... / No sé si volem tornar a la vida que teníem abans. Potser tenim l'oportunitat de pensar què volem canviar. Potser aturar-nos i pensar no està tan malament... Potser la normalitat de què parlem no era tan normal. / Veig poca esperança que n'aprenem res. / Jo penso que, en el fons, n'estem aprenent. I que una societat aprengui està molt bé. I que una societat reaccioni amb solidaritat i consciència col·lectiva és molt bo. / La solidaritat no és notícia. La insolidaritat, sí. / Potser la cura passa pel veí del costat. / Patiment i dolor no són la mateixa cosa. / Som inconscients, els joves? Quin mal hi ha en tota aquesta inconsciència? Tenim dret a la inconsciència? / Els joves estem cansats i no tenim alternatives. No tenim feina, no anem a classe, no tenim vida social. / Som humans i, per tant, tenim resiliència i també intel·ligència. / Què fem amb aquesta inactivitat? Això serà un

© Sílvia Poch

trauma, i tindrà conseqüències...! / Tenim una onada que ens ve: el canvi climàtic, i ara no en fem cas... / Avui, aquí, ha aparegut una història enorme, fantàstica. Hi ha hagut persones que s'han representat elles mateixes davant d'un públic. Però jo estic absolutament segur que aquí han passat aquelles abraçades que trobem tant a faltar. Hem creat fills que ens uneixen.

LA TAULA

El malestar de l'ànima

Com has sentit els efectes de la pandèmia? Penses que la gent està cansada? Quines idees tens per millorar aquesta situació? Com veus l'estat anímic del món? Què significa envellir en el món en què vivim? Com creus que serà el món d'aquí cinc anys?

Convidats

Ara estem en fase 'torni'm la meua vida'. / Hem descobert coses que són patètiques, però també coses que són molt xules. De manera col·lectiva s'està prenent una consciència positiva. Això fa por a la gent poderosa. / De la pesta negra va sortir-ne el Renaixement. / De la grip espanyola de principis del segle XX va sorgir-ne un fervor creatiu. / Després de la festa dels anys vint va arribar el feixisme. / Ens venen la postseguretat disfressada de control. / Qui ens posa la multa, ara, és el món, la natura. / Com ens en sortirem, d'això? Quines expressions tindrem sense mascaretes, pantalles o filtres? / Eduquem els nostres fills amb els mateixos errors de sempre. Per exemple, els rols de gènere. I van passant les generacions. / Som moderns fins que tenim un fill. / La càmera que ens està gravant ens influeix i ho fa més difícil. / Envellir

ha de tenir a veure amb passar un relleu. Això implica estar en comunicació amb la gent jove. M'agradaria que fos així però... ho és? / L'espècie humana no ha viscut mai en una societat del benestar com la nostra. Ens permetem el luxe de fer una taula rectangular sobre el malestar.

LA TAULA

El malestar de la societat

Com creus que s'han gestionat les crisis (la sanitària, la política i l'econòmica) que ens envolten? Quines propostes tindries de cara a millorar la situació que vivim? Creus que el ressorgiment de l'extrema dreta expressa un malestar per part de la societat? I com podem arreglar-lo? Diumenge hi ha eleccions: de quina manera creus que la societat pot expressar el seu malestar?

Convidats

Quan un es jove sempre viu d'esquena a la mort. / La societat s'ha fet més vella. Hem viscut la mort de gent coneguda com un fet real i misteriós... Gent que desapareixia... I la mort pròpia com a possibilitat real. / Jo em pensava que era una persona optimista, però potser ara ja no ho soc. / No som sensibles a les tragèdies. Estem més pendents de nosaltres mateixos, de defensar el nostre dret de prendre una cervesa en una terrassa. / No tenim una cultura de la transcendència. La cultura de la mort, la tindriem si tinguéssim cultura de la transcendència. No som ciutadans, som consumidors. / La pandèmia ha tret a la llum coses que ja existien. La Unió Europea és un engany. Vivim en un món capitalista i encarem les crisis amb la lògica del capital: cadascú per sí mateix. / Jo soc d'una generació que s'emmarca en el maig del 68. Creiem en un capgirament revolucionari. Hem anat prosperant econòmicament, però moralment hem anat enrere. / Ens hem instal·lat en una grisor: fills, feina, estar-se a casa... El malestar és creixent. Els números relacionats amb la salut mental són escandalosos: els suïcidis del gènere es van duplicar respecte d'anys anteriors, i al febrer aquesta dada s'ha triplicat. / Contaminar? També ens podem 'contaminar' de coses bones. / Ens hem desacostumat de mirar-nos als ulls. / La mirada té olor. / Quant temps feia que un grup de gent no m'escollava? / Internet ens unifica i ens fa pensar que estem comunicats. La insatisfacció per la manca de sensorialitat possibilita el simplisme d'una comunicació nefasta. / L'oblit és una qüestió de voluntat.

La memòria, també. / Ha estat molt fàcil responsabilitzar els joves i ha estat molt fàcil oblidar-se de tot allò que han hagut de sacrificar. / Fins a quin punt val la pena que hagi sorgit una nova moral (no crítica) per generar aquest paraigua davant de tots i totes. Val la pena tanta ansietat? Val la pena tant discurs moralista a la televisió, a les escoles, a les universitats? Pensem, obeïm i no debatem. / Vull deixar de parlar de la COVID. I vull parlar de la vida. / Allò que ha petat no ha petat per la COVID, sinó perquè ja no estàvem bé. La sanitat, per exemple. / Quan surts d'un estàndard de normalitat, aquest és l'estàndard amb què vius sempre. Jo soc dona, mestissa i parlo en català. Però tot i així sembla que pugui contagiar incomoditat. Ens hem de revisar. La vida tornarà al seu curs habitual i jo tornaré a ser una persona 'perillosa'.

“EL PATIMENT ENS AMENAÇA PER TRES BANDES: DES DEL PROPI COS QUE, CONDEMNAT A LA DECADÈNCIA I A L'ANIQUILACIÓ, NI TAN SOLS POT PRESCINDIR DELS SIGNES D'ALARMA QUE REPRESENTEN EL DOLOR I L'ANGOIXA; DEL MÓN EXTERIOR, CAPAÇ D'ACARNISSAR-SE EN NOSALTRES AMB FORCES DESTRUCTORES OMNIPOTENTS I IMPLACABLES; I FINALMENT, DE LES RELACIONS AMB ALTRES ÉSSERS HUMANS.”

Sigmund Freud

El malestar de la cultura (1930)

12	13	16	17	18	19	20	22	23	25	26
Rei Liró versió no autoritzada d' <i>El rei Lear</i> de William Shakespeare text i direcció Jordi Oriol vídeo, animació i so Riki Blanco El tecnòcrata Mario Draghi, nou Primer ministre d'Itàlia.	Donald Trump, absolt del seu 2n <i>impeachment</i> . Eleccions a Catalunya: El PSC guanya en nombre de vots i el nou Parlament obté majoria independentista.	Protestes als carrers contra l'empresonament de Pablo Hasél.	Exposició Rojo Clavel de Lalínea - Espai Mercè Sala - TMB Trilogía Pacífico: Tierras del Sud autoria i direcció Laida Azkona Goñi i Txalo Toloza-Fernández	El robot explorador de la NASA arriba a Mart. Mor Jürgen Müller, fundador de La Fura del Baus.		Trilogía Pacífico: Teatro Amazonas autoria i direcció Laida Azkona Goñi i Txalo Toloza-Fernández Denúncies d'assetjament a l'Institut del Teatre.	Els Estats Units arriben als 500.000 morts per la COVID.	Alerta climàtica: un vaixell travessa per 1r cop l'Àrtic al febrer. 40è aniversari de l'intent de cop d'Estat espanyol.	Trilogía Pacífico: Extraños mares arden autoria i direcció Laida Azkona Goñi i Txalo Toloza-Fernández El rei emèrit Joan Carles I abona 4 milions a Hisenda per rendes no declarades.	Dimiteix Magda Puyo com a directora de l'Institut del Teatre.

© Riki Blanco

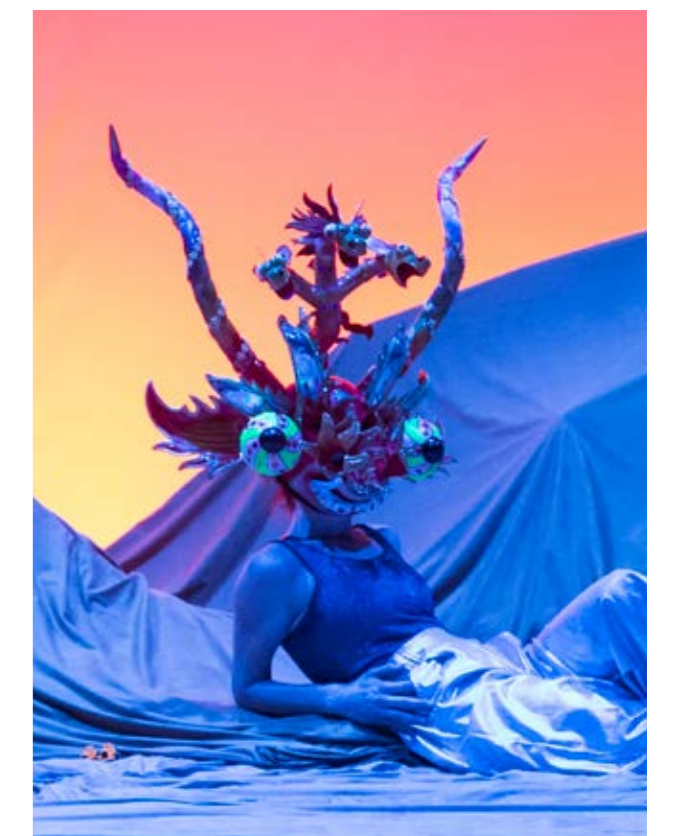
Com defineixes el teu treball com a artista?

Riki Blanco – *Rei Liró*
M'interessa sobretot inclinar la realitat per ensenyar l'essència de les coses. Oferir solucions senzilles i originals a problemes complexos. I que el resultat sigui, al mateix temps, un nou problema que obliga a la reflexió, al plantejament i a l'embadaliment.

Com heu explorat les relacions entre el capitalisme, el neocolonialisme, la indústria cultural i la globalització?

Laida Azkona – *Tierras del Sud / Teatro amazona / Extraños mares arden*
D'entrada, ens agrada pensar en els nostres processos d'investigació com a *performances* en elles mateixes. Perquè, d'entrada, no som ni antropòlogues, ni periodistes, ni documentalistes a l'ús, simplement som bones conversadores i tenim bona intuïció. El mètode és el següent: primer definim el lloc de què volem parlar i després plantejarem algunes tesis al respecte. I, en acabat i durant més d'un any i mig, ens submergim a investigar, a mirar, llegir i escoltar tot allò que podem aconseguir sobre aquest territori: des de reportatges i novel·les a tesis doctorals, documentals o vídeos publicitaris. I així anem obrint innombrables portes i finestres i intentant respondre les nostres tesis. I, finalment, tot es tanca quan viatgem al territori en qüestió i, a partir d'aquí, recorrem quilòmetres conversant i escoltant tothom que vulgui parlar amb nosaltres. També confiem molt en l'atzar i en l'error, i desconfiem molt dels nostres coneixements previs.

© Alessia Bombaci

© Tristán Pérez-Martin

© Alessia Bombaci

1	5	6	7	8	10	12	14	15	17
Convocatòria II edició Ajusts Extraordinaris Carlota Soldevila i Residència Creativa	La malaltia docudrama escènic a partir d' <i>El mal de la joventut</i> de Ferdinand Bruckner idea i direcció Juan Carlos Martel Bayod Dansa Metropolitana.	Criaturas del desorden (ficciones botánicas) direcció, microscopi i autoria Elena Córdoba 1.900 bilions de dòlars per relançar l'economia dels Estats Units. Premi Goya a la millor pel·lícula: <i>Las niñas</i> .	Joan Laporta guanya les eleccions per presidir el Barça.	Dia Internacional de la Dona. Mònica Roca, primera Presidenta de la Cambra de Comerç de Barcelona.	Ciutadans presenta una moció de censura a Múrcia i Madrid anuncia eleccions anticipades. Christie's ven una peça de criptoart per 58,5 milions d'euros.	Dansa Metropolitana RRR autoria Frederic Amat, cabosarroque i La Veronal Antígona (tragèdia antigota) autoria Sòfocles adaptació i direcció Helena Tornero il·lustració Pau de Nut Fracassa la moció de censura a Múrcia.	Observatori de la Cultura: el 2020 el sector va perdre el 29% dels ingressos.	Pablo Iglesias dimiteix com a vicepresident del govern espanyol i es presenta a les eleccions de Madrid.	Instal·lació Carlota Soldevila Exposició Continuem buscant la tendresa Myriam Boulos Exposició Herois anònims entre Hammana i Gràcia. Un recorregut de punta a punta del Mediterrani Herois anònims

© Silvia Poch

© Silvia Poch

© Frederic Amat

Qui és jove actualment?

Ingrid Guardiola – *La malaltia*

La imatge del jove està molt vinculada al capitalisme dels segles XX i XXI. A finals del segle XIX i a l'inici del segle XX, els joves s'associaven a bandes urbanes, però també als *boy scouts*, als *doughboys* del jazz o a una adolescència efèbica ancorada en la infància a causa de la febrada col·lectiva que van comportar *El mag d'Oz* i *Peter Pan*. A la dècada dels vint, el període de l'obra de Bruckner, es parlava del fet que la cultura juvenil hedonista s'estenia per tot Europa. Les festes eren la forma perfecta de redescobrir la joventut que la guerra els havia robat. La joventut no la determinava l'edat, sinó un estat mental. Tot això ens ho explica Jon Savage al fantàstic llibre *Teenage: The Creation of Youth: 1875 - 1945*. Durant molt de temps la joventut va ser considerada la força bruta d'una societat, l'avantguarda de la transformació social integrada en els feixismes o la mà d'obra barata per al treball. Com deia G. Stanley Hall a *Adolescence* (1904), la naturalesa arma la joventut per al conflicte amb tots els recursos al seu abast. I després de la II Guerra Mundial, de la mà de la cultura de masses, es popularitza el *teenager*, una gran massa de consumidors assedegats de novetats i de ganes de passar-s'ho bé. Avui, totes aquestes versions es barregen: l'avantguarda, la força bruta, la mà d'obra barata, els consumidors perfectes ... I la flexibilització del concepte en relació amb la productivitat: mentre s'és jove, un és rendible, produeix i consumeix. En contra d'aquesta visió del mercat, volíem oferir una visió més complexa: la idea que la joventut és un inconformisme de base, un 'no acabar d'encaixar del tot', un qüestionament de tot allò que hem donat per bo, de les convencions que heretem i transmetem.

La teva obra es construeix a partir de l'observació detallada del cos i de la matèria amb què treballes: en aquest cas, les flors. Per què les vas escollir?

Elena Córdoba – *Criaturas del desorden*

Després d'anys estudiant el cos per dins, vaig començar a estudiar botànica: volia comprendre aquesta altra forma de vida. En acostar-me a les plantes vaig descobrir una organització oposada i complementària a la de la nostra vida animal. Una professora de botànica de la Universidad Autónoma de Madrid em va dir que les plantes són un perill, que enganxen de per vida i aquí em teniu, absorta i absorbida per elles. Les flors van venir després, amb el nostre confinament durant l'estranya primavera del l'any passat, una primavera plena d'exuberància i de silenci. La flor és l'artefacte de propagació més delicat; semblava inevitable lliurar-m'hi en aquest temps de propagació i immobilitat.

Ha influït el context actual en la representació final de *RRR*?

Frederic Amat – *RRR*

Crec que el 'context' actual ha inferit en el dia a dia de tots plegats. En revisar de nou l'espectacle *RRR*, de segur serem conscients, nosaltres i el públic, que la nostra percepció del temps ha canviat i que compartir la poesia a escena, manifestada per la música, la dansa i la imatge visual, poden ser eines que ens ajudin a conrear la nostra vulnerabilitat i la incertesa d'avui. Dansa, música i pintura són aigües d'un mateix doll en les quals, riu avall, la música pren l'enigmàtica forma del temps, mentre dialoga amb el so del cos i de la coreografia de la tinta.

Com defineixes el teu treball com a artista?

Pau de Nut – *Antígona (tragèdia antigota)*

Una vegada vaig sentir algú que deia 'si no cura, no és art', i trobo que és un molt bon punt de vista a l'hora de respondre la difícil pregunta sobre la naturalesa de l'art. A més, aquesta perspectiva s'allunya de consideracions estètiques i de canons estilístics. Considero estèril la discussió sobre l'art basada en aquests últims termes. Quan faig un concert, passen coses. Coses entre el públic i coses dins meu. La cerimònia escènica, per a mi, consisteix en aquestes coses que passen entre l'escenari i la platea, en un flux d'emoció d'anada i tornada. Aquest corrent bidireccional també es dona entre un llenç i l'espectador, quan es tracta d'arts visuals. És, primer, una posada en comú: 'mireu, em passa això'. Després, el públic s'hi identifica: 'Ah, doncs a mi també em passa' (o no, que també pot ser). Llavors comença el diàleg: 'Jo ho vaig viure així', 'Jo aixà' i ja hi som. Això, quan soc amb el violoncel, cantant davant la gent, es fa molt evident ja que el format que faig servir és de naturalesa cabaretera i la interpel·lació a l'oient és, moltes vegades, explícita i directa. [...] D'aquesta manera, quan el públic va al teatre, o a l'auditori, o al cabaret, o a la sala de casa seva, es troba davant d'un d'aquells miralls dels quals parlava Max Estrella a *Luces de bohemia* i veu reflectida la seva tragèdia de forma grotesca en la tragèdia que jo mateixestic narrant, passant d'allò diví a allò profà sense solució de continuïtat. Que hi ha potser cap diferència entre les coses elevades i les d'estar per casa?

© Pau de Nut

Un art a disposició de tothom

per Iphigenia Taxopoulou
secretària general de mitos21

Ara fa més d'un any, es van apagar els focus dels teatres europeus. Els membres del nostre mitos21, teatres prestigiosos públics i privats de tot el continent –des de Londres fins a Moscou passant per París, Berlín, Estocolm, Torí i Budapest– han hagut de prendre grans quantitats de paciència i ser resilients, imaginatius i innovadors per absorbir l'impacte que ha causat aquest llarg període de tancament. Ha estat un temps molt complicat per a les organitzacions i en especial per als artistes i els professionals de la cultura, sobretot quan no es veia la llum al final del túnel.

Així i tot, els nostres companys de mitos21 del Lliure (i de la resta d'e l'Estat espanyol) s'han mantingut gairebé sempre creatius i operatius, han estat el baluard de la creació teatral, el recordatori esperançador que tard o d'hora serà possible tornar a omplir de vida les sales d'assaig, els auditoris, els vestíbuls, els despatxos, els tallers... Aquests últims mesos, a més de mantenir l'art viu i el públic compromès, el Teatre Lliure ha posat la mirada al futur i també s'ha embrancat en un projecte de sostenibilitat. Amb aquest acte es posa de manifest que el teatre no pot deixar de banda els problemes més greus que viu la societat actual, l'emergència climàtica i els objectius de les Nacions Unides per al desenvolupament sostenible.

La ciència i la investigació mèdica han estat les peces més fonamentals de la pandèmia, els sectors en què el món ha posat totes les esperances per combatre aquesta lluita sense precedents. Però l'art ha estat la peça fonamental que ha mantingut la vida en el confinament. L'art, generós, s'ha posat a disposició de tothom, ha consolat les persones i les ha mantingut connectades, despertes i inspirades. Ara que els teatres d'Europa comencen, de mica en mica, a reobrir les portes i a trobar aquesta "nova normalitat", necessitem el teatre perquè ens expliqui les històries d'aquesta experiència comuna, històries de pèrdues i d'esperança, de la bellesa i de la fragilitat de la Humanitat, com fa sempre.

José y la Barcelona disidente (*work in progress*)
 autoria Lalineia
 dramaturgia i direcció
 Úrsula Tenorio

Científics australians desenvolupen pseudoembrions humans a partir de cèl·lules de la pell.

Torna a obrir el Teatre Apolo del Paral·lel.

The Mountain
 dramaturgia i direcció
 Àlex Serrano, Pau Palacios i Ferran Dordal
 Agrupación Señor Serrano

Aprovada la Llei de l'Eutanàsia a l'Estat espanyol.

Esclata un volcà al costat de Reykjavík, inactiu des del 1240.

La vampira de Barcelona, premi Gaudí a la millor pel·lícula.

Escola de pensament
 Sessió 5

Un vaixell de càrrega bloqueja el canal de Suez.

El festival Sónar cancel·la l'edició del 2021.

Love of Lesbian protagonitza un concert-test amb 5.000 persones al Palau Sant Jordi.

Enquesta municipal: 3 de cada 10 barcelonins marxarien de la ciutat.

França tanca les escoles per la virulència de la 3a onada de la COVID.

© Silvia Poch

Com ha evolucionat el col·lectiu LGTBI+, i el transformisme en concret, des de l'època que va viure José Tenorio?

Lalineia – José y la Barcelona disidente

A meitat dels anys 70 el transformisme va tenir un moment de glòria, els teatres es va interessar per aquest art, i fins i tot durant el franquisme va haver-hi transformistes que van rebre la Medalla al Mèrit en el Treball. Sempre hi hagut, en la història

del transformisme, moments de més visibilitat i de menys. És un art que ha oscil·lat segons les modes de l'època i l'interès del públic. Ara sembla que aquesta moda del *drag* torna i produeix una falsa sensació d'acceptació dins la societat. Hi ha molta instrumentalització de certs col·lectius. Ara som en un punt en què pot tornar a passar el mateix que a finals dels 70: va haver-hi una moda que va acollir la dissidència però, un cop va passar, va tornar la precarització i l'exclusió. És important que aquest art vingui per quedar -se i rebí el reconeixement d'art major que es mereix, i això vol dir que ha de ser present en espais públics i que és necessari que s'hi inverteixi.

Quins dubtes o reflexions plantegeu a *The Mountain* sobre la relació que tenim amb la veritat?

Pau Palacios – *The Mountain*

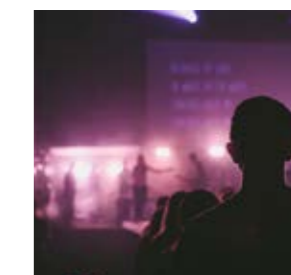
No podem abastar tots els coneixements, no podem ser especialistes de tot, és impossible corroborar totes les informacions. Qualsevol informació i coneixement disposa d'un contrari que el contradiu i el desacredita. Els mitjans de comunicació estan en mans de grans corporacions privades, directament influenciades o manipulades pels poders econòmics i polítics. Les principals xarxes socials no són eines d'informació, sinó de negoci. Avui, un unicorn amb la seva tablet pot difondre una teoria de la conspiració amb la mateixa força i potencialitat de difusió que un mitjà tradicional. Per tant, hem de renunciar a la idea de veritat i abraçar el món de les versions? És la veritat un cim i, un cop conquerit, ja ho tenim tot fet? O és un camí, una ascensió que cal complir un cop i un altre, i cada cop buscant-hi noves vies?

© Jordi Soler

ESCOLA DE PENSAMENT – SESSIÓ 5 Dramatúrgies de l'escolta

Com hem de cuidar el diàleg perquè, esquivant el soroll i la propaganda, continuï sent una caixa d'eines del pensament i de l'escena? "Prestar l'orella" a qui ens dirigeix la paraula és un "présteq" o un regal que ens fem nosaltres mateixos? Quines són les veus que sentim però no som capaços de reconèixer? Com aprenem a escoltar en una societat en què tothom comunica i gairebé ningú escolta?

© Laura Wielo

1	4	6	8	9	12	13	14	15	16
Forasters vindran... creació escènica Susanna Barranco, Marta Galán Sala, Núria Lloansi i Juan Navarro dramatúrgia i direcció Marta Galán Sala	Catalunya supera el milió de vacunats contra la COVID amb la 1a dosi. 5 Vladimir Putin signa la llei que li permet governar fins al 2036.	Mor l'activista social Arcadi Oliveres. 7 Aldarulls unionistes a l'Ulster.	23 F. Anatomia d'un instant a partir de la novel·la de Javier Cercas autoria i direcció Àlex Rigola Els treballadors d'Amazon voten en contra de constituir el 1r sindicat de l'empresa.	Mor als 99 anys el príncep Felip d'Edimburg. Mor la fotògrafa Alice Springs. 11 El Govern sol·licita llicència d'obres per exhumar les restes enterrades al Valle de los Caídos.	Mor a la presó Bernard Madoff, el gran estafador de Wall Street.	Escola de pensament Sessió 6 Brasil: 3.000 morts diàries per la COVID.	Científics espanyols creen a la Xina embrions híbrids d'humà i simi. El Tribunal Constitucional alemany elimina el límit dels preus de lloguer a Berlín.	Raúl Castro abandona la cúpula del poder a Cuba.	El Barça, campió de la Copa del Rei de futbol masculí. 17 Un incendi crema la històrica Biblioteca Jagger de Ciutat del Cap.

De què parla *Forasters vindran...?*

Marta Galán Sala – *Forasters vindran...*

De com la història ens interroga i ens col·loca un mirall i ens posa a prova; de com els discursos que perpetuen l'exclusió són els mateixos 100 anys després. Parlem especialment de lluita de classes, de la dificultat de participació de la classe obrera en la cultura que es produeix a la ciutat, d'exclusions que es perpetuen, de la capacitat de resistència, de lluita i d'autoorganització de les classes subalternes, de la seva fúria constructiva i de la seva capacitat resilient, de fets de la història d'aquesta ciutat que no han estat prou explicats, que els discursos oficials han escamotejat... *Forasters vindran...* no parla de res, de fet. Deixa parlar. Dona veu als protagonistes de la migració dels anys 50 i 60 a Barcelona i confronta les seves veus amb els discursos anti-immigració que la societat d'acollida generava. Posa un mirall al passat per fer-nos reflexionar sobre el present. [...] Ens interroga: com es conforma una societat on convisquin les diferents identitats? Què és la identitat?

© Silvia Poch

© Silvia Poch

S'ha de fer pedagogia de la democràcia?

Àlex Rigola – *23 F. Anatomia d'un instant*

El moment que planteja el llibre de Javier Cercas és molt important perquè és una transformació molt especial, i no gaire normal, d'una dictadura a una democràcia. No venim d'un món arrasat, no s'acaba de cop com el nazisme amb una guerra. A Espanya desapareix el cap d'Estat i es canvia Franco per Juan Carlos. Però l'estructura del búnquer continua sent franquista. Hi ha una ètica en tot aquest període i en els personatges que els toca protagonitzar-lo: dins d'aquesta estructura purament franquista, en molts pocs mesos aconseguen passar a un sistema democràtic. La qüestió és –i és una llàstima– com és possible que en tan pocs mesos aconseguíssim un canvi tan gran i després, durant tants anys, haguem aconseguit avançar tan poc en la nostra democràcia. Quan vam voler, vam poder fer aquest canvi. I es va fer amb tots els traumatismes que implicava per a una part de la societat i per a una part de l'estructura imposada.

© Silvia Poch

ESCOLA DE PENSAMENT 6 – SESSIÓ 6 Qui és l'autor de l'escenari del món?

Com funcionen els arquetips teatrals en les narratives audiovisuals? Els arguments universals són una condemna a la repetició o una oportunitat per transformar la tradició? És el *déjà vu* una creença delirant o una experiència de reconeixement?

18 Israel suspèn l'ús obligatori de la mascareta al carrer.

19 El dron Ingenuity sobrevola la superfície de Mart.

Declarat culpable el policia que va matar George Floyd.

21 La filòloga i escriptora Paloma Díaz-Mas, acadèmica de la RAE.

22 **Las canciones** a partir de personatges i situacions de les peces d'Anton Txékhov text i direcció Pablo Messiez

23 **Terra baixa** a partir de la peça d'Àngel Guimerà adaptació i direcció Pau Miró àudio i vídeo Fito Conesa

Es torna a celebrar Sant Jordi.

25 Premis Oscar: *Nomadland*, millor pel·lícula.

26 Assassinats a Burkina Faso els periodistes Daniel Berrián i Roberto Fraile.

27 L'Ajuntament de Barcelona dota amb 68,7 milions d'euros el pla Fem Cultura.

28 **El bar que se tragó a todos los españoles** autoria i direcció Alfredo Sanzol Centro Dramático Nacional

La Xina llança el 1r mòdul de la seva estació espacial.

1 Portugal torna a obrir la frontera amb Espanya.

4 **Escola de pensament Sessió 7**

El PP guanya les eleccions de la Comunidad de Madrid.

5 Estats Units demana alliberar les patents de les vacunes anti-COVID.

6 Catalunya supera els 2.000.000 de persones vacunades amb 1 dosi.

Més de 200 ferits a l'Esplanada de les Mesquites de Jerusalem per l'acció de la policia israeliana.

S'agreuja el conflicte social a Colòmbia amb la crida al 'Paro Nacional'.

Com ha canviat la pandèmia el fet d'escoltar?

Pablo Messiez – *Las canciones*

En un moment de la funció hi ha un intermedi en que es convida el públic a sortir o a quedar-se a la sala, com vulguin. En aquest interludi, tots els intèrprets fan una escolta llarga, d'uns vint minuts. Abans de la pandèmia, això era una catarsi col·lectiva. Es generava una mena de contagi, de preciosa celebració. Ara passa una altra cosa que també és bonic: veure allà, a l'escenari, allò que no podem fer aquí, en les nostres vides. És com la promesa de tornar algun dia a ser allò que hem estat, com si en l'espai extra-quotidià de l'escena hi hagués encara una cosa semblant a la celebració.

© Luz Soria

Com ha estat el procés creatiu de *Terra baixa*?

Fito Conesa – *Terra baixa*

Ha estat una de les experiències amb què he gaudit més. El Pau va proposar un text que, al principi, em semblava complicat de portar a algun univers gràfic o de crear-ne imatges no literals. Mentre el llegia, l'Anna (l'actriu) l'interpretava a viva veu i em va anar creant sensacions físiques i gestos al cos, i crec que vaig entendre perfectament allò que el Pau proposava més enllà de les paraules. No he treballat mai en teatre, entès dins dels esquemes de la quarta paret, escenografia, vestuari, etc., i crec que allò que diferencia aquesta proposta és que és teatre després del teatre (almenys, del seu tancament temporal com a ens físic, etc.).

© Vanessa Rabade

© Luz Soria

© Pep Pepe

ESCOLA DE PENSAMENT – SESSIÓ 7 “No ens representen”, 10 anys del 15 M

Deu anys després, com ens representem el 15 M? De quina manera és present en les lluites que han vingut després? I fins on ha afectat les maneres actuals de fer política?

Hem perdut la capacitat de reinventar-nos?

Alfredo Sanzol – *El bar que se tragó a todos los españoles*

Viure una situació de dictadura fàctica, explícita, fa que t'enfrontis al tema de la llibertat d'una manera molt més radical i compromesa, molt més que com ho fem ara. Nosaltres vivim en una mena de fantasia, de ficció, segons la qual el tema de la llibertat està solucionat, quan realment l'experiència ens diu que és una cosa que hem de construir cada dia. Aquesta funció és un impuls per dir que no tenim assegurada la llibertat, que continua sent una lluita radical diària, social i personal. La capacitat de canvi (de vida) desapareix quan dones per fet que et trobes en una realitat immutable en la qual els assumptes essencials estan resolts. Crec que, d'alguna manera, des del poder se'ns diu que hi ha moltes qüestions que estan solucionades, per les quals no hem de preocupar-nos, i que cal passar pàgina, quan la realitat ens demostra que no és així.

“LES ELITS DE LA DICTADURA, AJUDES PEL MARC POLÍTIC DE LA GUERRA FREDA, VAN CALCULAR QUE EL DESENVOLUPAMENT ECONÒMIC I L'ASCENS DEL NIVELL DE CONSUM DE LA MAJORIA DE LA CIUTADANIA ELS PERMETRIA CONSERVAR TOTS ELS PRIVILEGIS. EL SEU OBJECTIU ERA CONTINUAR SENT LA CLASSE DOMINANT DE LA DEMOCRÀCIA, COM UN VAIXELL QUE CONTINUA SURANT A LA SUPERFÍCIE DE L'AIGUA D'UNA BANYERA QUE PUJA DE NIVELL QUAN ES VA OMLINT.”

Emilio Silva
Tu también eres franquismo sociológico (2016)

7 Un atemptat a Kabul contra una escola de noies causa 60 morts.

9 Fi de l'estat d'alarma a l'Estat espanyol.
Catalunya assolix un nou rècord d'administració de vacunes: 400.000.

10 **Les tres germanes i El quadern daurat**, principals guanyadores als Premis de la Crítica.

11 Rècord de vacunats a Fira de Barcelona: 6.000 en un dia.

12 **Frank** adaptació del conte homònim de Ximo Abadía creació i direcció Clara Manyós i Xesca Salvà

El Tribunal Superior de Justícia falla a favor de mantenir els carrers Millán-Astray i Caídos de la División Azul.

13 **Escena Pilot: Universal** un projecte de l'Institut de Cultura, Institut d'Educació de l'Ajuntament de Barcelona i Teatre Lliure direcció artística Lali Álvarez i Gemma Martínez

Nou clímax en l'escalada de violència Gaza -Israel: 126 morts a la franja de Gaza, d'esntre els quals 31 criatures.

Creus que als nens i nenes de l'actualitat tenen prou eines educatives per entendre el franquisme?

Ximo Abadía – Frank

Segueix sent un tema tabú, s'ha creat una amnèsia col·lectiva, s'ha normalitzat una dictadura. Amb prou feines es toca aquest tema a les escoles. Però ocultar-lo sota la catifa no vol dir que no hagi passat. No s'han tancat les ferides i és una falta de respecte a tota la gent que segueix sota terra. Veient la situació actual és molt important treballar aquestes temàtiques amb els nens, no es repeteixi mai.

© Silvia Poch

© Silvia Poch

© Silvia Poch

Com va sorgir el tema de l'obra i com s'ha treballat amb els nois i noies?

Lali Álvarez Garriga – Escena Pilot: Universal

El tema ha anat canviant a mesura que hem anat treballant, amb el pas dels mesos i segons els interessos de les participants. La Gemma Martínez i jo vam començar proposant un tema de partida, pensant-ne un que determinés un tipus de dramàrgia que ens permetés desenvolupar un resultat, independentment del moment pandèmic en què ens trobéssim al maig. És a dir, que el resultat es pogués fer tan presencial al teatre com des dels instituts o, fins i tot, en una situació en què cadascú estigués confinat a casa, però sense haver de renunciar al directe. A l'octubre, quan vam començar, no teníem ni idea de què es podria o no fer al maig, de si podríem ajuntar tots els instituts al teatre o estariem confinats cadascú a casa seva. Vam proposar que l'eix central de l'obra fos una trobada interestel·lar de planetes que es reunien per algun motiu. Això es va anar desenvolupant en els diferents instituts: qui són aquests planetes, quines característiques tenen les seves societats i per què es reuneixen, quin objectiu comú tindrien. I es va decidir parlar de 4 planetes que es reuneixen per salvar la Terra. Més endavant, això s'ha farcit amb altres temes: medi ambient, masclisme i patriarcat, la dependència de la tecnologia... I finalment ens hem adonat que l'estructura final de l'obra ens convidava a parlar de què és realitat i què és ficció, i aquest n'ha estat el fil conductor.

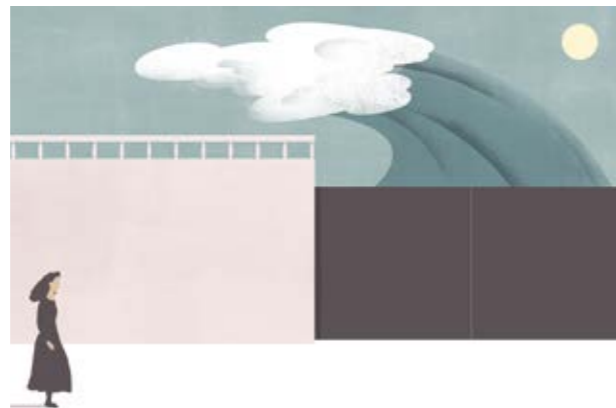
<p>14</p> <p>La casa de Bernarda Alba de Federico García Lorca adaptació i direcció Victoria Szpunberg il·lustració Ana Yael</p> <p>La sonda xinesa Tianwen 1 aterra amb èxit a Mart.</p>	<p>15</p> <p>10è aniversari de la mobilització social i ciutadana del 15 M.</p> <p>El F.C. Barcelona guanya la 1a Champions League d'un equip femení del futbol espanyol.</p>	<p>16</p> <p>Xile comença a liquidar la constitució del dictador Augusto Pinochet amb unes eleccions constituents guanyades pels candidats independents.</p>	<p>17</p> <p>Crisi migratòria a Ceuta: Més de 8.000 ciutadans marroquins i subsaharians entren irregularment a Espanya des de la frontera marítima amb el Marroc.</p>	<p>18</p> <p>La soca índia torna a fer créixer la incidència de la COVID a l'Àsia.</p> <p>El PSOE bloqueja la Llei Trans amb la seva abstenció al Congrés dels Diputats.</p>	<p>19</p> <p>La feminista Gloria Steinem, premi Princesa de Asturias.</p>	<p>20</p> <p>Baixen tots els indicadors de la COVID a Catalunya.</p>	<p>21</p> <p>Pere Aragonès, investit 132è president de la Generalitat pel Parlament de Catalunya.</p>	<p>24</p> <p>La Generalitat amplia l'aforament de cinemes i teatres fins al 70%.</p>	<p>26</p> <p>ARCAS 2020 creació Clara Aguilar, Sofia Gallarate, Max Grosse Majench, Elena Martín Gimeno, Marc Salicrú, Anna Serrano i Laura Weissmahr (VVAA Col·lectiu)</p> <p>Quan sortim de l'institut s'encenen llums Marc Villanueva Mir En RESIDÈNCIA a l'INS Maria Espinalt</p>
--	---	--	---	--	---	--	---	--	---

Com ha estat el procés creatiu d'il·lustrar *La casa de Bernarda Alba*?

Ana Yael – *La casa de Bernarda Alba*

És la primera vegada que il·lustro teatre i ha estat un repte. És veritat que ja s'ha treballat molt al voltant de *La casa de Bernarda Alba* i això et dona pistes, però també pot tancar-te una mica. Aquesta obra és un dels nostres grans clàssics i García Lorca en va donar una idea bastant acotada. L'austeritat, la foscor de la clausura, el dol, tot convidava a un resultat enclaustrat... D'altra banda, volia fer una estètica sensible als més petits, i és aquí on em vaig decidir a donar aire a les escenes. Com que la narració i el so havien de ser la força principal i la guia del projecte, vaig buscar no centrar-me en la cruesa sinó en aquesta necessitat de llibertat. Il·lustrar imatges estàtiques, molt frontals, i ressaltar l'austeritat i, després, en la claredat, trobar l'espai per a la poesia.

© Ana Yael

Fa anys que treballem conjuntament. Aquesta vegada heu creat un ecosistema alternatiu. Com va sorgir la proposta i com està sent el procés de creació? Quin creieu que seria el diluvi universal que estem patint actualment com a societat?

VVAA Col·lectiu – *ARCAS 2020*

Vam començar plantejant-nos les estructures de poder que regeixen des de les nostres interaccions íntimes fins a allò que anomenem 'la societat'. Ha estat molt estimulante treballar aquest contingut a l'hora de crear en col·lectiu. Ens hem d'escoltar i comunicar molt per imaginar noves formes de convivència entre la distopia i la utopia. Segur que a cada persona li ve una imatge diferent quan pensa en que el món s'acaba. En realitat, associem l'apocalipsi a la fi de l'antropocè. Però el món no s'està acabant. De fet, nosaltres pensem que el món ni tan sols existeix.

© Pol Rebaque

© Pol Rebaque

Pots explicar l'experiència de desenvolupar o compartir un procés de creació amb un grup de nois i noies de primer d'ESO?

Marc Villanueva – *Quan sortim de l'institut s'encenen llums*

Es tracta d'un repte, estimulante i difícil alhora, sobretot per a mi que no tenia experiència prèvia treballant amb adolescents. Des del primer moment a l'aula em vaig adonar que el grup no acceptaria qualsevol proposta que jo pogués fer-los, sinó que ens caldria construir pacientment un espai de confiança per poder crear juntes, en una relació tan horitzontal com fos possible. Crec que, finalment, hem assolit un espai on això pot passar. Un dels fets més gratificants per a mi ha estat veure com, a partir del desconcert inicial, moltes d'elles han anat descobrint aspectes o llenguatges de la creació escènica que, de sobte, les han fascinat: hem viscut enamoraments amb el disseny de vestuari, amb la construcció de maquetes, amb la manipulació electrònica de so en directe, etc. Hem descobert també maneres d'estar en escena sense interpretar un personatge, tot i que al principi això semblava el més allunyat del 'teatre' que algunes es podien imaginar. I el procés no només les ha remogut a elles: a mi també m'ha ajudat a entendre millor la meua pròpia pràctica.

I només jo vaig escapar-ne
de Caryl Churchill
direcció Magda Puyo

Història d'un senglar (o alguna cosa de Ricard)
autoria i direcció Gabriel Calderón

Set nenes jueves
de Caryl Churchill
traducció, adaptació i direcció Jordi Prat i Coll

L'estranger
d'Albert Camus
música Robert Gerhard
direcció Iban Beltran
direcció musical David Albet i Francesc Prat

Escola de pensament
Sessió 8

***I només jo vaig escapar-ne* porta a escena quatre personatges femenins i de, com a mínim, 70 anys. S'ha de donar més veu a aquest segment de població?**

Magda Puyo – *I només jo vaig escapar-ne*
Crec que el fet d'escriure una obra per a quatre dones a l'entorn de la setantena és una reivindicació política. Tot i no ser un text explícitament feminista, com altres de les obres de Churchill, ens mostra com la possibilitat de supervivència està en elles: tot i no ser productives per al món hipercapitalista, que les abandona a l'oblit, són elles amb la seva resiliència les que ens fan conscients de la situació per poder aturar la destrucció.

Per què el públic no es pot perdre *Història d'un senglar*?

Joan Carreras – *Història d'un senglar (o alguna cosa de Ricard)*
El públic pot fer el que li vingui de gust, podria perdre's tot el teatre del món, fins i tot podria no saber què és el teatre, podria enganxar-se a una pantalla qualsevol, casar-se amb ella, fer l'amor amb ella i morir amb ella. Però es perdria *Història d'un senglar*. I això sí que seria una llàstima.

© Silvia Poch

© Felipe Mena

“PARLA-LI DE LA FAMÍLIA DE LES NENES MORTES, AMB NOMS I COGNOMS PER QUÈ NO, EL MÓN SENCER HO SAP, PER QUÈ NO HAURIA DE SABER-HO ELLA? EXPLICA-LI QUE HI HAVIA NADONS MORTS, VA VEURE ELS NADONS? EXPLICA-LI QUE NO SE N'HA D'AVERGONYIR. EXPLICA-LI QUE ELLS HO VAN PROVOCAR.”

Caryl Churchill
***Set nenes jueves* (2009)**

© Silvia Poch

© Silvia Poch

© Silvia Poch

Amb *L'estranger* jugueu el fet artístic com a eina de reflexió i mitjà de denúncia. Amb què voleu que es quedi el públic un cop escoltada l'obra?

David Albet i Iban Beltran – *L'estranger*
Més enllà d'estar davant d'un text enorme –en tots els sentits–, hi ressona la solitud d'una persona a qui es jutja moralment, més que pel seu crim. Avui dia el context és molt vàlid: només cal pensar en la velocitat amb què les xarxes transmeten judicis sobre fets en els quals no entrem en profunditat, que no es valoren estructuralment.

ESCOLA DE PENSAMENT – SESSIÓ 8
Com trenquem la quarta paret?

Com ens relacionem amb l'espectador d'una manera directa i, alhora, sense trencar el pacte de ficció? Quins són els imaginaris que cal subvertir per portar la catarsi des de l'escenari fins a la pantalla? De quina manera els grans reptes del present –com el canvi climàtic, el tabú del suïcidi, la transformació dels models de família tradicional o l'amenaça de l'auge de la ultradreta– es poden representar des de la comèdia?

D'aquest any estrany

per Marcos Ordóñez
escriptor i crític teatral

© Pere Tordera

Tret d'alguna excepció, el nostre ha estat l'únic país on els teatres no han tancat. El festival Grec va ser, contra tot pronòstic, una prova pilot que va sortir bé. Per sort, perquè els teatres de tardor haurien obert a cegues. Vam aprendre que es podien obrir. Amb tots els problemes imaginables, però es podien obrir. Alguns, en peu de guerra: espectacles que no van poder venir, suspesos; sempre la por de la malaltia. Les companyies, en precari: tothom sabia que si n'apareixia un cas, s'ha acabat la funció. Recordo que aquells dies em vaig dir a mi mateix: "Necessito salut i alegria, passejar amb el meu amor i tenir a prop la gent que m'estimo", però no tenia tan clar fins a quin punt necessitava el teatre. El teatre era la meva altra família. M'he anat fent d'alquímies: la lectura, l'escriptura, la música, el cinema. I potser el teatre en sigui la més portentosa, perquè en realitat era feta de paraules i de gestos, davant nostre. De nit, com abans, tornava aquella forma de silenci, les portes tancades, els bars amb aire d'aflicció, els cinemes entintats com de dol, el teatre sense magues. Paisatge sense imatges. Érem quatre criatures mirant-nos al mirall del lavabo i, de sobte, ens sentíem com els nostres avis. Més por: com si tots ens haguéssim fet vells.

Necessitava no deixar de prendre la dosi que vaig prendre per primera vegada de molt petit: el moment que s'apaga el llum de sala i neix la llum d'altres mons, i d'altra gent semblant a nosaltres es converteix en personatges. Són herois i heroïnes perquè posseeixen el secret de ser íntims en públic. Necessito la vostra força i la vostra valentia, que regaleu pels somriures de deesses antigues, per Hècuba. La diferència entre la màgia del teatre i els altres prodigis, me la van ensenyar uns amics que van anar amb el seu fill a veure una

obra policíaca. Per la meitat, un personatge va caure estès a poques passes d'ells. Tot el públic va fer un salt de sorpresa, però el nano es va agitar amb el cor desbocat, como si s'hagués de desmaiar de la impressió. La mare li pregunta a cau d'orella si vol que surtin fora.

El noi murmura:

– No, no. I ara! –negant amb els ulls tancats.

Més tard, al carrer, el pare li diu:

– Quin ensurt, oi? Però ja n'havies tingut d'altres així.

El nano medita un instant i respon:

– Sí, però és que a l'home li passava allà.

Gran veritat: el teatre li passa a algú que és *allà*.

Necessitem que ens continueu explicant històries que passen allà amb tot el vostre cos, amb les vostres veus, mirant-nos amb els vostres ulls de reines i guerrers, i us volem molt a prop, i necessito explicar-ho després com intentava explicar-ho als meus pares quan era petit, com continuo intentant-ho al diari. Avui, com ahir, com demà, vull que em continuïn il·luminant les llums del teatre. Necessito que la meva altra família torni a jugar, a enlluernar-nos amb la seva màgia que no ho sembla; diària, humil i veritable. Necessitem el teatre.

Epílogo

Del lat. epilógus, y este del gr. ἐπιλογος epilogos.

- m. Recapitulación de lo dicho en un discurso o en otra composición literaria.
- m. Última parte de una obra, en la que se refieren hechos posteriores a los recogidos en ella o reflexiones relacionadas con su tema central.
- m. p. us. Conjunto o compendio.

—

El epílogo es la parte final de una obra. La recopilación final de un discurso anterior. Queríamos explicaros en papel, como regalo, la que probablemente haya sido la temporada más complicada de la historia del Teatre Lliure. *Epíleg* es el ejercicio escrito de la autocrítica necesaria y compartida con la intención de dejar constancia de lo que hemos hecho durante la temporada 20/21 y crear reflexión alrededor del paralelismo temporal artístico y social para, de alguna manera, llegar a valorar juntos el impacto y el retorno recibidos durante toda esta pandemia mundial. Lo hemos hecho con todas las voces que han participado en la construcción de esta reflexión desde un pedacito de su universo artístico.

Este último año hemos vivido en una pandemia mundial... Una pandemia que ha obligado a cerrar todos los teatros del mundo. Pero el Lliure, en cambio, ha seguido abierto siempre que ha podido. Metiéndonos por brechas nos hemos arriesgado para ensanchar ciertos márgenes que parecían imposibles de superar. Con *Epíleg* también compartimos el esfuerzo artístico y humano hecho, desmesurado en todos los sentidos. Es cierto que no tenemos distancia, porque todavía estamos viviendo la disrupción... pero aun así somos infinitos buscando nuevas realidades de la creación. Este último año nos ha permitido pensarnos de otra forma. Infinitos y siempre presentes, a pesar de las distancias que a menudo nos han obligado a mantener.

El Lliure no volverá a ser como antes porque el salto de entrega ha sido tan grande que nos posicionamos como un teatro necesario para una ciudadanía de Barcelona y, en especial, para unos profesionales, a quienes hemos querido apoyar manteniendo la llama de la creación durante el primer *lockdown* con la creación de una plataforma digital que aglutinara nuevos formatos y expresiones artísticas digitales, ayudando la creación y el pensamiento e, incluso, colaborando con un banco de alimentos... Ha sido una temporada en la que hemos creído en la palabra dada. En el “ser o no ser”. Porque sabemos que también somos lo que no somos. Que lo que no somos también nos define. Somos un espacio cultural público envidiable, porque en él trabajamos gente envidiable, porque nos arriesgamos y damos sin esperar nada a cambio, y esto nos permite saber que el camino de la equivocación es un camino rico de frutos emocionales. Somos un teatro que aprende constantemente y que se supera a cada proyecto, a cada pensamiento. Que no tiene límites porque las personas que trabajamos aquí no queremos tenerlos.

Este epílogo (o epilogos) quiere iluminar también el inicio de una era que ya no podremos dejar. Una era que queremos sostenible y digital, pero sobre todo humanista. Y así acabamos la temporada para empezar otra con más ganas que nunca. Con las ganas de volver a abrazar y de seguir dándoos las gracias. Gracias por no dejar de confiar en el Lliure.

Juan Carlos Martel Bayod
Director de la Fundació Teatre Lliure
– Teatre Públic de Barcelona

SEPTIEMBRE
9
Plantada de los MIR. 218 escuelas cerradas por COVID.
22
La Generalitat declara la cultura “bien esencial”.
24
Fiesta de la Mercè.
25
Mi nombre es alguien y cualquiera idea y dirección Laura Vago dramaturgia Laura Vago y Maria Zaragoza
¿Por qué reivindicas la necesidad de un duelo colectivo? Laura Vago: “En mi opinión, como sociedad, existe una necesidad de afrontar y de hacer frente a la realidad vivida, vinculada a la muerte en soledad de muchas personas. Entendiendo el duelo como la adaptación emocional a una pérdida. Nos debemos un duelo doble: por un lado, a nivel personal para aquellos a quienes se les privó de lo que hasta ahora hacíamos como sociedad, es decir, el acompañamiento durante el periodo de enfermedad y fallecimiento. Por el otro, como sociedad, el duelo de nuestra forma de vincularnos con la cotidianidad y las formas que teníamos de vivir antes de la pandemia, sin la certeza de que todo volverá a ser como era antes y sin saber si queremos que así sea. Si no hacemos estas reflexiones, podemos caer en la banalización de los hechos y dejar que todo quede en cifras, el número de muertos, el número de días de confinamiento, los horarios de salida, etc. Pienso que reflexionar y vivenciar es importante para poder continuar y como punto de partida para construir hacia delante.”
Noli me tangere (no em toquis) Niño de Elche y la colaboración de los dramaturgos Marc Artigau, Clàudia Cedó, Albert Lladó y Victoria Szpunberg
¿Cómo se afronta una “misa laica”? Niño de Elche: “Recuerdo que hará unos seis años comenté a mi amigo poeta Bernardo Santos mis intenciones de hacer un disco que fuera una misa laica. Me recomendó, antes de continuar con mi plan fallido, que leyera a Ernesto Cardenal, Leonardo Boff, Roque Dalton o Albert Nolan. Desde su conocimiento de la teología de la liberación, entendía que la estructura que se propone desde la misa es ya de por sí un ritual construido bajo las órdenes eclesiaísticas y, por lo tanto, que seguiría estando bajo el yugo conservador de la religión católica. De ahí que estos días haya querido la compañía de textos de Cardenal o de José Val del Omar, con el único fin de encontrar una poética espiritual que nos ayude a subvertir a través del ritual artístico unos sentimientos de dolor profundo.”
26
La directora Georgina Kulumbegashvili gana la Concha de Oro.
27
El Gran Teatre del Liceu inaugura temporada con 1.144 butacas.
28
Inhabilitación del Presidente Torra.
29
El TNC abre temporada con <i>Decameró</i> . La Audiencia Nacional absuelve a los acusados por la salida a bolsa de Bankia.
30
Aprobación de las medidas anti-COVID.
OCTUBRE
2
Donald Trump, ingresado en un hospital por COVID.
4
Nueva Caledonia vota seguir unida a Francia.
5
Un 10% de la población, contagiada por COVID según la OMS.
6
Barcelona acoge el Foro de la reactivación económica.
7
El partido neonazi griego Aurora, condenado por violencia organizada. Inauguración del Temporada Alta.
8
Louise Glück, Nobel de Literatura.

El CCCB inaugura la exposición dedicada a William Kentridge.

Vaciado un pabellón de la Fira para los sintecho.

9
Inauguración del Festival TNT. El Gobierno impone el estado de alarma en Madrid.
10
Asalto a una comisaría de los suburbios de París.
13
FMI: España, la peor gran economía avanzada de 2020. Biennal del Pensament.
14

La taula Barrio

Si fueras el (o la) alcalde de esta ciudad, ¿cómo sería tu barrio? ¿De qué manera podemos mejorar los equipamientos del barrio? ¿Qué equipamientos le faltan? ¿Qué ideas tienes para formar una comunidad vecinal sólida y consistente, en el barrio? ¿Cómo podemos mejorar las dinámicas entre los barrios y la ciudad?
Invitados: Me da... mucha pereza moverme por esta ciudad. Todos los días debo ir de Horta a Montjuïc. 45 minutos de viaje. Hay una concepción de ciudad que menosprecia las distancias. En Barcelona, ir a Montjuïc parece irse fuera de Barcelona. / Debemos vivir el barrio y no solo movernos. / Yo no he ido a vivir a Barcelona por no moverme del barrio. Yo quiero una ciudad abierta y cosmopolita. / Tal vez el Pla Cerdà se ha convertido en una tradición difícil de romper. Cualquier cambio que pueda hacerse tendrá retencioas a la hora de llevarse a cabo. / Barcelona es una ciudad muy hostil con la gente que llega a ella. / Suerte tenemos de la gente que ha llegado de afuera y hace actividades culturales de pequeño formato. Sin ella, la ciudad sería muy aburrida. / La cultura, en las ciudades, se manifiesta en la memoria histórica, en los nombres de calles, en nombres de plazas. La estatua de Colón está vinculada a la preservación del colonialismo, el expolio, frente a otras experiencias vividas por colectivos que sufrieron este colonialismo. / Como persona migrante, no sé si puedo aspirar a la alcaldía de esta ciudad. / Estamos en una situación precaria. Los problemas como el espacio público, los servicios o la conviencia, no son tan importantes como por ejemplo el hecho de que haya cientos, miles de personas viviendo en las calles. / Barcelona está cerrada en sí misma y no ve muchos problemas que deberían estar encima de la mesa.

15
La taula 2 Ciudad

¿Hacia dónde vamos, como ciudad? ¿Es demasiado tarde para enderezar el rumbo? ¿Qué no os gusta, de Barcelona? ¿Y qué os gusta, de Barcelona? ¿Cómo podemos construir una Barcelona sostenible, una Barcelo-na mejor? ¿Cómo debe ser la relación entre Barcelona y el llamado “territorio”?
Invitados: Yo sufro la ciudad, pero también aprendo de ella. / En los últimos cuarenta años, ha desaparecido la gente mayor en esta ciudad. Mi escalera estaba llena de gente mayor. Los mercados estaban llenos de gente mayor. / Tam-bién hay lugares de la ciudad que prácticamente expulsan a los jóvenes. / Siempre nos estamos planteando irnos, pero nunca lo hacemos. ¡Estamos muy locos! / Yo nací en Barcelo-na, y he intentado irme afuera. Pero siento la aversión del resto de Cataluña hacia la gente de Barcelona. / Yo no me puedo ni imaginar irme de Barcelona. / Hablamos de una Barcelona integradora y no hablamos de las personas que se sienten expulsadas de la ciudad a pesar de querer estar en ella. / Me dedico al arte, soy bailarina, y no puedo vivir en Barcelona. / Barcelona es la que me habla así cuando voy por la calle –pensando que no sé hablar en catalán. También es la ciudad que me ha asediado por la calle, que te saca la racistada y la machistada más grande. / A otros nos han insultado también por maricones. / Que estemos hablando de una cultura ya es sintomático. Hablemos de CULTURAS. ¡Hablar de cultura en singular es excluyente! / ¿Cuándo comienzo a ver al otro como un igual, como un equivalente, y me identifico con él y pierdo el miedo? Barcelona es una ciudad multicultural. Pero ahora es muy necesario aprender a identificar al otro como un igual. / ¿Desde dónde se plantan los proyectos “interculturales”? ¿Quién determina, desde los lugares de poder, cómo deben hacerse estas cosas? Son discursos que en realidad están pensados para mantener el sistema tal como está ahora. / Falla algo en el urbanismo. No hay espacios de reunión no ligados al consumo. El urbanismo crea carácter en la gente. / Cuando creamos la polis, creamos el ágora. Cuando creamos el ágora, creamos el sistema de debate. Y eso puede ocurrir en todas partes: en el teatro, en la escalera. / Todos somos responsables de esta ciudad. De hablar con la vecina. / La idea de la responsabilidad está muy vinculada

con el neoliberalismo. También debemos crear redes, estructuras que generen responsabilidad. Responsabilidad compartida.

Bonus Track
creación y dirección Carol López

¿Crees que la soledad es inevitable?
Carol López: “En el modelo de sociedad que llevamos es bastante inevitable. Nos devora el sistema y nos olvidamos de las cosas esenciales. Pregúntate cuánto hace que no quedas con tus amigos. Muchas veces me dicen “he estado halando con tal... por chat, eh”. Ya no hablamos. Nos comunicamos por WhatsApp. Cuesta mucho quedar. Todo se anula en el último momento. Deberíamos cuidar mucho más nuestras relaciones. También pasó durante el confina-miento. Confinémonos, descansemos, relajémonos. Y yo me estresaba con toda esta gente que no paraba de hacer cosas. Creo que sí, que nos hemos convertido en personas hiperactivas para suplir la soledad. Y está bien la soledad, si es elegida. Soy muy fan de estar con uno mismo. Pero también pienso que debemos cuidar a nuestro entorno, al pequeño comité, y no lo hacemos.”

Los Satélite
texto y dirección Ricard Gázquez

¿Qué aporta el teatro radiofónico al teatro convencional?
Ricard Gázquez: “Entiendo el teatro radiofónico como un formato específico con una gran potencialidad para generar situaciones dramáticas y sonoras complejas y de entretenimiento, sin que importen las múltiples necesidades materiales que conlleva cualquier escenificación. Es una forma de compartir un espacio de tiempo, de sensorialidad y de ficción sin que importen las distancias. Puede llegar a cualquier público y a cualquier lugar y permite realizar otras actividades mientras se escucha. Forma parte de nuestro imaginario colectivo la imagen de los talleres de trabajo donde se escuchaba la radionovela mientras se hacían alpagatas, se cosía, se trabajaba la madera o se envasaban productos. Recuerdo cuando en mi infancia era todavía habitual escuchar ficciones radiofónicas en casa o en el coche. Mi padre era técnico de radiodifusión y siempre le acompañaba un transistor, a todas horas.”

16
La taula 3 Cultura

¿Qué papel puede jugar la cultura en el contexto actual y en el mundo que se nos viene encima? ¿La cultura es realmente necesaria? Hagamos un poco de autocrítica: ¿qué se ha hecho mal, en el mundo de la cultura? ¿Debemos cambiar algo? La cultura, en esta ciudad, ¿es democrática e inclusiva? ¿La cultura está vinculada a la sociedad en toda su diversidad?
Invitados: ¿Cuántas personas blancas hay en el teatro? ¿Qué dinámicas estamos reproduciendo en términos de raza y clase? / Seguimos con la idea que los blancos tienen la verdad y que yo debo ir al Lliure para saber qué es la cultura. / La cultura es necesaria porque estamos en una época de choque de identidades. La cultura debe servir como espacio donde poder empatizar. / ¿Dónde está la inclusión de la gente que viene de L'Hospitalet o Cornellà? / Yo tardé mucho tiempo en entender la cultura catalana, porque no tenía acceso a la intimidad de la gente. / Si ha-cemos este debate en la calle, o en otros barrios o pueblos, el debate iría de manera diferente. / La cultura es lo que nos humaniza. / Una de las cosas que matan la cultura es que la política se meta en ella. / Gracias a la política también tenemos centros cívicos y otros espacios abiertos. / Bar-celona centrifuga la cultura de todo el país. / Debemos ser conscientes del poder que tenemos como consumidores de cultura. Debemos salir de las zonas culturales de confort. / Cultura como herramienta para sentirnos comunidad. ¿Qué estamos haciendo, que no estamos abriendo posibilidades de crear comunidad?

Trobada de Gestió Verda – mitos21
El quadern daurat
de Doris Lessing
adaptación y dirección Carlota Subirós

Entrar en crisis para reconstruirse a una misma es el proceso de aprendizaje de la protagonista de *El quadern daurat*. ¿Nos sucederá ahora como sociedad?
Carlota Subirós: “Es evidente que toda esta dura y extraña experiencia que estamos viviendo a raíz de la pandemia reverbera con una fuerza increíble en la crisis absoluta que Doris Lessing recoge en *El quadern daurat*. Nuestra vida, tanto a nivel individual como social, se ha visto intensamen-te tensada y fragilizada en los últimos meses, en los que se han agravado muchos de los conflictos sociales, políticos

y culturales que ya vivíamos. Un panorama de oscuridad e incertidumbre se ha extendido sobre todas las perspectivas de futuro. También es evidente que en esta situación puede aparecer un increíble potencial de transformación radical. Y, de hecho, eso es justamente lo que sucedió en los años 60 y 70 del siglo XX, las décadas inmediatamente posteriores a los años en que se escribió y se desarrolló la novela. Ahora bien, una visión histórica más amplia muestra cómo incluso estos movimientos transformadores rápidamente pueden ser nuevamente asimilados dentro de un sistema siempre absorbente. La experiencia que Doris Lessing nos muestra, en cualquier caso, es la de la lucha personal incansable, a pesar de todas las adversidades y a través de todas las du-das y todos los fracasos, empujando una roca que sabemos que no podremos eliminar, pero que sin embargo quizás podemos desplazar un poco, aunque sea mínimamente, para mantener vivo el sueño siempre renovado de una vida más justa, más libre, más feliz, más buena para todos y para cada uno.”

La Generalitat cierra de nuevo bares y restaurantes.

17
Jacinta Ardern, reelegida Primera ministra de Nueva Zelanda.
19
El TSJC inhabilita la Mesa del Parlament del 1 O por desobediencia.
20
Escola de pensament Sesión 1

¿Tiene futuro nuestro presente?
¿Cómo interpretamos, desde las herramientas de pensa-miento y la representación, un posible oráculo que vaya más allá de la ficción distópica? ¿Por qué los hijos de la condición póstuma hemos reemplazado el “hacia dónde” por la pregunta “hasta cuándo”? ¿Cómo creamos escena-rios para la utopía sin caer en la ingenuidad?

Absolución del mayor Trapero.
21
España supera el millón de contagios por COVID.
22

La nostra parcel·la
texto y dirección Lara Díez Quintanilla

¿Cómo consigues hacer reír al espectador con un es-pectáculo existencial?
Lara Díez Quintanilla: “Me sorprende mucho ver cómo nos tomamos en serio algo tan absurdo y surrealista como la existencia humana y que vivamos creyéndonos que, llenando de normas y creencias nuestro alrededor, éste se convertirá en un espacio con sentido. Al fin y al cabo, es tan ridículo que da risa. Creo que la manera de experimentar la comedia en la que estamos inmersas es descontextualizan-do nuestras acciones cotidianas y las teorías humanas, o despojándolas del ruido que las sostiene.”

VOX pierde la moción de censura contra Sánchez. Estrasburgo confirma las penas del TS por el asedio al Parlament en 2011.

La vida es sueño
de Pedro Calderón de la Barca
dramaturgia i direcció Lucía Miranda
animación Javier Burgos

¿Cómo has transformado el clásico de Calderón La vida es sueño para hacerlo apto para niños y niñas?
Lucía Miranda: “La protagonista de esta versión es Rosaura, el personaje femenino, y no Segismundo. Me he centrado en su viaje, en por qué necesita disfrazarse de chico para conseguir lo que desea y en cómo esto se entrelaza con desigualdades de género actuales como la sucesión a la corona. Asimismo, he trabajado toda la versión como un enigma que los niños tienen que resolver. Los niños se convierten en los Watson, unos detectives que deben elegir posibles conclusiones de por qué sucede una cosa u otra. Me interesa fomentar su pensamiento crítico, lanzar preguntas, ser pedagógica pero desde el cuestionamiento, sin plantear moralejas ni respuestas. Y que descubran la escena siguiente jugando.”

24
Cataluña registra el máximo riesgo de rebrote desde el inicio de la pandemia.
25
Bufet Lliure – BCN Dibuixa

26
Guilem Clua gana el Premio Nacional de Literatura Dramática. Declarado el toque de queda en Cataluña.
27
Disturbios en Italia por las restricciones por COVID.
29
Francia entera confinada. El Congreso aprueba prolongar el estado de alarma hasta el 9 de mayo.
30
Suspensión de <i>Bonus Track / El quadern daurat / La nostra parcel·la</i> Cataluña, convocada a un paro social de 15 días. Teatros cerrados. Noche de disturbios contra las restricciones en Barcelona.
31
Europa vuelve a ser el epicentro de la pandemia.
NOVIEMBRE
2
Desciende la tasa de contagios en Cataluña.
3
Elecciones presidenciales en los Estados Unidos.
4
1 millón de personas, en ERTO o en el paro por la COVID.
5
La Generalitat aprueba una ayuda de 750 € a trabajadores de la Cultura.
7
Joe Biden se declara vencedor.
9
Las bolsas se disparan ante el anuncio de vacunas eficaces.
10
Dimite la oposición demócrata de Hong-Kong.
12
Teatro Real estrena <i>Rusalka</i> . Es el único teatro de ópera abierto en Europa.
16
Hungria y Polonia bloquean el fondo comunitario de recuperación.
19
Crisis migratoria en Las Canarias. El Congreso aprueba la Ley Celaá de Educación.
20
No tots els ocells viuen als arbres a partir de <i>Un enemigo del pueblo</i> de Henrik Ibsen dramaturgia, ilustración y dirección Aleix Aguilà
¿Cómo has transformado el clásico de Ibsen para hacerlo apto para niños y niñas? Aleix Aguilà: “La obra, además de ser política (y, por consi-guiente, económica), tiene una complejidad psicológica no solo individual, sino también de grupo. Una serie de temas poco ‘infantiles’. Imagínate el reto: explicar la desigual-dad material y la manipulación de masas (o populismo) a los niños. Me lo he tenido que facilitar y he adaptado el clásico en formato de fábula, imaginando sobre todo que la adaptación podría ser iniciática. Es decir, que podría ser un cuento que iniciara a los más pequeños en su condición de animales políticos.”
23
Vuelven a abrir teatros, cines y salas de concierto en Cataluña.
24
Escola de Pensament Sesión 2

¿Es el suicidio el “verdadero” problema filosófico?
¿Qué relación hay entre la creación y la “lucha por la vida”? ¿Es la presencia de la muerte, y el *memento mori*, una amenaza o una oportunidad? ¿Cómo damos voz al tabú sin estigmatizarnos? ¿Cómo ha desplazado la ausencia, más o menos repentina, nuestro modo de ver el mundo? ¿Qué escenarios de vida podemos representar si no somos capaces de interpretar lo que nos dice su gesto absoluto e irreversible?

Fallece Montserrat Carulla a los 90 años.

25
<p>Els protagonistas dramaturgia y dirección Tanya Beyeler y Pablo Gisbert El Conde de Torreñiel</p>

En general tenéis más trabajo fuera de Cataluña y del Estado que aquí. ¿Qué tienen los distintos modelos artísticos internacionales que nos falte aquí?

Tanya Beyeler/Pablo Gisbert: “Para responder a esta pregunta hay que tener en cuenta varios factores, como los mercados, las modas e, incluso, el tópicu que nadie es profeta en su tierra. Aun así, creo que el motivo principal radica en el factor político, en diferentes perspectivas: políticas culturales, historia de la política de un país e independencia política de las instituciones culturales. En nuestro país, el hecho que la producción de artes vivas contemporánea tenga espacio en instituciones públicas es una realidad que cuenta con pocos decenios. Hay países que tienen el trabajo hecho hace mucho más tiempo. La cultura es un concepto ciertamente muy amplio, pero en relación con las artes en vivo, para muchos ciudadanos ir al teatro está relacionado con una imagen poco actualizada de lo que se encontrarían si fueran.”

Poulette Crevette dramaturgia y dirección Françoise Guillaumond La baleine - cargo

Poulette Crevette habla de, entre otras cosas, la diferencia, la diversidad funcional, la empatía y el respeto. ¿De qué forma crees que llegan estos valores a los niños y niñas?
Françoise Guillaumond: “Muchas de las creaciones de nuestra compañía hablan de la lucha contra la discriminación. Hacer teatro es una manera de formar parte del mundo como ciudadano y de llevar, a través del arte, un discurso humanista con la mente abierta. Hoy, *Poulette Crevette* es el único espectáculo de la compañía dirigido a niños y niñas. Para mí, es esencial hablar de aceptación en los más jóvenes. Para poder convivir necesitamos nociones de empatía, de respeto y de aceptación de la diferencia.”

<p>Francia reimplanta la tasa Google.</p>
26
<p>Una dramaturgia Raquel Cors y Dani Lacasa dirección Raquel Cors</p>

¿Hasta qué punto la Transición marca el cinema erótico de los 70 y 80 o, incluso, la actualidad?

Raquel Cors: “El cine que se llamó del *destape* y el cine *quinqui* son fruto del momento histórico, social y político, como ocurre casi siempre con las tendencias o expresiones artísticas. Por un lado, la represión sexual y, por otro, la marginalidad, buscaban liberarse del pasado y de la represión moral que conllevó el franquismo a través del cine. Además, se suma la reverberación de los movimientos de liberación sexual que habían tenido lugar en otros países como los Estados Unidos a finales de los años 60 [...] La Transición fue un momento de bullicio artístico, de muchos movimientos sociales y agitación política y, en este ambiente fértil y convulso, hubo todo tipo de expresiones artísticas, algunas más emancipadoras que otras, pero el caso concreto del erotismo en el cine resultó bastante superficial. [...] Las películas y los guiones los hacían siempre hombres que, a pesar de tener una voluntad de rebelarse contra la represión franquista, tenían una visión del erotismo muy limitada y heteropatriarcal. Esta visión masculina del erotismo, lejos de venir dada solo por nuestra historia reciente, tiene siglos de historia en la tradición occidental a la hora de representar la sexualidad, el placer y el deseo. Es una estructura política de la mirada que no depende de una cuestión biológica masculina, sino que afecta a todas las identidades de género y que todavía es terriblemente vigente en la representación del erotismo mayoritario.”

Els cecs de Maurice Maeterlinck dirección Mònica Bofill

¿Qué es, para ti, la soledad?
Mònica Bofill: “Hay muchos tipos de soledad. La soledad de *Els cecs* es una soledad existencial que ciertamente reconozco en la sociedad en la que vivimos. La soledad del individualismo en el que a veces creemos caer. La de olvidarse de escuchar, por encima de todo, pero quizá también la de no sentirse escuchados o comprendidos, en algún momento. La soledad líteral, como la que vive mucha gente, especialmente los ancianos, o la que vivimos muchos durante el confinamiento de marzo... Yo, como todo el mundo, supongo, he experimentado soledades de muchos tipos. De todas formas, ahora mismo tengo la suerte de estar un momento de mi vida en el que me pasa justo lo contrario, me

siento especialmente acompañada. En el ámbito personal pero también en el profesional, tengo la suerte de trabajar con equipos con los que conecto muchísimo. Ha sido el caso de esta pieza, por ejemplo, en la que no me he sentido nada sola en la dirección (que en algún momento puede resultar una tarea bastante solitaria).”

DICIEMBRE
2
Fallece el expresidente francés Giscard d’Estaing.
3
El Congreso aprueba los nuevos presupuestos generales.
4
Caos en el funeral de Maradona.
5
Los campesinos indios asedian Nueva Delhi.
7
La Scala de Milán inaugura la temporada con un concierto a puerta cerrada.
8
Margaret Keenan, primera persona vacunada contra el COVID en un país de Occidente.
9
Explore el jardín de los Cárpatos creación José y sus Hermanas

¿Qué queréis reivindicar con este montaje?
José y sus Hermanas: “Con *Explore el jardín de los Cárpatos* proponemos una mirada hacia el turismo para preguntarnos por los viajes masivos, por los sistemas que han permitido con toda impunidad la corrupción de los paisajes que han desaparecido detrás de bloques de apartamentos de vacaciones, o por la trayectoria de la 'Marca España' y su huella en nuestra identidad desde el franquismo hasta la actualidad. ¿Seremos capaces de reinventar los viajes y el turismo?”

Fallecen 4 inmigrantes en el incendio de una nave de Badalona.
El Liceu suspende las funciones de <i>La Traviata</i> .

Les tres germanes de Anton Chéjov adaptación Marc Artigau, Cristina Genebat y Julio Manrique dirección Julio Manrique

¿Qué es lo que más te gusta del texto de *Les tres germanes*?
Julio Manrique: “Existe una réplica que, en mi opinión, explica muy bien una idea central en esta ansiosa y desesperada búsqueda de la felicidad de los personajes de Chéjov: ‘¿Por qué no somos capaces de vivir una vida a la altura de la vida que proyectamos? ¿O de proyectar una vida a la altura de la vida que vivimos? ¿Por qué nos castigamos así?’.”

La escena que habrá de venir por Javier Ibacache V. crítico y programador de artes escénicas

Dar cauce a la incertidumbre es una práctica que requiere diálogo y perspectiva. Tras un año de pandemia y confinamientos, las artes escénicas lo reclaman con urgencia. El mantra que advierte que la virtualidad no sustituye a la presencialidad no basta. Es indudable que el futuro será híbrido y que la revisión de nociones canónicas será inevitable. Lo demuestra la acelerada migración digital de una comunidad artística más familiarizada con la resistencia que ha debido surfear entre las reglas de la economía de la atención que prima en las pantallas. De ese proceso –a veces frustrante, otras revelador– se desprenden al menos tres focos de transformación: la interfaz, los públicos y las narrativas. El uso y la valoración de la infraestructura teatral ha mutado en doce meses. Los aforos reducidos y los protocolos de distanciamiento han modificado el entorno del encuentro artístico pese al fervor de los incondicionales. De fondo, lo que parece estar cambiando es la identificación del teatro con los equipamientos físicos. Es tentador pensar que de ahora en adelante la interfaz con la escena se independice más aún de los edificios, mientras los otrora espacios escénicos operan como plataformas de contenidos y estudios de transmisión. Los públicos se abren a hábitos y prácticas distintas, según se desprende de las indagaciones realizadas en este periodo. La volatilidad del consumo digital probablemente deje una huella más allá de la pantalla e incida en las expectativas post pandemia de las personas frente a la presencialidad. Si bien la cada vez más frecuente puesta en línea de contenidos escénicos rompa barreras de acceso –como la distancia geográfica, la falta de tiempo o el costo

de traslados–, la brecha digital pesará más que antes. No es claro que las nuevas audiencias alcanzadas en el ecosistema digital se trasladen a la platea si no hay una revisión de las narrativas y del diseño de las experiencias que vivencien los espectadores, quienes –en el decir de Anne Ubersfeld– seguirán siendo los testigos que otorguen plausibilidad y legitimidad al quehacer. Es improbable que el scroll para pasar en vivo a la siguiente escena se materialice pronto, pero su influjo en la reacción instintiva de los públicos pandémicos impactará a la hora de comunicar los atributos de un ritual que demanda ver con el cuerpo presente.En esta paradoja hay camino avanzado por los montajes inmersivos que emergen como la senda aconsejable y plausible para el teatro que habrá de venir.

Faust i jo a partir de *Fausto* de Johann Wolfgang von Goethe dramaturgia y dirección Anna Maria Ricart Codina artista visual Magda Puig Torres

¿Cómo has transformado el clásico de Goethe Fausto para adaptarlo a los niños y niñas?

Anna M. Ricart: “El cambio más importante es el punto de vista de la historia. Quería intentar mirarla con ojos de niño y, para ello, di el protagonismo al personaje de la perra. Ella me daba algunas características que tienen los niños, como la inocencia, la curiosidad y la extrañeza que les provoca el mundo de los adultos. Y la altura. Mirar nuestro mundo adultocéntrico desde una altura menor a la de un adulto puede ayudarnos a ver otros aspectos. De aquí el cambio de título: *Faust i jo*; este yo marca el cambio de perspectiva.”

12
Circ Cric Concierto en la Sala Apolo: escenario de un ensayo clínico para probar los tests de antígenos.

13
Biden, proclamado presidente de los Estados Unidos.
14
Una enfermera, la 1ª vacunada en los Estados Unidos.
15
Hungria veta por ley la adopción a las parejas gays. Actúa Ayuda Alimenta reparte lotes de comida a los actores en el Fórum.

16
Plácido Mo idea original y dirección Magda Puig Torres

¿Cómo surgió la idea de hacer este recorrido, que ha terminado convirtiéndose en *Plácido Mo*?

Magda Puig: “En el 2016 yo vivía en el Raval, un barrio en el que hay muchas personas que duermen en la calle. Era un momento en el que la crisis de refugiados aparecía en todos los medios, era uno de los principales temas del foco mediático, aunque hacía muchos años que pasaba. Pensé en dónde poníamos el foco como sociedad, dónde lo ponía yo y por qué. Y vi que quería hacer una especie de zoom al contexto en el que vivía. Cada día pasaba al lado de muchas personas que dormían en la calle y, casi sin darme cuenta, las había incluido en mi paisaje urbano, formaban parte de mi ciudad, de mi día a día. Y de ahí surgió la pregunta de qué vemos y qué miramos. Y también el interés de reconstruir aquellas calles y la ciudad desde otra perspectiva.”

Multa de 90.000 € al Ayuntamiento de París por tener demasiados altos cargos ocupados por mujeres.
20
Gran Bretaña, aislada por la nueva cepa de COVID.
21
La CE autoriza la vacunación con Pfizer.
22
La Grossa de Nadal.
23

El gegant del Pi dramaturgia y dirección Pau Vinyals

***El gegant del Pi** habla de tu familia. ¿Es el proyecto más personal que has hecho?*

Pau Vinyals: “De alguna manera, todos los proyectos que hago se convierten en personales. Tanto si hago solo de actor como si me implico también en la creación del proyecto, o por lo menos así es como lo siento yo siempre. Creo que la diferencia de *El gegant del Pi* está en el hecho que lo que me pasa lo digo en escena, me ha pasado o me pasa a mí. Pongo mi cuerpo, en este caso mi voz, en el centro del espectáculo, lo que provoca que el espectador preste una

atención especial y yo me sitúe en un lugar especialmente vulnerable. En el fondo, no deja de ser un juego. Un juego, eso sí, con sus peligros y perversiones.”

Géologie d'une fable autoría y dirección Éric Deniaud y Aurélien Zouki Collectif Kahraba

¿Qué significó para vosotros viajar en tiempo de pandemia?

Collectif Kahraba: “Las representaciones que hicimos en diciembre de 2020 y enero de 2021 en el Teatre Lliure significaron mucho para nosotros. Compartir nuestro arte se convirtió en un acto de resistencia en tiempos de pandemia y distanciamiento social. Se hizo aún más esencial preservar las oportunidades de reunir a miembros de la familia en una experiencia poética y de sentir juntos lo que nos hace humanos: seres sensibles, que comparten emociones y fomentan la capacidad de imaginación de cada uno.”

Barcelona aprueba un presupuesto récord de 3.253 millones de euros.
25
La CE y Gran Bretaña llegan a un acuerdo por el Brexit.
27
Araceli Hidalgo, primera persona en España vacunada contra el COVID.

28
España supera los 50.000 muertos por COVID.
30
Argentina aprueba la Ley del Aborto.
31
Casi 2 millones de españoles, contagiados por COVID. La deuda pública de España sube en 2020 hasta el 117% del PIB.

ENERO
1
Día 1 del Brexit.
2
Estados Unidos, cerca de 350.000 muertos por COVID. Los Mossos ponen fin a una <i>rave</i> de 40 horas.
4
Gran Bretaña vuelve a confinarse.
6
La pandemia destruye en España 360.105 puestos de trabajo en el 2020. Partidarios de Donald Trump asaltan el Capitolio.

7
Suspensión de <i>Les tres germanes</i> Cataluña restringe la actividad social.
8
La borrasca Filomena colapsa Madrid.
9
Twitter cierra a cuenta de Trump.
11
Confinamiento parcial de Madrid.
12

Escola de pensament Sesión 3

El encuentro con el otro: más allá del muro, la guerra o el diálogo Cataluña restringe la actividad social.

8
La borrasca Filomena colapsa Madrid.
9
Twitter cierra a cuenta de Trump.
11
Confinamiento parcial de Madrid.
12

Escola de pensament Sesión 3

El encuentro con el otro: más allá del muro, la guerra o el diálogo

¿Cómo convocamos, desde la práctica artística, estas grietas para ver en la extrañeza una oportunidad de vida compartida? ¿Tiene sentido buscar al otro cuando nos resulta tan difícil volvernos, nosotros mismos, extraños? ¿Dónde encontramos hoy estos “entres”, cuando la piel de las burbujas que nos protegen y nos ahogan se vuelven cada vez más dura, puntiaguda y opaca?

La ola de frío deja registros récord de -20º.
13
Confirmada la 3ª ola de COVID y se aceleran los contagios.
14

Turba creación colectiva de Mos Maiorum (Mariona Naudin, Ireneu Tranis y Alba Valldaura) con Nicolas Chevallier, María García Vera, Guillem Llotje y Claudia Vilà **¿Cómo ha evolucionado el *work in progress* de Turba hasta la pieza final?**
Mariona Naudin: “El germen de *Turba* o nuestra pregunta

inicial era de carácter antropológico: ¿cuál es la génesis de la turba? Queríamos entender qué hacía que un grupo de humanos que no se conocían entre ellos, se aliaran de manera más o menos espontánea para conseguir un objetivo común. Esta pregunta nos llevó a la conclusión de que el origen de la turba viene a ser, a grandes rasgos, la misma que la de la especie humana. Es decir, actuar en colectivo, cooperar para avanzar. [...] Debido a la pandemia, nuestras preguntas y puntos de interés cambiaron. Estábamos de acuerdo en que lo que habíamos hecho hasta entonces no dejaba de ser una aproximación bastante epidérmica a la cuestión y que necesitábamos llegar más lejos. Nos preguntamos de nuevo de qué queríamos hablar realmente, qué era lo que nos afectaba más de todo lo que habíamos tratado y cómo nos modificaba todo lo que estaba ocurriendo en ese preciso momento. Coincidimos en que necesitábamos hablar del cuerpo y de revolución y, más concretamente, de si era posible una revolución sin cuerpos. Reformulamos nuestro interés y empezamos a trabajar en torno a este nuevo foco.”

Toque de queda en toda Francia a las 18.00 h.
15
Cae el gobierno holandés por acusar falsamente a familias inmigradas de frade en los subsidios.
20
Lessingtage Digital: Stories from Europe Joe Biden toma posesión como XLVI presidente de los Estados Unidos. Gran explosión de gas con 3 muertos en el centro de Madrid.
22

KATHARSIS Conferència espectacular creación David Espinosa El Local E.C.

¿Crees que las 'nuevas escenas' han llegado para quedarse o que al final siempre se vuelve a lo que ya está establecido?

David Espinosa: “Supongo que siempre aparece algo nuevo en comparación con lo que es tradicional, que se acaba instalando en el teatro más comercial, y que más adelante se sustituye por otra novedad. Seguro que cuando apareció la ópera, Shakespeare o Pina Bausch, había gente que se llevaba las manos a la cabeza y decía aquello de: ‘esto no es teatro’.”

KATHARSIS LIKES dirección y coreografía Núria Guiu Sagarra

¿Qué te llevó a crear la performance *LIKES* y a qué conclusión has llegado una vez finalizado el proceso de creación?

Núria Guiu: “En un momento de mi vida de desorientación y alienación total, empecé esta investigación desde una pulsión vital vinculada con la necesidad de aprobación, de aceptación, de encaje dentro de una sociedad que constantemente me ha hecho sentir desencajada, apartada. El hecho de agradar o de sentir la necesidad de aprobación por parte del otro, creo que siempre ha existido en nosotros, como seres sociales que somos. *LIKES* fue una gran excusa para poner en contexto, en un espacio común y una perspectiva cultural determinada, un malestar que a lo mejor sentía de forma individual y aislada desde hacía años. Esta investigación y creación artística me ha enseñado que algunos malestares forman parte de mi yo individual y, otros, del entramado cultural y social. Someterme a los mecanismos de control y las estéticas que propone internet, o poder subvertirlos, no es siempre una opción que esté a mi alcance. A veces me siento obligada a venderme en las redes, a veces lo hago a conciencia, a veces juego con ello y a veces me resisto a ello. No sé si esto es una conclusión, pero quizás es preferible vivir en la pregunta, en contradicción y en la alienación (en la extrañeza), que vivir en la “normalidad” de cualquier certeza conclusiva.”

23
1º aniversario del confinamiento de Wuhan, zona 0 de la pandemia. Oxfam establece que España tiene 800.000 pobres más por el COVID.
24

KATHARSIS Antropologies de la caixa negra cocreación Mercè Boncompte, Daniel Cardona, Manuel Cirauqui, Ana Habash, Berner Maynés, Elisabet Pahissa y Alexandre Vilardich **¿Qué os llevó a considerar la caja negra como una máquina filosófica?**
Manuel Cirauqui: “Es más un concepto que un objeto.

La caja negra forma parte de la historia de las catástrofes aéreas contemporáneas, pero también es una noción clave en la teoría de sistemas y, a su vez, nos hace pensar en cibernética y evoca memoria, criptografía y trauma. Es una metáfora muy poderosa de aquello que queda después de la destrucción, de lo que se pierde o se nos niega en las comunicaciones.”

Batallas campales en Holanda contra el toque de queda.
26
Giuseppe Conte dimite como Primer ministro de Italia y deshace su segundo gobierno.
27
AstraZeneca sólo entrega el 25% de las vacunas comprometidas con la CE.
28

KATHARSIS Presencia y alteridad mesa redonda performativa modera y dirige Martina Tosticcarelli participantes Davide Carnevali, Cecilia Colacrai y Marc Villanueva con la colaboración de Stefan Kaegi, Gabriela Carrizo, Romeo Castellucci y Susanne Kennedy

¿Qué es, para ti, la presencia en el teatro?
Stefan Kaegi: “Tanto en el teatro como en cualquier otro lado, presencia significa estar ahí. El cuerpo que dice estas palabras está en el Teatre Lliure, mi cuerpo no. Ojalá el público esté en la platea presente en este momento. Pero en este momento solo puedo imaginarme este público porque no está en mi cuarto en Berlín, donde escribo esta respuesta. Pero con las ideas es un poco más complejo. Pueden estar tanto ahí como aquí; tanto que ya no se sabe a qué lugar me refiero cuando digo ahí ni cuando digo aquí.”
Gabriela Carrizo: “En estos tiempos en donde las presencias se ven truncadas por la distancia, el aislamiento y la soledad, nos vemos aún más confrontados con la necesidad de cuestionar y revalorizar la idea de la presencia y las presencias, ya que es esencial al teatro. La intensidad de un espacio-tiempo que se comparte, que se vive y se siente como una experiencia entre individuos. La presencia va más allá del hecho de ver al otro, es la experiencia de sentir la presencia del otro, la capacidad de unión y encuentro. Es algo ligado al tiempo presente, la intensidad y la verdad que emana de ese momento. En el teatro la presencia se confirma y se redimensiona ante la percepción de la presencia del otro y de los otros. Es el momento absoluto del presente. El presente huye, se escapa, por eso es tan difícil plantarse en él. Tiene la calidad de habitar el cuerpo en toda su dimensión física, mental y emocional en el espacio y, sobre todo, en el presente. Un cuerpo vivo que piensa, siente y vehicula determinados tipos de energía. Cómo logra el cuerpo hacer visible su estado interior, su silencio, su misterio, el que se esconde en el actor o la situación y que hace que mi mirada y curiosidad como espectador se dirija hacia el actor o la actriz. Por eso la presencia va ligada al misterio. Es algo que vemos y no vemos, y nos gustaría revelar. Una paradoja que nos atrapa porque va más allá del ver y sentir. Es descubrir y experimentar algo en el momento, creando una fusión intensa. La presencia en el teatro puede ser contradictoria por la coexistencia de múltiples y diversas presencias; la interconexión de la presencia del y los espectadores, las luces, el sonido el espacio, del actor, influyendo y redimensionando los unos a los otros, construyendo presencias. Podemos presenciar una escena que nos puede hacer perder completamente la consciencia de nuestra propia presencia en el teatro, o incluso sentirnos solos rodeados de otras presencias, o sentir la presencia colectiva, la energía de lo especial de estar experimentando ese momento conjunto en un lugar y en un tiempo.”

Romeo Castellucci: “La presencia para mí es una sustancia que no tiene cuerpo pero que parte y proviene de dos cuerpos. La sustancia incorpórea generada por dos cuerpos: el cuerpo del espectador y el cuerpo del actor. Cuando ambos cuerpos se confrontan, cuando uno está frente al otro, generan la presencia, generan la sustancia de la presencia. La sustancia de la presencia es el fuego que ilumina lo que es el teatro.”
Susanne Kennedy: “Para mí es algo más que la individualidad de las personas que están presentes. Cuando hablamos de actores, la presencia no es para mí su personalidad individual y psicológica, es sobre algo que sobrepasa el individuo. Lo que persigo es aquello que conecte con algo que creo que hemos perdido en nuestra sociedad, algo que fue parte esencial de la vida de las personas, lugares en los que podían celebrar ciertos rituales, ciertas formas de lo sagrado. Lugares donde determinadas personas podían asumir roles y adentrarse en un cierto hábitat para interpretar algo que genera un significado que no es subjetivo. No es la presentación de parte de la persona, el actor o del artista –en este caso el director– de sus sentimientos,

opiniones, o una realidad subjetiva, sino que conectaría con algo más grande que el artista individual trabajando en la representación. En este sentido, la presencia está más relacionada con personas dispuestas a servir como instrumentos muy afinados para conectar con ese algo y transmitirlo al público, que también forma parte de este ritual. Pienso en Artaud y en el teatro balinés: movimientos y gestos que tienen significados ancestrales, símbolos que nada tienen que ver con los individuos que los interpretan, aunque su presencia sea necesaria para transmitir el gesto que señala algo más grande que nosotros mismos. Conecta con algo metafísico.”

29
KATHARSIS
Com observar un cel nocturn
creación Alexandra Laudo

¿Qué preguntas crees que se hará el espectador cuando termine *Com observar un cel nocturn*?
Alexandra Laudo: “Aunque he hecho investigación sobre la historia del Universo y de la astronomía, las preguntas que han vertebrado mi proceso de trabajo tienen una naturaleza más ensayística y poética. ¿Qué es la noche? ¿De dónde procede la oscuridad del cielo? ¿A más cantidad de luz, vemos mejor? ¿Cuál es la historia de la mirada? ¿Hay alguna imagen que aún no hayamos visto? ¿Podemos observar sin ser observados? ¿Hay una mirada posdigital? ¿Cuál será la imagen del fin del mundo? ¿Quién la captará? ¿La verá alguien? Personalmente, lo que me interesa del comisariado y de la creación artística es que estimule el pensamiento crítico, que haga dudar y debatir, que me lleve a formularme preguntas nuevas, y no tanto que me proporcione respues-tas a interrogantes previos. Porque para eso ya tenemos la inercia del mundo y del *mainstream*. La creación debe ejercer una resistencia a la respuesta, a la conclusión, al titular monolítico y homogeneizador.”

30
KATHARSIS
Entrar a vivir
dramaturgia y música Adriano Galante

¿Puede la música ser una herramienta para explorar los propios límites?
Adriano Galante: “Sí, debería serlo siempre. De todas las músicas podemos aprender algo nuevo, ya sea desde el cuerpo, a través del movimiento, o desde la escucha, el pensamiento, la intuición... Si nos mantenemos atentos a descubrir nuevas músicas, tendremos más herramientas para conocernos más, a nosotros y a lo que nos rodea.”

31
Portugal y España cierran las fronteras compartidas.

FEBRERO

1
Golpe de Estado militar en Birmania.

3
Viaje a la Luna
guion cinematográfico Federico García Lorca
dramaturgia y dirección Marta Pazos
proyecto IT Teatre

Se han hecho muchos Lorca. ¿Para qué hacer otro ahora y aquí?
Marta Pazos: “Se trata de un texto que no está escrito para el teatro, sino para el cine, y eso me conecta mucho con mi forma de entender las artes escénicas: un diálogo constante entre todas las artes. Para mí es un reto zambullirme en el Lorca de un momento de su vida en el que intentaba reinventarse y desprenderse de la piel de su literatura anterior para buscar otras formas de hacer emerger su arte, sus palabras, sus ideas. Lo que me sedujo más del texto fue que es un viaje interior. También su lucha con el legado, con la tradición y con los grandes temas de su literatura —la mujer lorquiana, la muerte, la vida, la pasión—, pero no con una traducción en palabra escénica, sino a través de la imagen, enlazándolos con lo psíquico. [...] Me parecía muy pertinente hacerlo con este grupo de creadores ahora que nos encontramos inmersos en una crisis planetaria. Un momento muy rico, por otra parte. De hecho, Lorca presenció el crack del 29 en Nueva York y escribió el texto ese mismo año. El fren-sé actual conecta en esencia con lo que debió de vivir él.”

5
Suspensión de Catarina e a beleza de matar fascistas
Fallece el veterano actor Christopher Plummer.

9
Escola de pensament
Sesión 4

¿Los fascistas son, siempre, los demás?

¿El autoritarismo es un atributo, un adjetivo o una condición? ¿Apelar a la verdad y la belleza es un antídoto o una trampa? ¿En qué marco mental ha mutado el dogmatismo para que no lo distingamos como lo que es? Si el contexto histórico ha cambiado respecto de los años treinta del siglo XX, ¿qué ha quedado, hoy, como herencia de la forma de producir la propaganda y el marketing político? ¿Es el fascismo un fenómeno fácilmente reconocible e incomparable, o es un bacilo que no ha dejado de convivir entre nosotros?

10
La taula
El malestar del cuerpo

¿De qué manera nuestros cuerpos han sufrido las consecuencias de la actual situación? ¿Cómo has sentido el efecto de la pandemia en tu cuerpo? Pensemos no solo en el virus, sino en el aislamiento, el estar encerrados en espacios pequeños. La vacunación es una especie de curación del cuerpo. ¿Crees que se están haciendo bien las cosas, en cuanto a los protocolos de vacunación? ¿Cómo lo mejorarías? Vivimos en una sociedad que practica el culto al cuerpo. ¿Crees que somos esclavos de la belleza e intolerantes con el cuerpo de los demás? ¿Qué significa envejecer en el mundo en que vivimos? ¿Cómo crees que será el mundo dentro de cinco años?
Invitados: Soy seropositivo desde hace treinta años. Hay cosas que afectan al cuerpo y a la salud, pandemia sobre pandemia. / Convertí mi casa en un plató. / Tengo dos cuerpos: el de la mascarilla i el de Zoom. / El anhelo, así que pasen cinco años, es volver a la normalidad. La realidad es que pienso que habrá un antes y un después. Tal vez vol-vamos a los abrazos... / ¿Qué haremos con los niños? Esta es su normalidad. / La pandemia ha afectado sobre todo a la gente más vulnerable. / ¿Qué experiencias podemos compartir de la pandemia del VIH/SIDA? / No hay un estig-ma negativo por pasar la COVID. / La nueva xenofobia será el cuerpo no vacunado. / La respuesta a la pandemia del SIDA fue un impulso vital. Hacer algo en nombre de todos. / Se ha detenido el mundo. Los efectos de la pandemia, los vivimos todos. El paradigma es otro. / Entonces nos ayudó mucho poder tocarnos... / No sé si queremos volver a la vida que teníamos antes. Tal vez tenemos la oportunidad de pensar qué queremos cambiar. Quizá detenemos y pensar no está tan mal... Quizá la normalidad de la que hablamos no era tan normal. / Veo poca esperanza en que aprenda-mos nada. / Yo pienso que, en el fondo, estamos aprendi-endo algo. Y que una sociedad aprenda está muy bien. Y que una sociedad reaccione con solidaridad y conciencia colectiva es muy bueno. / La solidaridad no es noticia. La insolidaridad, sí. / Quizá la cura pasa por el vecino de al lado. / Sufrimiento y dolor no son lo mismo. / ¿Somos inconscientes, los jóvenes? ¿Qué tiene de malo toda esta inconsciencia? ¿Tenemos derecho a la inconsciencia? / Los jóvenes estamos cansados y no tenemos alternativas. No tenemos trabajo, no vamos a clase, no tenemos vida social. / Somos humanos y, por tanto, tenemos resiliencia y también inteligencia. / ¿Qué hacemos con esta inactividad? Esto será un trauma, ¡y tendrá consecuencias...! / Tenemos una ola que nos viene: el cambio climático, y ara no le estamos prestando atención... / Hoy, aquí, ha aparecido una historia enorme, fantástica. Aquí ha habido personas que se han representado a sí mismas ante un público. Pero yo es-toy absolutamente seguro de que aquí han pasado aquellos abrazos que tanto echamos de menos. Hemos creado hilos que nos unen.

11
La taula
El malestar del alma

¿Cómo has sentido los efectos de la pandemia? ¿Pien-sas que la gente está cansada? ¿Qué ideas tienes para mejorar esta situación? ¿Cómo ves el estado anímico del mundo? ¿Qué significa envejecer en el mundo en que vivimos? ¿Cómo crees que será el mundo dentro de cinco años?
Invitados: Ahora estamos en fase: devuélvame mi vida. / Hemos descubierto cosas que son patéticas, pero también cosas que son muy chulas. De manera colectiva se está tomando una conciencia positiva. Esto da miedo a la gente poderosa. / De la peste negra surgió el Renacimiento. / De la gripe española de principios del siglo XX salió un fervor creativo. / Tras la fiesta de los años veinte llegó el fascismo. / Nos venden la post seguridad disfrazada de control. / Quien nos pone la multa, ahora, es el mundo, la naturaleza. / ¿Cómo saldremos de esta? ¿Qué expresiones tendremos, sin mascarillas, pantallas o filtros? / Educamos a nuestros hijos con los mismos errores de siempre. Por ejemplo, los roles de género. Y van pasando las generaciones. / Somos modernos hasta que tenemos un hijo. / La cámara que nos está grabando influye i lo pone más difícil. / Envejecer debe tener que ver con pasar el testigo. Esto implica estar en comunicación con la gente joven. Me gustaría que fuese así, pero... ¿lo es? / La especie humana nunca había vivido en

una sociedad del bienestar como la que vivimos nosotros. Nos permitimos el lujo de hacer una mesa rectangular sobre el malestar.

12
La taula
El malestar de la sociedad

¿Cómo crees que se han gestionado las crisis (sanitaria, política y económica) que nos rodean? ¿Qué propues-tas tendrías para mejorar la situación que estamos viviendo? ¿Crees que el resurgir de la extrema derecha expresa un malestar por parte de la sociedad? ¿Y cómo podemos arreglarlo? Este domingo hay elecciones: ¿de qué manera crees que la sociedad puede expresar su malestar?

Invitados: Cuando se es joven, siempre se vive de espaldas a la muerte. / La sociedad ha envejecido. Hemos vivido la muerte de gente conocida como un hecho real y misterio-so... Gente que desaparecía... Y la muerte propia como una posibilidad real. / Yo pensaba que era una persona opti-mista, pero tal vez ahora ya no. / No somos sensibles a las tragedias. Estamos pendientes más de nosotros mismos, de defender nuestro derecho a tomar una cerveza en una terraza. / No tenemos una cultura de la transcendencia. La cultura de la muerte la tendríamos si tuviéramos cultura de la transcendencia. No somos ciudadanos, somos consumi-dores. / La pandemia ha sacado a la luz cosas que ya exis-tían. La Unión Europea es un engaño. Vivimos en un mundo capitalista y afrontamos las crisis con la lógica del capital: cada uno para sí mismo. / Yo soy de una generación que se enmarca en el mayo del 68. Creíamos en una inversión revolucionaria. Hemos ido prosperando económicamente, pero moralmente hemos vuelto hacia atrás. / Nos hemos instalado en una mediocridad: hijos, trabajo, estar en casa... El malestar es creciente. Los números relacionados con la salud mental son escandalosos: los suicidios de enero se duplicaron, con respecto a otros anteriores, y en febrero este dato se ha triplicado. / ¿Contaminar? También nos podemos 'contaminar' de cosas buenas. / Nos hemos des-acostumbrado a mirarnos a los ojos. / La mirada tiene olor. / ¿Cuánto tiempo hacen que no me escuchaba un grupo de gente? / Internet nos unifica y nos hace pensar que estamos comunicados. Insatisfacción de la falta de sensorialidad. Posibilita el simplismo de una comunicación nefasta. / El olvido es una cuestión de voluntad. La memoria, también. / Ha sido muy fácil responsabilizar a los jóvenes, y ha sido muy fácil olvidarse de todo lo que han tenido que sacrificar. / Hasta qué punto merece la pena el surgimiento de una nueva moral (no crítica) para generar este paraguas ante todos y todas. ¿Merece la pena tanta ansiedad? ¿Merece la pena tanto discurso moralista en televisión, en las escuelas, en las universidades? Pensamos, obedecemos, no debati-mos. / Quiero dejar de hablar del COVID. Y quiero hablar de la vida. / Lo que ha petado no ha petado por el COVID, sino porque ya no estábamos bien. La sanidad, por ejemplo. / Cuando sales de un estándar de normalidad, este es el estándar con el que vives siempre. Yo soy mujer, mestiza y hablo en catalán. Pero aun así parece que pueda contagiar incomodidad. Debemos revisarnos. La vida volverá a su curso habitual y yo volveré a ser una persona 'peligrosa'.

Rei Liró
versión no autorizada de *El rey Lear* de William Shakespeare
texto y dirección Jordi Oriol
vídeo, animación y sonido Riki Blanco

¿Cómo defines tu trabajo como artista?
Riki Blanco: “Me interesa sobre todo inclinar la realidad para mostrar la esencia de las cosas. Ofrecer soluciones simples y originales a problemas complejos. Y que el resultado sea, al mismo tiempo, un nuevo problema que obliga a la reflexión, el planteamiento y el embelesamiento.”

El tecnócrata Mario Draghi, nuevo Primer ministro de Italia.
13
Donald Trump, absuelto de su 2ª *impeachment*.
14
Elecciones en Cataluña: El PSC gana en número de votos y el nuevo Parlament obtiene mayoría independentista.
16
Protestas en las calles contra el encarcelamiento de Pablo Hasél.
17
Exposición Rojo Clavel de Lalinea

Trilogía Pacífico:
Tierras del Sud
autoría y dirección Laida Azkona Goñi
y Txalo Toloza-Fernández

¿Cómo habéis explorado las relaciones entre el capita-lismo, el neocolonialismo, la industria cultural y la globalización?

Laida Azkona: “De entrada, nos gusta pensar en nues-tros procesos de investigación como performances en sí mismas. Porque, para empezar, no somos ni antropólogas, ni periodistas, ni documentalistas al uso, simplemente somos buenas conversadoras y tenemos buena intuición. El método es el siguiente: primero definimos el lugar del que queremos hablar y luego planteamos algunas tesis al respecto. Y, posteriormente y durante más de un año y medio, nos sumergimos a investigar, a mirar, leer y escuchar todo lo que podemos conseguir sobre este territorio: desde reportajes y novelas hasta tesis doctorales, documentales o vídeos publicitarios. Y así vamos abriendo innumerables puertas y ventanas e intentando dar respuesta a nuestras tesis. Y, finalmente, todo se cierra cuando viajamos al terri-torio en cuestión y, a partir de aquí, recorremos kilómetros conversando con la gente y escuchando a todo el mundo que quiera hablar con nosotros. También confiamos mucho en el azar y en el error, y desconfiamos mucho de nuestros conocimientos previos.”

18
El robot explorador de la NASA llega a Marte.
19
Fallece Jürgen Müller, fundador de La Fura del Baus.

20
Trilogía Pacífico:
Teatro Amazonas
autoría y dirección Laida Azkona Goñi
y Txalo Toloza-Fernández

Denuncias de acoso en el Institut del Teatre.
22
Estados Unidos alcanza los 500.000 muertos por COVID.
23
Alerta climática: un barco cruza por 1ª vez el Ártico en febrero.
40º aniversario del intento de golpe de Estado español.
25
Trilogía Pacífico:
Extraños mares arden
autoría y dirección Laida Azkona Goñi
y Txalo Toloza-Fernández
El rey emérito Juan Carlos I abona 4 millones a Hacienda por rentas no declaradas.
26
Dimite Magda Puyo como directora del Institut del Teatre.

MARZO

1
Convocatoria II edición Ayudas Extraordinarias Carlota Soldevila y Residencia Creativa
5
La malaltia
docudrama escénico a partir de *El mal de la juventud* de Ferdinand Bruckner
idea y dirección Juan Carlos Martel Bayod

¿Quién es joven, actualmente?
Ingrid Guardiola: “La imagen del joven está muy vinculada al capitalismo de los siglos XX y XXI. A finales del siglo XIX y principios del siglo XX, los jóvenes se relacionaban con bandas urbanas, pero también con los *boy scouts*, los *doughboys* del jazz o con una adolescencia efébrica anclada en la infancia debido a la fiebre colectiva que conllevaron *El mago de Oz* y *Peter Pan*. En la década de los veinte, el período de la obra de Bruckner, se decía que la cultura juvenil hedonista se extendía por toda Europa. Las fiestas eran la forma perfecta de redescubrir la juventud que la guerra les había robado. La juventud no la determinaba la edad, sino un estado mental. Todo esto nos lo explica Jon Savage en el fantástico libro *Teenage: The Creation of Youth: 1875 – 1945*. Durante mucho tiempo la juventud fue considerada la fuerza bruta de una sociedad, la vanguardia de la transformación social integrada en los fascismos o la mano de obra barata para el trabajo. Como decía G. Stanley Hall en *Adolescence* (1904), la naturaleza arma a la juventud para el conflicto con todos los recursos a su alcance. Y después de la II Guerra Mundial, de la mano de la cultura de masas, se populariza el *teenager*, una gran masa de con-sumidores sedientos de novedades y de ganas de pasarlo bien. Hoy, todas estas versiones se mezclan: la vanguardia, la fuerza bruta, la mano de obra barata, los consumidores perfectos... Y la flexibilización del concepto en relación con la productividad: mientras se es joven, uno es rentable, produce y consume. En contra de esta visión del mercado,

queríamos ofrecer una visión más compleja: la idea de que la juventud es inconformismo de base, es un ‘no acabar de encajar del todo’, un cuestionamiento de todo lo que hemos dado por bueno, de las convenciones que heredamos y transmitimos.”

Dansa Metropolitana
6
Dansa Metropolitana:
Criaturas del desorden (ficciones botánicas)
dirección, microscopio y autoría Elena Córdoba

Tu obra se construye a partir de la observación deta-llada del cuerpo y de la materia con la que trabajas: en este caso, las flores. ¿Por qué las elegiste?
Elena Córdoba: “Tras varios años estudiando el cuerpo por dentro, empecé a estudiar botánica: quería compren-der esta otra forma de vida. Al acercarme a las plantas, descubrí una organización opuesta y complementaria a la de nuestra vida animal. Una profesora de botánica de la Universidad Autónoma de Madrid me dijo que las plantas son un peligro, que enganchan de por vida, y aquí me tenéis, absorta y absorbida por ellas. Las flores llegaron después, con el confinamiento durante la extraña primavera del año pasado, una primavera exuberante y silenciosa. La flor es el artefacto de propagación más delicado; me pareció inevitable entregarme a ese tiempo de propagación e inmovilidad.”

1.900 millones de dólares para relanzar la economía de Estados Unidos.
Premio Goya a la mejor película: *Las niñas*.

7
Jan Laporta gana las elecciones para presidir el Barça.
8
Día Internacional de la Mujer.
Mónica Roca, primera Presidenta de la Cambra de Comerç de Barcelona.

10
Ciudadanos presenta una moción de censura en Murcia y Madrid anuncia elecciones anticipadas.
Christie’s vende una pieza de crypto-arte por 58,5 millones de euros.

12
Dansa Metropolitana:
RRR
autoría Frederic Amat, cabosanroque y La Veronal

¿Ha influido el contexto actual en la representación final de *RRR*?
Frederic Amat: “Creo que el ‘contexto’ actual ha inferido en el día a día de todos. Al revisar de nuevo el espectá-culo *RRR*, seguro que seremos conscientes, nosotros y el público, que nuestra percepción del tiempo ha cambiado y que compartir la poesía en escena, manifestada por la música, la danza y la imagen visual, pueden ser herramien-tas que nos ayuden a cultivar nuestra vulnerabilidad y la incertidumbre actual. Danza, música y pintura son aguas de una misma fuente en las que, río abajo, la música toma la enigmática forma del tiempo, mientras dialoga con el sonido del cuerpo y de la coreografía de la tinta.”

Antígona (tragèdia antigota)
autoría Sòfocles
adaptación y dirección Helena Tornero
ilustración, espacio sonoro e interpretación Pau de Nut

¿Cómo defines tu trabajo como artista?
Pau de Nut: Una vez alguien dijo ‘si no cura, no es arte’, y creo que es un punto de vista excelente a la hora de responder la difícil pregunta sobre la naturaleza del arte. Además, esta perspectiva se aleja de consideraciones esté-ticas y de cánones estilísticos. Considero estéril la discusión sobre el arte basada en estos últimos términos. Cuando hago un concierto, pasan cosas. Cosas entre el público y cosas dentro de mí. La ceremonia escénica, para mí, consiste en estas cosas que pasan entre el escenario y la platea, en un flujo de emoción de ida y vuelta. Esta corriente bidireccional también se da entre un lienzo y el espectador, cuando se trata de artes visuales. Es, primero, una puesta en común: ‘mirad, me pasa esto’. Después, el público se identifica con ello: ‘Ah, pues a mí también me pasa’ (o no, que también puede ser). Ahí es donde empieza el diálogo: ‘Yo lo viví así’, ‘Yo asá’ y ya estamos. Esto, cuando estoy con el violonchelo cantando delante de un público, se hace muy evidente, ya que el formato que utilizo es de naturaleza cabaretera y la interpelación al oyente es, muchas veces, explícita y directa. [...] De este modo, cuando el público en el teatro, o el auditorio, o al cabaré, o en la sala de su casa, se encuentra ante uno de esos espejos de los que hablaba Max Estrella en *Luces de bohemia* y ve reflejada su tragedia

de forma grotesca en la tragedia que yo mismo estoy narrando, pasando de lo divino a lo profano sin solución de continuidad. ¿Hay quizás alguna diferencia entre las cosas elevadas y las de poca monta?”

Fracasa la moción de censura en Murcia.
Iphigenia Taxopoulou
Secretaria general de mitos21

Hace ya más de un año, se apagaron los focos de los teatros europeos. Los miembros de nuestro mitos21, presti-giosos teatros públicos y privados de todo el continente –de Londres hasta Moscú pasando por París, Berlín, Estocolmo, Torino y Budapes– han tenido que ser pacientes, resilien-tes, imaginativos e innovadores para absorber el impacto de este largo periodo de cierre. Han sido unos tiempos muy difíciles para las organizaciones y en especial para los artistas y los profesionales de la cultura, sobre todo cuando no se veía la luz al final del túnel. Aun así, nuestros compa-ñeros de mitos21 del Lliure (y del resto de España) se han mantenido casi en todo momento creativos y operativos, han sido el bastión de la creación teatral, el recordatorio esperanzador que tarde o temprano será posible volver a llenar de vida las salas de ensayo, los auditorios, los vesti-bulos, los despachos, los talleres... Estos últimos meses, además de mantener vivo al arte y comprometido al públi-co, el Teatre Lliure ha puesto su mirada al futuro y ha puesto en marcha un proyecto de sostenibilidad. Con este acto se pone de manifiesto que el teatro no puede dejar a un lado los problemas más graves que vive la sociedad actual, la emergencia climática y los objetivos de las Naciones Unidas para el desarrollo sostenible. La ciencia y la investigación médica han sido las piezas fundamentales de la pandemia, los sectores a los que el mundo ha puesto sus esperanzas para combatir esta lucha sin precedentes. Pero el arte ha sido la pieza fundamental que ha mantenido la vida en el confinamiento. El arte, con su generosidad, se ha puesto a disposición de todo el mundo y ha sido el consuelo de las personas, manteniéndolas conectadas, despiertas e inspiradas. Ahora que los teatros de Europa empezean, poco a poco, a abrir sus puertas de nuevo y a encontrar esta “nueva normalidad”, necesitaremos al teatro para que nos cuente las historias de esta experiencia común, historias de pérdidas y de esperanza, de la belleza y de la fragilidad de la humanidad, como hace siempre.

14
Observatorio de la Cultura: el 2020 el sector perdió el 29% de los ingresos.

15
Pablo Iglesias dimite como Vicepresidente del Gobierno y se presenta a las elecciones de Madrid.

17
Instalación Carlota Soldevila
Exposición Continuem buscant la tendresa
Myriam Boulos

Exposición Herois anònims entre Hammana i Gràcia. Un recorregut de punta a punta del Mediterrani
Herois anònims

José y la Barcelona disidente (*work in progress*)
autoría Lalinea
dramaturgia y dirección Úrsula Tenorio

¿Cómo ha evolucionado el colectivo LGTBI+, y el trans-formismo en concreto, desde la época de José Tenorio?
Lalinea: “A mediados de los 70, el transformismo tuvo un momento de gloria, los teatros se interesaron por ese arte, e incluso durante el franquismo hubo transformistas que recibieron la Medalla al Mérito en el Trabajo. Siempre ha habido, en la historia del transformismo, momentos de más visibilidad y de menos. Es un arte que ha oscilado según las modas de la época y el interés del público. Ahora parece que esta moda del *drag* vuelve y produce una falsa sensa-ción de aceptación en la sociedad. Hay muchas instrumen-talización de ciertos colectivos. Ahora estamos en un punto en el que puede volver a pasar lo mismo que a finales de los 70: hubo una moda que acogió la disidencia, pero, después volvió la precarización y la exclusión. Es importante que este arte venga para quedarse y reciba el reconocimiento de arte mayor que se merece, lo que significa que debe estar presente en espacios públicos y que es necesario que se invierta en ello.”
Científicos australianos desarrollan pseudoembriones humanos a partir de células de la piel.
Reabre el Teatro Apolo del Paral·Hel.

18
 <div>The Mountain dramaturgia y dirección Àlex Serrano, Pau Palacios y Ferran Dordal Agrupación Señor Serrano</div>

¿Qué dudas o reflexiones planteáis en *The Mountain* sobre la relación que tenemos con la verdad?
Pau Palacios: “No podemos abarcar todos los conocimientos, ni ser especialistas en todo, es imposible corroborar todas las informaciones. Cualquier información y conocimiento dispone de un contrario que lo contradice y lo des-acredita. Los medios de comunicación están en manos de grandes corporaciones privadas, directamente influenciadas o manipuladas por los poderes económicos y políticos. Las principales redes sociales no son herramientas de información, sino de negocio. Hoy, un unicornio con su *tablet* puede difundir una teoría de la conspiración con la misma fuerza y potencialidad de difusión que un medio tradicional. Por lo tanto, ¿tenemos que renunciar a la idea de verdad y abrazar el mundo de las versiones? ¿Es la verdad una cima que, una vez conquistada, ya no se puede volver a conquistar? ¿O es un camino, una ascensión que hay que realizar una y otra vez, buscando nuevas vías en cada intento?

 <div>Aprobada la Ley de la Eutanasia en España.</div>
20
 <div>Estalla un volcán al lado de Reikiavik, inactivo desde 1240. <i>La vampira de Barcelona</i>, premio Gaudí a la mejor película.</div>
23
 <div>Escuela de pensament Sesión 5</div>

¿Cómo debemos cuidar el diálogo para que, esquivando el ruido y la propaganda, siga siendo una caja de herramientas del pensamiento y de la escena?
“Prestar el oído” a quien nos dirige la palabra es un “prés-tamo” o un regalo que nos hacemos nosotros mismos? ¿Cuáles son las voces que oímos, pero no somos capaces de reconocer? ¿Cómo aprendemos a escuchar en una sociedad en la que todo el mundo comunica y casi nadie escucha?

24
 <div>Un barco carguero bloquea el canal de Suez.</div>
25
 <div>El festival Sónar cancela la edición del 2021.</div>
27
 <div>Love of Lesbian protagoniza un concierto-test con 5.000 personas en el Palau Sant Jordi.</div>
29
 <div>Encuesta municipal: 3 de cada 10 barceloneses se irían de la ciudad.</div>
31
 <div>Francia cierra las escuelas por la virulencia de la 3ª ola de COVID.</div>

ABRIL
1
 <div>Forasters vindran... creación escénica Susanna Barranco, Marta Galán Sala, Núria Lloansi y Juan Navarro dramaturgia y dirección Marta Galán Sala</div>

¿De qué habla *Forasters vindran...*?
Marta Galán Sala: “De cómo la historia nos interroga y nos pone ante un espejo y nos pone a prueba; de cómo los discursos que perpetúan la exclusión son los mismos 100 años después. Hablamos especialmente de lucha de clases, de la dificultad de participación de la clase obrera en la cultura que se produce en la ciudad, de exclusiones que se perpetúan, de la capacidad de resistencia, de lucha y de autoorganización de las clases subalternas, de su furia constructiva y de su capacidad resiliente, de hechos de la historia de esta ciudad que no han sido suficientemente explicados, que los discursos oficiales han escamoteado... *Forasters vindran...* no habla de nada, de hecho. Deja hablar. Da voz a los protagonistas de la migración de los años 50 y 60 en Barcelona y confronta sus voces con los discursos contrarios a la inmigración que generaba la sociedad de acogida. Pone un espejo en el pasado para hacernos reflexionar sobre el presente. [...] Nos interroga: ¿cómo se conforma una sociedad donde convivan las diferentes identidades? ¿Qué es la identidad?

4
 <div>Cataluña supera el millón de vacunados contra el COVID con la 1ª dosis.</div>

5
 <div>Vladimir Putin firma la ley que le permite gobernar hasta el 2036.</div>
6
 <div>Fallece el activista social Arcadi Oliveres.</div>
7
 <div>Disturbios unionistas en el Ulster.</div>
8

Anatomía d'un instant a partir de la novela de Javier Cercas autoría y dirección Àlex Rigola

¿Hay que hacer pedagogía de la democracia?
Àlex Rigola: “El momento que plantea el libro de Javier Cercas es muy importante porque es una transformación muy especial, y no muy normal, de una dictadura a una democracia. No venimos de un mundo arrasado, no termina de golpe como el nazismo con una guerra. En España, desaparece el jefe de Estado y se cambia Franco por Juan Carlos. Pero la estructura del búnker sigue siendo franquista. Hay una ética en todo este periodo y en los personajes que les toca protagonizarlo: dentro de esta estructura puramente franquista, en muy pocos meses consiguen pasar a un sistema democrático. La cuestión es —y es una lástima— cómo es posible que en tan pocos meses consiguiéramos un cambio tan grande y luego, durante tantos años, hayamos logrado avanzar tan poco en nuestra democracia. Cuando quisimos, pudimos hacer este cambio. Y se hizo con todos los traumatismos que implicaba para una parte de la sociedad y para una parte de la estructura impuesta.”

 <div>Los trabajadores de Amazon votan en contra de constituir el 1r sindicato de la empresa.</div>
9
 <div>Fallece a los 99 años el príncipe Felipe de Edimburgo. Fallece la fotógrafa Alice Springs.</div>
11
 <div>El Gobierno solicita licencia de obras para exhumar los restos enterrados en el Valle de los Caídos.</div>

12
 <div>Fallece en la cárcel Bernard Madoff, el gran estafador de Wall Street.</div>
13
 <div>Escuela de pensament Sesión 6</div>

¿Quién es el autor del escenario del mundo?
¿Cómo funcionan los arquetipos teatrales en las narrativas audiovisuales? ¿Los argumentos universales son una condena a la repetición o una oportunidad para transformar la tradición? ¿Es el *dejá vu* una creencia delirante o una experiencia de reconocimiento?

 <div>Brasil: 3.000 muertes diarias por COVID.</div>
14
 <div>Científicos españoles crean en China embriones híbridos de humano y simio. El Tribunal Constitucional alemán elimina el límite de precios de alquiler en Berlín.</div>
15
 <div>Raúl Castro abandona la cúpula del poder en Cuba.</div>
16
 <div>El Barça, campeón de la Copa del Rey de fútbol masculino.</div>

17
 <div>Un incendio quema la histórica Biblioteca Jagger de Ciudad del Cabo.</div>
18
 <div>Israel suspende el uso obligatorio de la mascarilla en la calle.</div>
19
 <div>El dron Ingenuity sobrevuela la superficie de Marte. Declarado culpable el policía que mató a George Floyd.</div>

21
 <div>La filóloga y escritora Paloma Díaz-Mas, académica de la RAE.</div>
22
 <div>Las canciones a partir de personajes y situaciones de las piezas de Anton Chéhov texto y dirección Pablo Messiez</div>

¿Cómo ha cambiado la pandemia el hecho de escuchar?
Pablo Messiez: “En un momento de la función hay un inter-medio y se invita al público a elegir entre salir o quedarse en la sala. En este momento, todos los intérpretes hacen una escucha larga, de unos veinte minutos. Antes de la pandemia, esto era una catarsis colectiva. Se generaba una especie de contagio, de preciosa celebración. Ahora pasa otra cosa que también es bonita: ver allí, en el escenario, lo que no podemos hacer aquí, en nuestras vidas. Es como la promesa de volver algún día a ser lo que hemos sido, como si en el espacio extracotidiano de la escena hubiera todavía algo parecido a la celebración.”

23
 <div>Terra baixa a partir de la pieza de Àngel Guimerà adaptación y dirección Pau Miró audio y vídeo Fito Conesa</div>

¿Cómo ha sido el proceso creativo?
Fito Conesa: “Ha sido una de las experiencias con las que he disfrutado más. Pau propuso un texto que, al principio, me pareció complicado de llevar a algún universo gráfico o de crear con él imágenes no literales. Mientras lo leía, Anna (la actriz) la interpretaba a viva voz y me fue creando sensaciones físicas y gestos al cuerpo, y creo que entendí perfectamente lo que Pau proponía más allá de las palabras. Nunca he trabajado en teatro, entendido dentro de los esquemas de la cuarta pared, escenografía, vestuario, etc., y creo que lo que marca la diferencia en esta propuesta es que es teatro después del teatro (por lo menos, de su cierre temporal como ente físico, etc.).”

 <div>Vuelve a celebrarse Sant Jordi.</div>
25
 <div>Premios Oscar: <i>Nomadland</i>, mejor película.</div>
26
 <div>Asesinados en Burkina Faso los periodistas Daniel Beráin i Roberto Fraile.</div>
27
 <div>El Ajuntament de Barcelona dota con 68,7 millones de euros el plan Fem Cultura.</div>

El bar que se tragó a todos los españoles autoría y dirección Alfredo Sanzol Centro Dramático Nacional

¿Hemos perdido la capacidad de reinventarnos?
Alfredo Sanzol: “Vivir una situación de dictadura fáctica, explícita, hace que te enfrentes al tema de la libertad de una manera mucho más radical y comprometida, mucho más de lo que lo hacemos ahora. Nosotros vivimos en una especie de fantasía, de ficción, según la cual el tema de la libertad está solucionado, mientras que, en realidad, la experiencia nos dice que es algo que tenemos que construir cada día. Esta función es un impulso para decir que no tenemos asegurada la libertad, que sigue siendo una lucha radical diaria, social y personal. La capacidad de cambio (de vida) desaparece cuando das por hecho que te encuentras en una realidad inmutable en la que los asuntos esenciales están resueltos. Creo que, de alguna manera, desde el poder se nos dice que hay muchas cuestiones que están solucionadas, por las que no debemos preocuparnos, y que hay que pasar página, cuando la realidad nos demuestra que no es así.”

 <div>China lanza el 1r módulo de su estación espacial.</div>
MAYO
1
 <div>Portugal reabre la frontera con España.</div>
4
 <div>Escuela de pensament Sesión 7</div>

Diez años después, ¿cómo nos representamos el 15 M?
¿De qué forma está presente en las luchas que han venido después? ¿Y hasta qué punto ha afectado a las formas actuales de hacer política?

 <div>El PP gana las elecciones de la Comunidad de Madrid.</div>
5
 <div>Estados Unidos pide liberar las patentes de las vacunas anti-COVID.</div>
6
 <div>Cataluña supera los 2.000.000 de personas vacunadas con 1 dosis. Más de 200 heridos en la Explanada de las Mezquitas de Jerusalén por la acción de la policía israelí.</div>

Se agrava el conflicto social en Colombia con la llamada al 'Paro Nacional'.

7
 <div>Un atentado en Kabul contra una escuela de chicas causa 60 muertes.</div>
9
 <div>Fin del estado de alarma en España. Catalunya consigue un nuevo récord de administración de vacunas: 400.000.</div>
10
 <div>Les tres germanes y <i>El quadem daurat</i>, principales ganadoras en los Premis de la Crítica.</div>

11
 <div>Récord de vacunados en Fira de Barcelona: 6.000 en un día.</div>
12
 <div>Frank adaptación del cuento homónimo de Ximo Abadía creación y dirección Clara Manyós y Xesca Salvà</div>

¿Crees que los niños y niñas de la actualidad tienen herramientas suficientes para entender el franquismo?
Ximo Abadía: “Sigue siendo un tema tabú, se ha creado una amnesia colectiva, se ha normalizado una dictadura. Este tema apenas se trata en las escuelas. Pero que se esconda debajo de la alfombra no significa que no haya sucedido. No se han cerrado las heridas y es una falta de respeto a toda la gente que sigue bajo tierra. Viendo la situación actual es muy importante trabajar estas temáticas con los niños, para que nunca se repita.”

 <div>El Tribunal Superior de Justicia falla en favor de mantener las calles Millán-Astray y Caídos de la División Azul.</div>
13
 <div>Escena Pilot: Universal un proyecto del Institut de Cultura, el Institut d'Educació de l'Ajuntament de Barcelona y el Teatre Lliure dirección artística Lali Álvarez y Gemma Martínez</div>

¿Cómo surgió el tema de la obra y cómo se ha trabajado con los chicos y chicas?

Lali Álvarez Garriga: “El tema ha ido cambiando a medida que hemos ido trabajando, con el paso de los meses y según los intereses de las participantes. Gemma Martínez y yo empezamos proponiendo un tema de salida, pensando uno que determinase un tipo de dramaturgia que nos permitiera desarrollar un resultado, independientemente del momento pandémico en el que nos encontrásemos en mayo. Es decir, que el resultado se pudiera hacer tanto presencial en el teatro como desde los institutos o incluso en una situación en la que cada uno estuviera confinado en casa, pero sin tener que renunciar al directo. En octubre, cuando empezamos, no teníamos ni idea de qué se podría hacer y qué no en mayo, de si podríamos juntar todos los institutos en el teatro o si estaríamos confinados cada uno en su casa. Propusimos que el eje central de la obra fuera un encuentro interestelar de planetas que se reunían por algún motivo. Esto se fue desarrollando en los diferentes institutos: cuáles son estos planetas, qué características tienen sus sociedades y por qué se reúnen, qué objetivo común tienen. Y se decidió hablar de cuatro planetas que se reúnen para salvar la Tierra. Más adelante, esto se ha ampliado con otros temas: medio ambiente, machismo y patriarcado, la dependencia de la tecnología... Y finalmente nos hemos dado cuenta de que la estructura final de la obra nos invitaba a hablar de qué es realidad y qué es ficción, y este ha sido el hilo conductor.”

La escalada de violencia en el conflicto Gaza-Israel alcanza un nuevo climax: 126 muertes en la franja de Gaza, de las cuales 31 criaturas.

14
 <div>La casa de Bernarda Alba de Federico García Lorca adaptación y dirección Victoria Szpunberg ilustración Ana Yael</div>

¿Cómo ha sido el proceso creativo de ilustrar *La casa de Bernarda Alba*?
Ana Yael: “Es la primera vez que ilustro teatro y ha supuesto un reto. Es verdad que ya se ha trabajado mucho en torno a *La casa de Bernarda Alba* y todo lo hecho te da pistas, pero también puede cerrarte un poco. Esta obra es uno de nuestros grandes clásicos y García Lorca dio una idea bastante acotada de ella. La austeridad, la oscuridad de la clausura, el duelo, todo invitaba a un resultado enclaustrado... Por otra parte, quería hacer una estética sensible a los más pequeños, y es aquí donde me decidí a dar aire a las

escenas. Como la narración y el sonido tenían que ser la fuerza principal y la guía del proyecto, busqué no centrarme en la crudeza sino en esta necesidad de libertad. Ilustrar imágenes estáticas, muy frontales, y resaltar la austeridad y, después, en la claridad, encontrar el espacio para la poesía.”

 <div>La sonda china Tianwen 1 aterriza con éxito en Marte.</div>
15
 <div>10º aniversario de la movilización social y ciudadana del 15 M. El F.C. Barcelona gana la 1ª Champions League de un equipo femenino de fútbol de España.</div>
16
 <div>Chile empieza a liquidar la constitución del dictador Augusto Pinochet con unas elecciones constituyentes ganadas por los candidatos independientes.</div>

17
 <div>Crisis migratoria en Ceuta: más de 8.000 ciudadanos marroquíes y subsaharianos entran irregularmente en España desde la frontera marítima con Marruecos.</div>
18
 <div>La cepa india vuelve a elevar la incidencia del COVID en Asia. El PSOE bloquea la Ley Trans con su abstención en el Congreso.</div>

19
 <div>La feminista Gloria Steinem, premio Princesa de Asturias.</div>
20
 <div>Bajan todos los indicadores de COVID en Cataluña.</div>
21
 <div>Pere Aragonès, investido 132º presidente de la Generalitat por el Parlament de Catalunya.</div>
24
 <div>La Generalitat amplía el aforo de cines y teatros hasta el 70%.</div>
26

ARCAS 2020 creación Clara Aguilar, Sofia Gallarate, Max Grosse Ma-jench, Elena Martín Gimeno, Marc Salicrú, Anna Serrano y Laura Weissmahr (VVAA Col·lectiu)

Lleváis años trabajando conjuntamente. Esta vez habéis creado un ecosistema alternativo. ¿Cómo surgió esta propuesta y cómo está siendo su proceso de creación? ¿Cuál creéis que sería el diluvio universal que estamos sufriendo actualmente como sociedad?
VVAA Col·lectiu: “Empezamos planteándonos las estructuras de poder que rigen desde nuestras interacciones íntimas hasta lo denominamos ‘la sociedad’. Ha sido muy estimulante trabajar este contenido a la hora de crear en colectivo. Debemos escucharnos y comunicar mucho para imaginar nuevas formas de convivencia entre la distopía y la utopía. Seguro que a cada persona le viene una imagen diferente al pensar que el mundo se acaba. En realidad, asociamos el apocalipsis al fin del antropoceno. Pero el mundo no se está acabando. De hecho, nosotros pensamos que el mundo ni siquiera existe.”

Quan sortim de l'institut s'encenen llums Marc Villanueva Mir En RESIDÈNCIA en el INS María Espinalt

¿Puedes explicar cómo es la experiencia de desarrollar o compartir un proceso de creación con un grupo de chicos y chicas de primero de la ESO?
Marc Villanueva: “Es un reto, estimulante y difícil al mismo tiempo, sobre todo para mí que no tenía experiencia previa trabajando con adolescentes. Desde el primer momento en el aula me di cuenta de que el grupo no aceptaría cualquier propuesta que yo pudiera hacerle, sino que tendríamos que construir pacientemente un espacio de confianza para poder crear juntas, en una relación tan horizontal como fuera posible. Creo que, finalmente, hemos logrado un espacio donde esto puede pasar. Uno de los hechos más gratificantes para mí ha sido ver cómo, a partir del desconcierto inicial, muchas de ellas han ido descubriendo aspectos o lenguajes de la creación escénica, de repente, les han fascinado: hemos vivido enamoramientos con el diseño de vestuario, con la construcción de maquetas, con la manipulación electrónica de sonido en directo, etc. Hemos descubierto también maneras de estar en escena sin interpretar un personaje, aunque al principio esto parecía lo más alejado del “teatro” que algunas se podían imaginar. Y el proceso no solo las ha removido a ellas: a mí también me ha ayudado a comprender mejor mi propia práctica.”

27
 <div>I només jo vaig escapar-ne de Caryl Churchill dirección Magda Puyo</div>

***I només jo vaig escapar-ne** lleva a escena a cuatro personajes femeninos y de, por lo menos, 70 años. ¿Debe darse más voz a este segmento de población?*
Magda Puyo: “Creo que el hecho de escribir una obra para cuatro mujeres sobre los setenta años es una reivindicación política. Pese a no ser un texto explícitamente feminista, como otras de sus obras, nos muestra cómo la posibilidad de supervivencia está en ellas: a pesar de no ser productivas para el mundo hipercapitalista, que las abandona al olvido, son ellas con su resiliencia las que nos hacen tomar consciencia de la situación para poder detener la destrucción.”

JUNIO
3
 <div>Història d'un senglar (o alguna cosa de Ricard) autoría y dirección Gabriel Calderón</div>

¿Por qué el público no puede perderse *Història d'un senglar*?
Joan Carreras: “El público puede hacer lo que le apetezca, podría perderse todo el teatro del mundo, incluso podría no saber qué es el teatro, podría engancharse a cualquier pantalla, casarse con ella, hacer el amor con ella y morir con ella. Pero se perdería *Història d'un senglar*. Y eso sí que sería una lástima.”

5
 <div>Set nenes jueves de Caryl Churchill traducción, adaptación y dirección Jordi Prat i Coll</div>
10
 <div>L'estranger de Albert Camus música Robert Gerhard dirección Iban Beltran dirección musical David Albet y Francesc Prat</div>

Con *L'estranger* jugáis el hecho artístico como una herramienta de reflexión y un medio de denuncia. ¿Con qué queréis que el público se quede tras haber escuchado la obra?
David Albet e Iban Beltran: “A parte de estar ante un texto enorme —en todos los sentidos–, resuena en él la soledad de una persona que es juzgada moralmente, más que por su crimen. Hoy en día este contexto es muy válido: sólo debemos pensar en la velocidad con que las redes transmiten juicios sobre hechos en los que no entramos en profundidad, no se valoran estructuralmente.”

15
 <div>Escola de pensament Sesión 8</div>

¿Cómo rompemos con la cuarta pared?
¿Cómo nos relacionamos con el espectador de una manera directa y, a la vez, sin romper el pacto de ficción? ¿Cuáles son los imaginarios que rigen para subvertir para llevar la catarsis desde el escenario hasta la pantalla? ¿Cómo se pueden representar desde la comedia los grandes retos del presente, como el cambio climático, el tabú del suicidio, la transformación de los modelos de familia tradicional o la amenaza del auge de la ultraderecha?

De este año raro por Marcos Ordóñez escritor y crítico teatral

Salvo por alguna excepción, el nuestro ha sido el único país donde los teatros no han cerrado. El festival Grec fue, contra todo pronóstico, una prueba piloto que salió bien. Por suerte, porque los teatros de otoño hubieran abierto a ciegas. Aprendimos que se podían abrir. Con todos los problemas imaginables, pero se podían abrir. Algunos, lanza en ristre: espectáculos que no pudieron venir, suspendidos; el miedo siempre a la enfermedad. Las compañías en precarío: todos sabían que en el momento en que apareciera un caso, se acabó la función. Recuerdo que me dije en aquellos días: “Necesito salud y alegría, pasear con mi amor y tener cerca a la gente que quiero”, pero no tenía tan claro hasta qué punto necesitaba el teatro. El teatro era mi otra familia. Me he ido haciendo de alquimias: la lectura, la escritura, la música, el cine. Y quizás sea el teatro la más portentosa, porque en verdad estaba hecha de palabras y gestos, ante nosotros. Por las noches, como antes, volvía aquella forma de silencio, las puertas cerradas, los bares con aire de duelo, los cines entintados como de luto, el teatro sin magas. Paisaje sin imágenes. Éramos cuatro criajos

mirándonos en el espejo del lavabo, y de repente nos sentíamos como nuestros abuelos. Más miedo: como si todos hubiésemos envejecido. Necesitaba no dejar de tomar la dosis que tomé por primera vez muy pequeño: el momento en que se apaga la luz de sala y nace la luz de otros mundos y otras gentes, parecidas a nosotros, se convierten en personaje. Son héroes y heroínas porque poseen el secreto de ser íntimos en público. Necesito vuestra fuerza y vuestra valentía, que regaláis por las sonrisas de diosas antiguas, por Hécuba. La diferencia entre la magia del teatro y los otros prodigios me la mostraron unos amigos, que fueron con su hijo a ver una obra policíaca. A la mitad un personaje cayó tendido a pocos pasos de ellos. Todo el público dio un respingo de sorpresa, pero el chaval se agitó con el corazón desbocado, como si fuera a desmayarse por la impresión. La madre le pregunta al oído si quiere que salgan fuera. El chaval susurra:

– No, no. Ni hablar –negando con los ojos cerrados.

Más tarde, en la calle, el padre le dice:

– Menudo susto ¿eh? Pero ya habías tenido otros sustos así.

El crío medita un instante y responde:

– Sí, pero es que al hombre le pasaba *allí*.

Gran verdad: el teatro le pasa a alguien que está allí.

Necesitamos que sigáis contándonos historias que pasan allí con todo vuestro cuerpo, con vuestras voces, mirándonos con vuestros ojos de reinas y guerreros, y os queremos muy cerca, y necesito contarlo luego como intentaba contárselo a mis padres cuando era pequeño, como sigo intentándolo en el periódico. Hoy, como ayer, como mañana, quiero que sigan iluminándome las luces del teatro. Necesito que mi otra familia vuelva a jugar, a deslumbrarnos con su magia que no lo parece; diaria, humilde y verdadera. Necesitamos el teatro.

Epilogue

From the Latin epilogus, in turn from

the Greek ἐπίλογος (epilogos).

- Recapitulation of the contents of a speech or other literary composition.
- The final part of a play, discussing events subsequent to the those included or reflections on the main subject matter.
- infreq. Collection or summary.

—

An epilogue is the final part of a play. The final summary of a previous discourse. We wanted to tell you on paper, as a gift, about what has surely been the most difficult season in the history of the Teatre Lliure. *Epilog* is a written exercise in a necessary and shared self-criticism, leaving a record what we have done during the 20/21 season, and reflecting on the temporal artistic and social parallels, in order to consider together the impact and the return received throughout this global pandemic. We are doing this with all the voices that have participated in the construction of this reflection based on a piece of their artistic universe.

We have lived through a global pandemic in this past year... a pandemic that has shut down all the world’s theatres. However, the Lliure has remained open whenever it has been able to. By squeezing through the cracks, we have dared to broaden some boundaries that seemed impossible to overcome. With *Epilog*, we are also sharing the artistic and human efforts we have made, which have been disproportionate in all senses of the word. It is true that we do not have the perspective of distance from it, because we are still living through the disruption... but we are still infinite, seeking new creative realities. This last year has enabled us to think differently. Infinite and always present - despite the distances we have often been forced to keep.

The Lliure will not be the same as before, because the leap in commitment has been so great that we are now defining ourselves as a theatre that is necessary for the citizens of Barcelona and for professionals in particular, who we wanted to support by keeping the flame of creativity alive during the first lockdown, by creating a digital platform bringing together new formats and digital artistic expressions, contributing to creativity and thought, and even working with a food bank... It has been a season in which we have believed in keeping our word. In “to be or not to be”. Because we know that we are also what we are not. That what we are not also defines us. We are a very fortunate public cultural space, because we work with privileged people, because we take risks and give without expecting anything in return, and this has shown us that the path of error is a path that is rich in emotional fruits. We are a theatre that is constantly learning and which surpasses itself in every project, in every thought. One that has no limits, because the people we work with do not want to have them.

This epilogue (or epilogues) also aims to illuminate the beginning of an era that we can no longer leave. An era that we want to be sustainable and digital, but above all humanist. And so we end the season, in order to begin another one as strongly committed as ever. We are looking forward to embracing you once again, and to continuing to thank you. Thank you for your constant trust in the Lliure.

Juan Carlos Martel Bayod
Director of the Fundació Teatre Lliure
- Teatre Públic de Barcelona

SEPTEMBER

21
Protest by students who are supposed to take the MIR exam for medical training. 218 schools closed due to COVID.
22
The Government of Catalonia declares culture to be an “essential good”.
24
La Mercè festival.
25

Mi nombre es alguien y cualquiera
idea and direction Laura Vago
dramaturgy Laura Vago and María Zaragoza

Why do you think that there is a need for collective mourning?

Laura Vago: “I believe that as a society, there is a need to face and deal with what we have lived through, linked to many people dying alone. Based on the understanding that grief is emotionally adapting to a loss. We owe ourselves mourning for two reasons - one on a personal level for the people who were deprived of what we used to give as a society - in other words, support at a time of illness and death. And the other, as a society, our grief for our way of coming together in our everyday life and how we used to live before the pandemic, without the certainty that things will be how the way they used to be, and without knowing if we want it to be like that. If we don’t think about these things, we may trivialise what has happened and everything will end up as figures, the number of deaths, the number of days of lock-down, times we were allowed out, etc. I think that reflecting on and experiencing something is important to be able to continue and as a starting point to build forward.”

25
Noli me tangere (no em toquis) Niño de Elche and the collaboration of the playwrights Marc Artigau, Clàudia Ceddó, Albert Lladó and Victoria Szpunberg

How do you approach a “secular mass”?
Niño de Elche: “I remember about six years ago I told my poet friend Bernardo Santos about my idea of making an album that was a secular mass. Before I continued with my unsuccessful plan, he recommended that I read Ernesto Cardenal, Leonardo Boff, Roque Dalton and Albert Nolan. Based on his knowledge of liberation theology, he understood that the structure of the mass is in itself a ritual constructed based on ecclesiastical orders, and so it would remain under the conservative yoke of the catholic religion. That’s why recently I’ve decided to look at texts by Cardenal and José Val del Omar, simply to find some spiritual poetics that help us to subvert feelings of deep pain through artistic ritual.”

26
The director Georgina Kulumbegashvili wins the Golden Shell.
27
The Gran Teatre del Liceu opera house opens its season with 1,144 seats.
28
President Torra is removed from office.
29
The TNC opens its season with <i>Decameró</i> . The Court absolves the persons accused over the Bankia initial public offering.
30
Approval of anti-COVID measures.

OCTOBER

2
Donald Trump is hospitalised for COVID.
4
New Caledonia votes to remain part of France.
5
10% of the population has been infected with COVID according to the WHO.
6
Barcelona hosts the Forum on economic reactivation.
7
The Greek neo-Nazi party Golden Dawn is sentenced for organised violence. Inauguration of peak season.

8
Louise Glück, Nobel prize winner for Literature. The CCCB opens the exhibition on William Kentridge. A pavilion in Fira de Barcelona is used for the homeless.
9
Opening of the TNT Festival. The government declares a state of alarm in Madrid.
10
Attack on a police station in the suburbs of Paris.
13
IMF: Spain has the worst large advanced economy in 2020. Biennial of Thought.

14
La taula Neighbourhood

If you were the mayor of this city, what would your neighbourhood look like? How can we improve the facilities in the neighbourhood? What facilities does it lack? What ideas do you have for creating a strong, consistent community of residents in the neighbourhood? How can we improve the dynamics between neighbourhoods and the city?

Guests: Travelling around the city is a real hassle. I have to travel from Horta to Montjuïc every day. A 45-minute journey. There’s a conception of the city that underestimates distances. In Barcelona, going to Montjuïc seems like travelling outside Barcelona. / We have to live in the neighbourhood, not just travel. / I didn’t come to live in Barcelona so as not to move out of the neighbourhood. I want a city that is open and cosmopolitan. / Perhaps the Cerdà Plan has become a tradition that is hard to break. Any changes that can be made will come up against resistance to change. / Barcelona is a city that is very hostile to people who come from elsewhere. / It’s a good thing there are people who have come from elsewhere and do small scale cultural activities. The city would be very boring without them. / Culture in cities takes the form of historical memory, the names of streets, the names of squares. The statue of Columbus is linked to the preservation of colonialism, plunder, as opposed to other experiences experienced by people who suffered from that colonialism. / As a migrant, I don’t know if I can run for mayor of this city. / We’re in a precarious situation. Problems like public space, services and coexistence are not as important as the fact that there are hundreds or thousands of people living in the street. / Barcelona is closed in on itself, and doesn’t see many of the problems that should be on the table.

15
La taula (The Long Table) Ciudad (City)

Where are we heading as a city? Is it too late to change course? What don’t you like about Barcelona? And what do you like about it? How can we build a sustainable Barcelona, a better Barcelona? What should the relationship between Barcelona and the so-called “territory” be?

I suffer from the city, but I also learn from it. / Elderly people have disappeared from this city over the last forty years. My staircase used to be full of old people. The markets used to be full of old people. / There are also places in the city that practically throw young people out. / We’re always planning to leave, but we never do. We’re notorious! / I was born in Barcelona and I tried to leave. But I feel a strong dislike towards the people of Barcelona from the rest of Catalonia. / I can’t even imagine leaving Barcelona. / Let’s talk about an inclusive Barcelona rather than talking about people who feel expelled from the city despite wanting to be there. / I work in the arts, I’m a dancer, and I can’t live in Barcelona. / Barcelona is the person who speaks to me in a certain way when I walk down the street - thinking that I can’t speak Catalan. It’s also the city that has persecuted me in the street, that brings out the most racist and sexist sides of people. / Others have been insulted by being called queers. / The fact that we’re talking about a culture is symptomatic. Let’s talk about CULTURES. Talking about culture in the singular is exclusive! / When will I start to see other people as equals, as peers, and identify with them and lose my fear? Barcelona is a multicultural city. But now it’s essential to learn to identify the other as an equal. / Where do ‘intercultural’ projects come from? Who in positions of power determines how these things should happen? They’re approaches that are actually designed to keep the system the way it is. / Something is lacking in town planning. There are no meeting spaces that are unrelated to consumption. Urban planning gives people character. When we create the polis, we create the agora. When we create the agora, we

create the system of debate. And that could be everywhere: in the theatre, on the stairs. / We're all responsible for this city. For talking to our neighbour. / The idea of responsibility is closely linked to neoliberalism. We also need to create networks, structures that generate responsibility. Shared responsibility.

15

Bonus Track

creation and direction Carol López

Do you think loneliness is inevitable?
Carol López: “In today’s model of society, it’s pretty inevi-table. We’re devoured by the system, and we forget the es-sential things. Ask yourself how long it’s been since you saw your friends. People often tell me that ‘I had a conversation with so-and-so, by chat, you know’. We don’t talk to each other anymore. We communicate by WhatsApp. It’s difficult to meet each other. Everything gets cancelled at the last minute. We need to take much more care of our relation-ships. It also happened during the lockdown. It’s lockdown, let’s rest, let’s take it easy. All those people who didn’t stop doing things stressed me out. I think that we’ve become hyperactive people to make up for our solitude. And solitude is fine if you choose it. I’m a big fan of my own company. But I also think we need to nurture the people around us, small groups, and we don’t take enough care of them.”
What does radio dramatization bring to conventional theatre?

Los Satélite

play and direction Ricard Gázquez

What does radio dramatization bring to conventional theatre?

Ricard Gázquez: “I think of radio dramatization as a specific format with a great deal of potential to create complex and entertaining dramatic and sound situations, regardless of the various material needs that a production involves. It’s a way to share a space of time, sensory feelings and fiction, regardless of distances. You can reach any audience anywhere, and you can do other things while you’re listening to it. The image of workshops where they used to listen to the story on the radio while they made espadrilles, sewed, worked with wood, or wrapped up products is part of our collective imagination. I remember listening to stories on the radio at home or in the car was quite common when I was a child. My father was a broadcasting technician and always had a transistor radio with him, at all hours of the day.”

16

La taula

Culture

What role can culture play in the current situation and in the world that is falling apart around us? Is culture really necessary? Let’s engage in a little self-criticism: what mistakes have been made in the world of culture? Do we need to change anything? Is culture democratic and inclusive in this city? Is culture linked to society in all its diversity?

Guests: How many white people are there in the theatre? What dynamics are we reproducing in terms of race and class? / We still have the idea that white people are in pos-session of the truth, and that I have to go to the Lliure to find out what culture is. / Culture is necessary because we are in an era of a clash of identities. Culture must be a space where we can empathise. / Where is the inclusion of people who come from L’Hospitalet or Cornellà? / It took me a long time to understand Catalan culture because I didn’t have access to people’s private lives. / If we had this debate in the street, or in other neighbourhoods or towns, it would be different. / Culture is what humanises us. / One of the things that kill culture is putting politics into it. / Thanks to politics, we also have civic centres and other open spaces. / Barce-lona centrifuges the culture of the entire country. / We must be aware of the power we have as consumers of culture. We have to leave our cultural comfort zones. / Culture as a tool for feeling we are a community. What are we doing, if we are not opening up the opportunities to make a community?

Green Managers Meeting – Mitos21

El quadern daurat

by Doris Lessing

adaptation and direction Carlota Subirós

Having a crisis to rebuild oneself is the learning process experienced by the protagonist of *The Golden Notebook*. Will it happen to us now as a society?
Carlota Subirós: “This entire difficult tough and strange experience we are having in the wake of the pandemic resonates particularly strongly in the complete breakdown that Doris Lessing discusses in *The Golden Notebook*.

Our lives, both individually and socially, have been placed under intense strain and become more fragile over the last few months, when many of the social, political and cultural issues we were already experiencing have become more acute. Darkness and uncertainty have extended over the entire outlook for the future. It’s also pretty clear that this situation could lead to an incredible potential for radical transformation. And in fact, that is exactly what happened in the 1960s and 1970s, the decades immediately following the years in which the novel was written, and in which it is set. However, a broader historical perspective shows how even those transformational movements can quickly be assimilated within an all-enveloping system. The experience that Doris Lessing presents to us is one of tireless personal struggle, despite all the adversities and overcoming all the doubts and all the failures, like pushing a rock up a hill again and again. Nevertheless, perhaps we can move it a little, even the slightest bit, to maintain the constantly renewed dream of a fairer, freer, happier, better life for all and for everyone.”

The Government of Catalonia once again closes bars and restaurants.

A teacher is beheaded near Paris for showing caricatures of Mohammed.

17 Jacinta Ardern is re-elected Prime Minister of New Zealand.

19

The Supreme Court of Catalonia disbands the Parliamentary Bureau of 1 October due to disobedience.

20

Escola de pensament

Session 1

Does our present have a future?

Using the tools of thought and representation, how do we interpret a possible oracle that goes beyond dystopian fiction? Why have the children of the posthumous condition replaced “where” with the question “how long”? How do we create scenarios for utopia without being naive?

Absolution of Major Trapero.

21

Spain reaches more than one million people infected with COVID.

22

La nostra parcel·la

play and direction Lara Díez Quintanilla

How do you manage to make the viewer laugh with an existential show?

Lara Díez Quintanilla: “I’m very surprised to see how we take something as absurd and surreal as human existence seriously, and that we spend our lives believing that our surroundings will become a meaningful space by filling them with rules and beliefs. If you think about it, it’s so ridiculous that it’s laughable. I think the way to experience the comedy we are immersed in is to take our everyday actions and human theories away from the context, or to strip them of the noise that sustains them.”

VOX loses its motion of censure against Sánchez. Strasbourg confirms the Supreme Court’s sentence over the siege of Parliament in 2011.

23

La vida es sueño

by Pedro Calderón de la Barca

dramaturgy and direction Lucía Miranda

animation Javier Burgos

How have you changed transformed the Calderón clas- sic *La vida es sueño* [Life is a dream] to make it suitable for children?

Lucía Miranda: “The protagonist of this version is Rosaura, the female character, rather than Segismundo. I’ve focused on her journey, why she needs to dress up as a boy to get what she wants, and how this is related to today’s gender inequality issues, such as the succession to the throne. At the same time, I’ve worked to make the whole version a riddle that the kids have to solve. The kids become Watsons – detectives who have to choose from possible conclusions about why one thing or another happens. I’m interested in encouraging their critical thinking, asking them questions, being pedagogical but based on questioning, without giving them any morals or answers. And letting them discover the next scene by playing.”

25

Bufet Lliure – BCN Dibuixa

26

Guillem Clua wins the National Dramatic Literature Award. A curfew is declared in Catalonia.

27

Unrest in Italy over the COVID restrictions.

29

All of France is placed on lockdown.

Congress approves extending the state of alarm until 9 May.

30

Suspension of Bonus Track / El quadern daurat

Catalonia calls a social shutdown for 15 days. Theatres are closed.

Night of protest against the restrictions in Barcelona.

31

Europe becomes the epicentre of the pandemic.

NOVEMBER

2

The infection rate in Catalonia begins to fall.

3

Presidential elections in the United States.

4

1 million people are temporarily laid off or on unemployment due to COVID.

5

The Government of Catalonia approves €750 in assistance to workers in Catalonia.

7

Joe Biden is declared the winner.

9

The stock markets shoot up after the announcement of effective vaccines.

10

The democratic opposition in Hong Kong resigns.

12

The Teatro Real premieres *Rusalka*. It is the only opera theatre in Europe that is open.

16

Hungary and Poland block the EU recovery funds.

19

Immigration crisis in the Canary Islands. Congress approves the Celaá Education Law.

20

No tots els ocells viuen als arbres

from *An Enemy of the People* by Henrik Ibsen

dramaturgy, illustration and direction Aleix Aguilà

How have you changed Ibsen’s classic to make it suitable for children?

Aleix Aguilà: “Apart from being political (and therefore economic), the play has a psychological complexity not only at an individual level, but also as a group. It has a number of themes that aren’t very ‘childish’. Imagine the challenge: explaining material inequality and manipulation of the masses (or populism) to children. I’ve had to make it easy, and I’ve adapted the classic to a fable format, imagining above all that the adaptation could be an introduction. In other words, it could be a story to start the kids off on their road as political animals.”

23

Theatres, cinemas and concert halls in Catalonia reopen.

24

Escola de Pensament

Session 2

Is suicide the “real” philosophical problem?

What is the relationship between creation and the “struggle for life”? Is the presence of death and the memento mori a threat or an opportunity? How do we voice the taboo with- out stigmatising ourselves? How has a more or less sudden absence changed the way we look at the world? What scenarios of life can we present if we are unable to interpret what its absolute and irreversible gesture tells us?

Montserrat Carulla dies at the age of 90.

25

Els protagonistes

dramaturgy and direction Tanya Beyeler and Pablo Gisbert

You tend to have more work outside Catalonia and Spain than in this country. What do the various international

artistic models have that we lack here?

Tanya Beyeler/Pablo Gisbert: “There are several factors that converge in the answer, such as markets, fashions and even the cliché that nobody is a prophet in their own land. But I think the main reason lies in the political factor, in different perspectives: cultural policies, the history of a country’s poli- tics and the political independence of cultural institutions. In this country, the production of contemporary living arts having a place in public institutions is something that only dates back a few decades. Other countries have been doing it for much longer. Culture is certainly a very broad concept, but in terms of the performing arts, many people associate going to the theatre with an outdated image of what they would find if they went there.”

Poulette Crevette

dramaturgy and direction Françoise Guillaumond

La baleine - cargo

***Poulette Crevette* talks about differences, functional di- versity, empathy, and respect, among other things. How do you think these values are conveyed to the children?**
Françoise Guillaumond: “Many of our company’s produc- tions deal with the fight against discrimination. Doing theatre is a way to be a part of the world as a citizen, and to use art to engage in a humanist discourse with an open mind. At present, *Poulette Crevette* is the company’s only show aimed at children. For me, talking about acceptance at younger ages is essential. In order to live together, we need some idea of empathy, respect and the acceptance of difference.”

France reinstates the Google tax.

26

Una

dramaturgy Raquel Cors and Dani Lacasa

direction Raquel Cors

To what extent did the Transition define the erotic cine- ma of the 1970s and 1980s, or even today’s?

Raquel Cors: “The Spanish cinema that was known as destape [uncovering] and the quinqu cinema genre were the result of their historical, social and political era, as is almost always the case with artistic trends or expressions. Sexual repression on the one hand and marginality sought to use cinema to free themselves from the past, and from the moral repression that Francoism had imposed. There was also the impact of the sexual liberation movements that had emerged in other countries such as the United States in the late 1960s [...]. The transition to democracy was a time of great artistic creativity, with many social movements and political agitation, and there were all kinds of artistic expressions in that fertile and turbulent environment. Some were more emancipatory than others, but the specific case of eroticism in cinema turned out to be quite superficial. [...] The films and scripts were always written made by men who had a very limited and heteropatriarchal view of eroticism, despite wanting to rebel against the repression of the Fran- co regime. This masculine view of eroticism does not only apply to our recent history - but it also dates back centuries in the Western tradition in its depictions of sexuality, pleas- ure and desire. It is a political structure of an approach that does not depend on a masculine biological issue, but which affects all gender identities and is still extremely present in most depictions of eroticism.”

Els cecs

by Maurice Maeterlinck

direction Mònica Bofill

What does solitude mean to you?

Mònica Bofill: “There are many types of solitude. The solitude of *Els cecs* [The blind] is an existential solitude that I can certainly recognise in the society which we live in. The solitude of individualism which we sometimes believe we are heading towards. The solitude of forgetting to listen, above all, but perhaps also of not feeling heard or under- stood, at some point. Literal solitude, like the one that many people experience, especially the elderly, or the one that many people experienced during the March lockdown... Like everyone, I suppose, I’ve experienced many types. Anyway, right now I’m lucky to be going through a time in my life where I feel just the opposite, I feel I have a lot of support. On a personal level but also professionally, I’m lucky to work with teams who I have a great connection with. That applies to this play, for example, in which I haven’t felt at all alone when directing it (which at times can be a rather solitary job).”

DECEMBER

2

The former French president Giscard d’Estaing dies.

3

The Spanish Congress approves new general state budgets.

4

Chaos at Maradona’s funeral.

5

Indian farmers storm New Delhi.

7

Milan’s La Scala opens the season with a closed-doors concert.

8

Margaret Keenan becomes first person vaccinated against COVID in a Western country.

9

Explore el jardín de los Cárpatos

creation José y sus Hermanas

What message are you trying to convey with this production?

José y sus Hermanas: “With *Explore el jardín de los Cár- patos* [Explore the Carpathian Garden] we look at tourism and ask ourselves about mass travel, the systems that have got away with allowing the corruption of landscapes that have disappeared behind blocks of holiday apartments, the history of the ‘Marca España’ tourism brand, and its imprint on our identity from the Franco regime to the present day. Will we be able to reinvent travel and tourism?”

Four immigrants die in a warehouse fire in Badalona. El Liceu opera house suspends its showings of *La Traviata*.

10

Les tres germanes

by Anton Chekhov

adaptation Marc Artigau, Cristina Genebat

and Julio Manrique

direction Julio Manrique

What do you like most about the text of *Les tres germanes* [Three Sisters]?

Julio Manrique: “There is a response that in my opinion provides a very good explanation for a central idea in Chekhov’s characters’ anxious and desperate search for happiness: ‘Why aren’t we able to live a life at the level of the life we project? Or to project a life at the level of the life we live? Why do we punish ourselves like this?’”

The stage of the future
by Javier Ibacache V.

performing arts critic and programmer

What do you like most about the text of *Les tres*

Channelling uncertainty is something that requires dialogue and perspective. After a year of pandemic and lockdowns, the performing arts urgently need it. The mantra that tells us that remote formats are no substitute for face-to-face activi- ties is not enough. The future will undoubtedly be hybrid, and a review of our canonical ideas will be inevitable. This is evident in the rapid digital migration of an artistic community that has become more accustomed to resilience, and which has had to negotiate the rules of the attention economy that is predominant on screens. This process - which is some- times frustrating, at other times revealing - highlights at least three areas of transformation: the interface, audiences and narratives. The use of theatrical infrastructure and how we think of it has changed in twelve months. Limited capacities and distancing protocols have changed the environment where artistic encounters take place, despite the undimmed enthusiasm of the diehards. Ultimately, what seems to be changing is the identification of theatre with physical premises. It is tempting to think that from now on, the interface with the stage will become even more independent of buildings, while what were once theatrical spaces will act as content platforms and broadcast studios. Audiences are opening up to different habits and practices, according to the surveys carried out in this period. The volatility of digital consumption is likely to leave an imprint in areas other than the screen, and will affect people’s post-pandemic expec- tations of face-to-face theatre. Although the increasingly common online format of theatrical content is breaking down barriers to access - such as geographical distance, the lack of time or the cost of travel - the digital divide will be more substantial than before. It is unclear whether the new audiences that have been reached in the digital ecosys- tem will come to the stalls if the narratives and the design of the spectators’ experiences are not reviewed, as to quote Anne Ubersfeld, they will continue to be the witnesses that confer plausibility and legitimacy on our work. Scrolling onto

the next scene is unlikely to happen soon, but its influence on the instinctive reaction of audiences in the pandemic will have an impact when conveying the virtues of a ritual that needs to be witnessed in person. Within this paradox, some progress has been made by immersive productions, which are emerging as the advisable and plausible path for the stage of the future.

11

Faust i jo

from *Faust* by Johann Wolfgang von Goethe

dramaturgy and direction Anna Maria Ricart Codina

visual artist Magda Puig Torres

How have you changed Goethe’s classic to make it suitable for children?

Anna M. Ricart: “The most important change is the point of view of the story. I wanted to try to look at it with a child’s eyes, and that’s why I made the character of the poodle a central one. She has some of the characteristics that children have, such as innocence, curiosity, and the surprise that the adult world inspires in them. And her height. Looking at our adult-centred world from a height lower than an adult’s can help us see other aspects of it. Hence the change of title: *Faust i jo* [Faust and I] that “I” shows the change of perspective.”

12

Circ Cric

Concert at the Sala Apolo: the site of a clinical trial to test antigen tests.

13

Biden is proclaimed president of the United States.

14

A nurse is the first to be vaccinated in the United States.

15

Hungary vetoes the law allowing gay couples to adopt children.

Actúa Ayuda Alimenta gives out food to the actors in the Fórum.

11

Plácido Mo

original idea and direction Magda Puig Torres

How did the idea of doing this project, which has ended up becoming *Plácido Mo*, come about?

Magda Puig: “In 2016 I was living in the Raval, where a lot of people sleep in the street. At that time, the refugee crisis was all over the media, it was one of the main topics of focus by the media, even though it had been going on for many years. I thought about where we put the spotlight as a society, where I was putting it, and why. And I saw that I wanted to kind of zoom in on the context I was living in. I passed by a lot of people who were sleeping on the street every day, and almost without realising it, I’d included them in my urban landscape, they were part of my city, of my everyday routine. And that led to the question of what we see and what we look at. And to an interest in reconstruct- ing those streets and the city from another perspective.”

The Paris Town Hall is fined €90,000 for naming too many women to senior positions.

20

Great Britain, isolated due to another wave of COVID.

21

The EC authorises the Pfizer vaccine.

22

“La Grossa de Nadal” Christmas lottery.

23

El gegant del Pi

dramaturgy and direction Pau Vinyals

***El gegant del Pi* [The giant of the Pine] talks about your family. Is it the most personal project you’ve done?**

Pau Vinyals: “All the projects you end up doing become personal to a certain extent. Whether you’re just an actor or if you’re also involved in creating the project - or at least I feel that way every time. I think the difference with *El gegant del Pi* lies in the fact that I’m talking about what happens to me or has happened to me on stage. I put my body - or my voice in this case - at the centre of the show, and that makes the audience pay particular attention, and places me in a particularly vulnerable position. Ultimately, it’s still a game. Of course, it’s a game that has its dangers and perversions.”

Géologie d'une fable <p>creation and direction Éric Deniaud and Aurélien Zouki Collectif Kahraba</p>
What did it mean to you to tour with <i>Géologie d'une fable</i> during the pandemic? <p>Collectif Kahraba: “The performances we did at the Teatre Lliure in December 2020 and January 2021 meant a lot to us. Sharing our art became an act of resistance at a time during the pandemic and with social distancing. It became even more essential to maintain opportunities to bring members of the family together in a poetic experience, and to feel what makes us human together: people who are sen-sitive, who share emotions and foster everyone’s capacity for imagination.”</p>
<p>Commotion in Dover between lorry drivers and police officers. Barcelona approves a record budget of 3.253 billion euros.</p>
25
<p>The EC and Great Britain reach an agreement over Brexit.</p>
27
<p>Araceli Hidalgo becomes the first person in Spain to be vaccinated against COVID.</p>
28
<p>Spain surpasses 50,000 deaths due to COVID.</p>
30
<p>Argentina approves the Abortion Law.</p>
31
<p>Almost 2 million Spaniards have been affected by COVID. The public debt in Spain rises to 117% of the GDP in 2020.</p>

JANUARY

1
<p>Day 1 of Brexit.</p>
2
<p>Almost 350,000 deaths in the United States due to COVID. The Catalan police force, the Mossos, put an end to a 40-hour rave.</p>
4
<p>Great Britain goes back on lockdown.</p>
6
<p>The pandemic destroyed 360,105 jobs in Spain in 2020. Supporters of Donald Trump attack the Capitol.</p>
7
<p>Suspension of <i>Les tres germanes</i> [Three Sisters] Catalonia restricts social activity.</p>
8
<p>Storm Filomena shuts down Madrid.</p>
9
<p>Twitter closes Trump’s account.</p>
11
<p>Partial lockdown in Madrid.</p>
12
<p>Escola de pensament Session 3</p>

The encounter with the other: beyond the wall, the war or the dialogue

How as artists do we use the fissures to see an opportunity for shared life in otherness? Does it make sense to look for the other when we find it so difficult to become strangers ourselves? Where do we find these “between” today, when the skin of the bubbles that protect and suffocate us is becoming increasingly harder, sharper and opaque?

<p>The cold wave brings record temperatures of -20°.</p>
13
<p>The third wave of COVID is confirmed and infection rates rise.</p>
14
<p>Turba collective creation Mos Maiorum (Mariona Naudin, Ireneu Tranis and Alba Valldaura) with Nicolas Chevallier, María García Vera, Guillem Llotje and Claudia Vilà</p>

How did the work in progress of *Turba* [Peat] evolve into the final play?
Mariona Naudin: “The source for *Turba* or our initial question was anthropological; what is the origin of peat? We wanted to understand what made a group of humans who didn’t know each other come together more or less spontaneously

in order to achieve a common goal. That question led us to the conclusion that broadly speaking, the origin of peat is the same as that of the human species. In other words, acting collectively, cooperating to make progress. […] Our questions and points of interest changed because of the pandemic. We agreed that what we had done up to that point was still a fairly superficial approach to the question, and that we needed to consider it in more depth. We asked ourselves again what we really wanted to talk about, what was it that affected us most in everything we had covered, and how everything that was happening to us at that precise moment was changing us. We agreed that we needed to talk about the body and revolution and more specifically, whether a revolution without bodies was possible. We reformulated our interest and started working around this new focus.”

<p>Curfew throughout France after 6 pm.</p>
15
<p>The Dutch government falls because it has falsely accused immigrant families of fraud in child welfare payments.</p>
20
<p>Lessingtage Digital: Stories from Europe</p>
<p>Joe Biden is inaugurated as the 46th president of the United States. Huge gas explosion with 3 deaths in the centre of Madrid</p>
22
<p>KATHARSIS Conferència espectacular creation David Espinosa El Local E.C.</p>

Do you think that the ‘new scenes’ are here to stay, or that people always go back to established theatre in the end?

David Espinosa: “I suppose there’s always something new compared to what is traditional, which ends up moving into the most commercial theatre, and which is subsequently re-placed by something else that is new. I’m sure when opera, Shakespeare or Pina Bausch appeared, there were people who were outraged and said: ‘that’s not theatre.’”

KATHARSIS LIKES
<p>direction and choreography Núria Guiu Sagarra</p>

What led you to create the performance *LIKES* and what conclusion have you reached now that the creation process is over?

Núria Guiu: “At a time of total disorientation and alienation in my life, I began this search based on a vital impulse linked to the need for approval, acceptance, to fit into a society that has constantly made me feel disengaged from it, an outsider. I think we have always felt the need to please or for approval from other people, as we are social beings. *LIKES* was a great excuse to put a concern that perhaps I felt individually and in isolation a few years ago in context, in a common space and a certain cultural perspective. This artistic research and creation has taught me that some concerns are part of my individual self, and others are part of the cultural and social fabric. Submitting to the mechanisms of control and the aesthetics that the internet imposes, or being able to subvert them is not always an option that is available to me. Sometimes I feel forced to sell myself online, and sometimes I do it conscientiously, sometimes I play at it and sometimes I resist it. I don’t know if that’s a conclusion, but perhaps it is better to live with the question, the contradiction and the alienation (in estrangement), rather than to live with the ‘normality’ of any conclusive certainty.”

23
<p>1st anniversary of the lockdown in Wuhan, ground zero of the pandemic. Oxfam states that Spain has 800,000 more poor people due to COVID.</p>
24

KATHARSIS
Antropologies de la caixa negra
cocreated by Mercè Boncompte, Daniel Cardona, Manuel Cirauqui, Ana Habash, Berner Maynés, Elisabet Pahissa and Alexandre Viladrich

What led you to consider the black box as a philosophical machine?
Manuel Cirauqui: “It’s a concept rather than an object. The black box is part of the history of contemporary air disasters, but it is also a key concept in systems theory, and at the same time it makes us think about cybernetics and evokes memory, cryptography and trauma. It’s a very powerful metaphor for what is left behind after destruction, for what is lost or denied to us in communications.”

<p>Melees in Holland over the curfew.</p>
26
<p>Giuseppe Conte resigns as the Prime Minister of Italy and dissolves his second government.</p>
27
<p>AstraZeneca only delivers only 25% of the vaccines it had promised the EC.</p>
28

KATHARSIS
Presència i alteritat
round table
directed and conducted by Martina Tosticarelli
with Davide Carnevali, Cecilia Colacrai and Marc Villanueva
with the collaboration of Stefan Kaegi, Gabriela Carrizo, Romeo Castellucci and Susanne Kennedy

What does presence in the theatre mean to you?

Stefan Kaegi: “In the theatre, as elsewhere, presence means being there. The body that is saying these words is in the Teatre Lliure, but my body isn’t. Hopefully the audience is in the seats at this time. But at the moment I can only imagine this audience, because it isn’t in my room in Berlin, where I’m writing this answer. But with ideas it’s a little more complicated. They can be both there and here; so much so that you no longer know where I mean when I say there or when I say here.”

Gabriela Carrizo: “In these times when presences are cut short by distance, isolation and loneliness, we are confronted to an even greater extent with the need to question and reconsider the idea of presence and presences, since it is essential to theatre. The intensity of a shared space and time, which is lived and felt as an experience between individuals. Presence goes beyond seeing other people - it’s the experience of feeling the other person’s presence, the capacity for union and encounter. It’s something linked to the present moment, the intensity and the truth that emanates from that moment. In the theatre, presence is confirmed and takes on fresh dimensions with the perception of the presence of other people. It’s the absolute present moment. The present flees, escapes, which is why it is so difficult to stay within it. It has the quality of inhabiting the body in all its physical, mental and emotional dimensions in space, and especially in the present. A living body that thinks, feels and conveys certain types of energy. How the body manages to make visible its inner state, its silence, its mystery, the one that is hidden in the actor or the situation, and which turns my gaze and curiosity as a viewer towards the actor or actress. That is why presence is linked to mystery. It is something that we see and we don’t see, and we would like to reveal. A paradox that entraps us because it goes beyond seeing and feeling. It’s discovering and experiencing something in the moment, creating an intense fusion. Presence in the theatre can be contradictory due to the coincidence of multiple and diverse presences; the interconnection between the presence of the spectators, the lights, the sound, the space, the actor, influencing and resizing each other, building presences. We can witness a scene that can make us completely lose our consciousness of our presence in the theatre, or even feel alone, surrounded by other presences, or feel the collective presence, the energy of what is special about experiencing that shared moment in a place and at a time.”

Romeo Castellucci: “Presence for me is a substance that does not have a body, but which starts and comes from two bodies. The intangible substance generated by two bodies: the body of the viewer and the body of the actor. When the two bodies confront each other, when one is in front of the other, they generate presence; they generate the substance of presence. The substance of presence is the fire that illuminates what the theatre is.”

Susanne Kennedy: “For me, it’s more than the individuality of the people who are present. When we talk about actors, presence for me is not their individual and psychological personality; it’s about something that goes beyond the individual. What I’m trying to achieve is a connection with something that I think we’ve lost in our society, something that used to be an essential part of people’s lives, places where they could celebrate certain rituals, certain forms of what was sacred. Places where certain people could adopt roles and enter a certain habitat to interpret something that creates a meaning that is not subjective. It isn’t the presentation by the person, the actor or the artist - in this case the director - of their feelings, opinions or a subjective reality; instead, it is connected to something greater than the individual artist working on the representation. In this respect, presence is more closely related to people willing to act as very finely tuned instruments for connecting with that something and conveying it to the audience, which is also part of this ritual. I think of Artaud and Balinese theatre: movements and gestures that have ancestral meanings, symbols that have nothing to do with the individuals who perform them, although their presence is necessary to

convey the gesture that indicates something greater than ourselves. It is connected with something metaphysical.”

29
<p>KATHARSIS Com observar un cel nocturn creation Alexandra Laudo</p>

What questions do you think the viewer will ask at the end of *Com observar un cel nocturn* [How to observe a night sky]?

Alexandra Laudo: “Although I’ve done some research on the history of the Universe and astronomy, the questions that have formed the backbone of my work are more closely related to essays and poetry. What is the night? Where does the darkness of the sky come from? Do we see it better the more light there is? What is the story of the view? Are there any images we have not yet seen? Can we observe without being observed? Is there a post-digital view? What will the image of the end of the world be like? Who will create it? Will anyone see it? Personally, what interests me about artistic curation and creation is that it stimulates critical thinking, it fosters doubt and debate, it leads me to ask myself new questions, and not so much that it provides me with the answers to previous questions. Because we already have the inertia of the world and the mainstream for that. Creation must engage in resistance to answers, to conclusions, to monolithic and homogenising headlines.”

30
<p>KATHARSIS Entrar a vivir dramaturgy and music Adriano Galante</p>

Can music be a tool for exploring our own limits?
Adriano Galante: “Yes, it must always be. We can learn something new from all types of music, either from the body, through movement, or from listening, thinking, intuition… If we stay alert to discover new music, we will have more tools to know about ourselves us and what surrounds us better.”

31
<p>Portugal and Spain close their shared frontiers.</p>

FEBRUARY
1
<p><i>Military coup d’état</i> in Myanmar.</p>
3
<p>Viaje a la Luna sript Federico García Lorca dramaturgy and direction Marta Pazos IT Teatre project</p>

Lorca did many of them. Why do another one here and now?

Marta Pazos: “It’s a text that hasn’t been written for the theatre, but instead for the cinema, and that is heavily linked to the way I understand the performing arts: a constant dialogue between all the arts. It’s a challenge for me to immerse myself in Lorca at a time in his life when he was trying to reinvent himself and shed the skin of his previous literature in search of other ways to bring out his art, his words, his ideas. What attracted me most about the text is that it is an inner journey. As well as his struggle with the legacy, with the tradition and with the great themes of his literature – Lorca’s women, death, life, passion, but not with a theatrical translation, but through the image, linking it to the psychic aspect. […] I thought it was very important to do this with this group of artists, now that we are in the middle of a global crisis. On the other hand, it’s a very rich time. In fact, Lorca witnessed Wall Street crash of 1929 in New York, and wrote the text that same year. Today’s frenzy in essence connects with what he must have experienced.”

5
<p>Suspension of <i>Catarina e a beleza de matar fascistas</i> The veteran actor Christopher Plummer dies.</p>
9
<p>Escola de pensament Session 4</p>

Are fascists always other people?
Is authoritarianism an attribute, an adjective, or a condition? Is appealing to truth and beauty an antidote or a trap? Within which mental framework has dogmatism changed so that we cannot understand it as what it is? If the historical context has changed since the 1930s, what legacy is left today of the way in which propaganda and political marketing are produced? Is fascism a phenomenon that is easily recognisable and incomparable, or is it a bacteria that has always lived among us?

10
<p>La taula The discontent of the body</p>
<p>How have our bodies suffered from the consequences of the current situation? How have you felt the effect of the pandemic on your body? Let’s not only think about the virus, but also about isolation, being shut away in small spaces. Vaccination is a kind of healing of the body. Do you think things are being done the right way in terms of vaccination protocols? How would you improve it? We live in a society that worships the body. Do you think we are slaves to beauty and intolerant of other people’s bodies? What does it mean to grow old in the world we live in? What do you think the world will be like five years from now?</p>

Guests: I’ve been HIV positive for thirty years. There are things that affect the body and health. PANDEMIC ON PANDEMIC. / I turned my house into a studio. / I have two bodies: the one with the mask and the one for Zoom. / The desire is to return to normal five years from now. The truth is I think there will be a before and an after. Maybe we'll go back to hugs... / What will we do with the children? This is their normality. / The pandemic has mainly affected the most vulnerable people. / What experiences can we share from the HIV/AIDS pandemic? / There’s no negative stigma involved in having COVID. / The new xenophobia will be towards bodies that are not vaccinated. / The response to the AIDS pandemic was a vital boost. Doing something on behalf of everyone. / The world has stopped. We are all experiencing the effects of the pandemic. It’s a paradigm shift. / Being able to touch each other used to help us a lot... / I don’t know if we want to go back to the life we had before. Maybe we have a chance to think about what we want to change. Maybe it’s not so bad to stop and think... Maybe the normality we’re talking about wasn’t so normal after all. / I see little hope of us learning anything from it. / I think that ultimately, we’re learning from it. And it’s very good for a society to learn. And it’s very good for a society to react based on solidarity and a collective conscience. / Solidarity isn’t news. A lack of solidarity is. / Maybe the cure comes from the next-door neighbour. / Suffering and pain aren’t the same thing. / Are we young people thoughtless? What harm is there in all this thoughtlessness? Do we have a right to being thoughtless? / Young people are tired and we have no alternative. We don’t have a job, we don’t go to class, we don’t have a social life. / We’re human, so we’re both resilient and intelligent. / What do we do with this inactivity? This will be traumatic, and it will have consequences...! / We have a wave coming towards us: climate change, and we’re ignoring it at the moment... / Here, today, there’s been a huge, fantastic story. There have been people who have depicted themselves in front of an audience. But I’m absolutely certain that those hugs that we miss so much have happened here. We’ve created threads that bind us together.

11
<p>La taula The discontent of the soul</p>

How did you feel about the effects of the pandemic? Do you think people are tired? What ideas to improve this situation do you have? What sort of mood do you think the world is in? What does it mean to grow old in the world we live in? What do you think the world will be like five years from now?

Guests: We’re currently in the ‘give me back my life’ phase’. / We’ve discovered some things that are pathetic, but also other things that are great. People are becoming conscious on a collective basis. That scares powerful people. / The Renaissance came out of the Black Death. / The Spanish flu in the early twentieth century led to a frenzy of creativity. / After the party of the twenties came fascism. / They offer us post-safety disguised as control. / It’s nature taking its toll on the world now. / How are we going to get out of this? What expressions will we have without masks, screens or filters? / We bring up our children to make the same mistakes as ever. Gender roles, for example. And generations go by. / We’re liberals until we have a child. / The camera that’s recording us influences us and makes it more difficult. / Ageing has to do with a generational change. That means communicating with young people. I wish it was like that, but... is it? / The human species has never lived in a welfare society like ours. We can afford to have a discussion about discontent.

12
<p>La taula The discontent of society</p>

How do you think the crises (health, politics and economics) around us have been managed? What proposals

what do you have to improve the situation we live in? Do you think the resurgence of the far right is an expression of social discontent? And how can we fix it? There are elections on Sunday: how do you think society can express its discontent?

Guests: When you’re young, you always ignore death. / Society has got older. We’ve experienced the death of people we know as something real and mysterious... People who are no longer with us... And one’s own death as a real possibility. / I used to think I was optimistic, but maybe I’m not anymore. / We’re not sensitive to tragedies. We’re more focused on ourselves, on defending our right to have a beer on a terrace. / We don’t have a culture of transcendence. We’d have a culture of death if we had a culture of transcendence. We’re not citizens, we’re consumers. / The pandemic has highlighted issues that were already there. The European Union is a con. We live in a capitalist world and we face crises based on the logic of capital: everyone for themselves. / I belong to a generation that was shaped by May 1968. We believed in a revolutionary upheaval. We’ve prospered economically, but morally we’ve regressed. / We’ve moved into a grey area: children, work, being at home... The discontent is growing. The figures related to mental health are outrageous: the number of suicides in January doubled those of previous years, and the figure tripled in February. / Contaminate? We can also ‘contaminate’ ourselves with good things. / We’re not used to looking each other in the eye. / Looking has a smell. / How long has it been since a group of people listened to me? / The Internet brings us together and makes us think we are connected. Dissatisfaction with the lack of sensorial qualities. It facilitates the oversimplification of terrible communication. / Forgetting is a choice. So is memory. / It’s been very easy to make young people responsible, and it’s been very easy to forget everything they’ve had to give up. / To what extent is the emergence of a new (non-critical) morality to create this umbrella over everyone worthwhile? Is it worth so much anxiety? Is it worth so many moralistic speeches on television, in schools, in universities? We think, we obey and we don’t debate. / I want to stop talking about COVID. And I want to talk about life. / What happened wasn’t because of COVID, but because we weren’t doing things properly. The health system, for example. / When you leave a standard of normality behind, this is the standard you always live with. I am a woman; mixed race and I speak Catalan. But discontent still seems to be contagious. We need to look at ourselves. Life will return to normal, and I’ll be a ‘dangerous’ person again.

Rei Liró
<p>not authorized version of <i>King Lear</i> by William Shakespeare play and direction Jordi Oriol video, animation and sound Riki Blanco</p>

How would you define your work as an artist? Riki Blanco: "I'm mainly interested in tilting reality in order to show the essence of things. Providing simple and original solutions to complex problems. And at the same time, in the result being a fresh problem that leads to reflection, consideration and delight."

<p>The technocrat Mario Draghi becomes the new Prime Minister of Italy.</p>
13
<p>Donald Trump is absolved in his second impeachment.</p>
14

Elections in Catalonia: the PSC wins in terms of number of votes, but the new Parliament has a pro-independence majority.

16
<p>Street protests against the imprisonment of Pablo Hasél.</p>
17

<p>Rojo Clavel exhibition by Lainea Espai Mercè Sala - TMB</p>
<p>Trilogía Pacífico: Tierras del Sud play and direction Laida Azkona Goñi and Txalo Toloza-Fernández</p>

How have you examined the relationships between capitalism, neo-colonialism, the cultural industry, and globalisation?

Laida Azkona: “First of all, we like to think of our research processes as performances in themselves. Because to begin with, we are neither anthropologists, nor journalists, nor documentary makers in the normal sense of the word, we are simply good conversationalists and have good intuition. The method is as follows: first we define the place we want to talk about, and then we consider some theories

about it. And when we’ve finished, for more than a year and a half, we spend our time researching, looking, reading and listening to everything we can find about this area: from reports and novels to doctoral theses, documentaries and advertising videos. And so we open countless doors and windows and try to find a response to our theories. And finally, everything is finished when we travel to the place, and then we travel miles talking and listening to everyone who wants to talk to us. We also rely heavily on chance and error, and we distrust much of our prior knowledge.”

18
 <div>NASA's exploratory robot reaches Mars.</div>
19
 <div>Jürgen Müller, a founder of La Fura del Baus, dies.</div>
20
Trilogía Pacífico: Teatro Amazonas play and direction Laida Azkona Goñi and Txalo Toloz -Fernández
Accusations of harassment at the Institut del Teatre.

22
 <div>The United States reaches the figure of 500,000 deaths due to COVID.</div>
23
 <div>Climate alert: a ship crosses the Arctic in February for the first time.</div> 40th anniversary of the attempted <i>coup d'état</i> in Spain.

25
Trilogía Pacífico: Extraños mares arden play and direction Laida Azkona Goñi and Txalo Toloz -Fernández
Former king Juan Carlos I pays the Spanish Treasury 4 million euros for undeclared earnings.
26
 <div>Magda Puyo resigns as the director of the Institut del Teatre.</div>

MARCH
1
 <div>Call for applications for the 2nd Carlota Soldevila. Extraordinary Grants for Creation and Creative Residency.</div>
5
La malaltia stage docudrama from <i>Pains of Youth</i> by Ferdinand Bruckner idea and direction Juan Carlos Martel Bayod
Who is young these days? Ingrid Guardiola: “The image of young people is closely linked to the capitalism of the nineteenth and twentieth centuries. At the end of the nineteenth century and in the early twentieth century, young people were associated with urban gangs, but also with boy scouts, with the doughboys of the jazz age, and with an effervescent adolescence rooted in childhood due to the collective fever created by <i>The Wizard of Oz</i> and <i>Peter Pan</i> . In the 1920s, the period when Bruckner was working, people thought that hedonistic youth culture was spreading across Europe. Parties were the perfect way to rediscover the youth that the war had robbed them of. Youth was not determined by your age, but instead by your state of mind. Jon Savage talks about all this in his fantastic book <i>Teenage: The Creation of Youth: 1875 - 1945</i> . For a long-time youth was considered the brute force of society, the cutting-edge of social transformation incorporated into fascist movements, or a cheap labour force. As G. Stanley Hall said in <i>Adolescence</i> (1904), nature arms youth for conflict with all the resources at her command. And after the Second World War, mass culture created the figure of the teenager, a huge mass of consumers thirsty for news and eager to have fun. Today, all of these versions have been mixed together: the avant-garde, brute force, cheap labour, perfect consumers... And the flexibility of the concept in terms of productivity: if you're young, you're the source of profit, you produce and consume. We wanted to provide a more complex perspective than this market-based view: the idea that youth is basically nonconformist, 'doesn't quite fit', to question everything we have taken for granted, the conventions we inherit and pass on.”

6
Criaturas del desorden (ficciones botánicas) direction, microscope and written Elena Córdoba
Your work is based on a detailed observation of the body and the material you work with flowers in this case. Why did you choose them?

Elena Córdoba: “After studying the body from the inside for a few years, I started studying botany: I wanted to understand this other way of life. As I found out more about plants, I discovered an organisation that was opposite and complementary to that of our animal life. A professor of botany at the Autonomous University of Madrid told me that plants are a danger, that you can get hooked on them for life and here I am, absorbed by them. Flowers came later, with the lockdown during last year’s strange spring, a spring full of lushness and silence. The flower is the most delicate device for propagation; it seemed inevitable that I was going to focus on it at that time of propagation and immobility.”

1.9 trillion dollars allocated to relaunch the United States' economy. Goya award for best film: <i>Las niñas</i> (Schoolgirls).
7
 <div>Jan Laporta wins the elections to become president of Barça.</div>
8
 <div>International Women's Day. Mónica Roca becomes the first female president of the Barcelona Chamber of Commerce.</div>
10
 <div>The party Ciutadans submits a motion of censure in Murcia, and Madrid announces early elections.</div> Christie's sells a piece of cryptoart for 58.5 million euros.
12
Dansa metropolitana: RRR creation Frederic Amat, cabosanroque and La Veronal

Has the current situation influenced the final presentation of <i>RRR</i>? Frederic Amat: "I think the current 'situation' has impacted on all our daily lives. When we look at the show <i>RRR</i> again, we and the audience will undoubtedly be aware that our perception of time has changed, and that sharing poetry on stage, in the form of music, dance and the visual image, can be tools that help us cultivate our current vulnerability and uncertainty. Dance, music and painting come from the same spring, and further downstream, music takes the enigmatic form of time, while it engages in a dialogue with the sound of the body and the choreography of ink."
--

Antígona (tragèdia antigota) by Sophocles adaptation and direction Helena Tornero illustration, sounding space and cast Pau de Nut
---

Pau, how would you define your work as an artist?
Pau de Nut: "I once heard someone say 'if it doesn't cure you, it's not art', and I think that's a very good point of view when it comes to answering the difficult question about the nature of art. What's more, this perspective doesn't fit in with aesthetic considerations and stylistic canons. I think the discussion of art based on those terms is pointless. When I do a concert, things happen. Things among the audience and things inside me. The stage ceremony for me consists of these things happening between the stage and the audience, in a flow of emotion back and forth. This two-way current also occurs between a canvas and the viewer, in the visual arts. First, it's sharing something: 'look, this is happening to me'. Then the audience identifies with it: 'Ah, that happens to me too' (or not, as the case may be). Then the dialogue begins: 'I experienced it like this,' 'for me it was like this,' and so on. When I am with the cello, singing in front of an audience, this becomes very obvious, as the format I use is based on cabaret I often speak explicitly and directly to the listener. [...] So when the audience comes into the theatre, or into the auditorium, or into the cabaret, or into their lounge at home, they find themselves before one of those mirrors which Max Estrella talked about in *Lucas de bohemia* [Bohemian lights] and they see their tragedy grotesquely reflected in the tragedy which I'm narrating myself, moving from the divine to the profane with no solution of continuity. Perhaps there is no difference between elevated things and those we do at home?"

The motion of censure in Murcia fails.
1
Iphigenia Taxopoulou mitos21 General Secretary

For more than a year now, the lights have gone down in the European stages. Our mitos21 members, prestigious public and national theatres from across the continent – from London, to Moscow, to Paris and Berlin, to Stockholm, Torino and Budapest – have had to muster reserves of patience, resilience, imagination and innovation, in order to absorb the shock of the extended closures. These have been extremely

difficult times for organisations, but mainly for artists and cultural practitioners, especially at times when no light was visible at the end of the tunnel. And yet, our mitos21 colleagues at the Lliure (and all other theatre colleagues in Spain) have remained almost constantly in creative mode and in operation, as the continent’s ... bastion of theatre-making, a hopeful reminder that it will be possible, sooner or later, to bring life fully back to the rehearsal rooms, the auditoria, the foyers, the offices, the work-shops... Over the past months, besides keeping the art alive and its audiences engaged, the Lliure also embarked on a sustainability project, turning its vision towards the future. This is in recognition that theatre cannot be absent from the major issues of our times, the climate emergency and the United Nations’ goals for sustainable development. Science and medical research have been the champion of the pandemic; this is where the world laid their hopes against this unprecedented ordeal. But the arts have been the champion of life-in-the-lockdowns; the arts, generously made available to all, kept people connected, alert, inspired, comforted. As the stages around Europe are gradually re-opening and our communities slowly return to what might be a “new normal”, we will need the theatre to tell the stories of our common experience, stories about loss and hope, the beauty and fragility of humanity – as usual.

14
 <div>Observatory of Culture: Income in the culture sector dropped 29% in 2020.</div>
15
 <div>Pablo Iglesias resigns as the Vice-President of the Spanish government and runs in the elections in Madrid.</div>
17

Carlota Soldevila installation Exhibition Continuem buscant la tendresa – Myriam Boulos Exhibition Herois anònims entre Hammana i Gràcia. Un recorregut de punta a punta del Mediterrani – Herois anònims

José y la Barcelona disidente creation Lalinea dramaturgy and direction Úrsula Tenorio
---

How has the LGBTQBI+ community and the trans community in particular evolved since José Tenorio's time?
Lalinea: “The trans community had a moment of glory in the mid-1970s, theatres became interested in the art, and there were transvestites who received the Medal for Merit at Work even under the Franco regime. There have always been times greater and lesser visibility in the history of the trans community. It's an art that has changed according to the fashions of the time and the interest of audiences. Now it seems that the fashion for drag is making a comeback, and that's creating a false sensation of acceptance within society. Some groups are heavily exploited. We are now at a point where the same thing could happen again as happened in the late 1970s: there was a fashion that embraced dissent, but after it ended, instability and exclusion returned. It's important that this art should come to stay and receive the recognition as a great art that it deserves, and that means that it must be present in public spaces and that it is necessary to invest in it.”

Australian scientists develop human pseudo-embryos based on skin cells. The Teatre Apolo on Barcelona's Paral·lel reopens.
18
The Mountain dramaturgy and direction Àlex Serrano, Pau Palacios and Ferran Dordal Agrupación Señor Serrano

What doubts or reflections about our relationship with the truth do you consider in *The Mountain*?
Pau Palacios: “We can't cover all knowledge, we can't be specialists in everything, it's impossible to corroborate all the information. Any piece of information and knowledge has an opposite that contradicts and discredits it. The media are controlled by large private corporations, and are directly influenced or manipulated by the economic and political powers-that-be. The major social media are not tools for information, but for business. Today, a unicorn with a tablet can spread a conspiracy theory with the same strength and potential for dissemination as a traditional medium. So should we give up on the idea of truth and embrace the world of versions? Is the truth a summit which we have completed after we have conquered it? Or is it a path, an ascent that must be undertaken over and over again, looking for new paths each time?"

The Law on Euthanasia passes in Spain

20
 <div>A volcano near Reykjavík, which had been dormant since 1240, erupts. <i>La vampira de Barcelona</i> (The Barcelona Vampiress) wins the Gaudi award for best film.</div>
23
Escola de pensament Session 5

Theatre art from listening How should we nurture dialogue so that it shuns noise and propaganda, and remains a toolbox for thought and the stage? Is “lending an ear” to those who offer us words a “loan” or a gift that we give to ourselves? What are the voices we hear but are unable to recognise? How do we learn to listen in a society where everyone communicates and almost nobody listens?

24
 <div>A loaded ship blocks the Suez Canal.</div>
25
 <div>The Sónar festival cancels its 2021 edition.</div>
27
 <div>Love of Lesbian features in a test concert with 5,000 people at the Palau Sant Jordi.</div>
29
 <div>Municipal survey: 3 out of every 10 Barcelona residents would leave the city.</div>
31
 <div>France closes schools due to the virulence of the 3rd wave of COVID.</div>

APRIL
1
Forasters vindran... theatre art Susanna Barranco, Marta Galán Sala, Núria Lloansi and Juan Navarro dramaturgy and direction Marta Galán Sala

What does *Forasters vindran...* [Foreigners will come...] talk about?
Marta Galán Sala: “About how history interrogates us and holds a mirror up to us, and puts us to the test; about how the discourses that perpetuate exclusion are the same 100 years on. We talk about the class struggle above all, about how difficult it is for working class people to participate in the city's culture, the exclusions which persist, the subject-ed classes' capacity for resistance, struggle and self-or-ganisation, their constructive fury and their capacity for re-silience, events in the history of this city that have not been given the attention they merit, which have been concealed by official discourses... *Forasters vindran...* [Foreigners will come...] doesn't talk about anything, in fact. It lets others talk. It gives a voice to the people involved in the migration of the 1950s and 1960s in Barcelona, and juxtaposes their voices with the anti-immigration discourses that the host society created. It holds a mirror to the past to make us reflect on the present. [...] It asks us: how is a society where different identities coexist formed? What is identity?"

4
 <div>Catalonia has administered the first dose of the COVID vaccine to more than 1 million people.</div>
5
 <div>Vladimir Putin signs the law that allows him to govern until 2036.</div>
6
 <div>The social activist Arcadi Oliveres dies.</div>
7
 <div>Union riots in Ulster.</div>
8

Anatomia d'un instant from the novel by Javier Cercas created and directed by Àlex Rigola

Do we have to teach democracy?
Àlex Rigola: “The moment that Javier Cercas deals with in his book is very important because it is a very unusual, and not a very normal, transformation from a dictatorship to a democracy. We hadn't come from a world that was devastated; it didn't end suddenly with a war like Nazism did. In Spain, the head of state died, and Franco was replaced by Juan Carlos. But the Francoists were still in the bunker. There is an ethic throughout this period and in the characters who play a central role in it: within this purely Francoist structure, they managed to make the transition to a democratic system within just a few months. The question

- and it's a pity - is how it's possible that we achieved such great changes in just a few months, and then we made so little progress in our democracy for so many years. We were able to make that change when we wanted to. And we did it with all the traumas it entailed for a part of society and for a part of the structure imposed on us.”

Amazon workers vote against setting up the company's first union.
9
 <div>Prince Philip, Duke of Edinburgh, dies at the age of 99. he photographer Alice Springs dies.</div>
11
 <div>The government requests a license to exhume the buried remains in the Valley of the Fallen.</div>
12
 <div>Bernard Madoff, the great Wall Street swindler, dies in prison.</div>

Escola de pensament Session 6

Who is the author of the world as a stage?
How do theatrical archetypes work in audio-visual narratives? Do universal plots condemn us to repetition, or are they an opportunity to transform tradition? Is déjà vu a delusional belief, or an experience of recognition?

Brazil: 3,000 deaths per day due to COVID.
14
 <div>Spanish scientists in China create hybrid human-simian embryos. Germany's Constitutional Court eliminates the limits on rental prices in Berlin.</div>
15
 <div>Raúl Castro leaves the ruling power elite in Cuba.</div>
16
 <div>Barça is the champion of the King's Cup in men's football.</div>
17
 <div>A fire burns down the historical Jagger Library in Cape Town.</div>
18
 <div>Israel suspends obligatory mask wearing outdoors.</div>
19
 <div>The drone Ingenuity flies over the surface of Mars. The police officer who killed George Floyd is declared guilty.</div>
21
 <div>The philologist and writer Paloma Díaz-Mas becomes the Royal Spanish Academy (RAE) scholar.</div>
22
Las canciones from characters' situations by Anton Chekhov play and direction Pablo Messiez

How has the pandemic changed listening?
Pablo Messiez: “At one point in the show, there's an interval in which the audience is invited to leave or stay in the theatre, as they wish. During this interlude, all the performers listen for a long time, for around twenty minutes. Before the pandemic, this was a collective catharsis. It created a kind of contagion, of beautiful celebration. Now something else happens, which is also beautiful: seeing there, on stage, what we can't do here, in our lives. It's like the promise of being what we used to be one day, as if there was still something like a celebration in the extra-everyday space of the stage.”

23
Terra baixa based on the play by Àngel Guimerà adaptation and direction Pau Miró audio and video Fito Conesa

What was the creative process behind *Terra baixa*?
Fito Conesa: “It's been one of the experiences I have enjoyed the most. Pau suggested a text that initially seemed difficult to take to a graphic universe, or to create non-literal images of it. While I was reading it, Anna (the actor) performed it out loud and she created physical sensations and gestures with her body, and I think I understood perfectly what Paul was suggesting beyond words. I've never worked in theatre, consider in terms of the fourth wall, stage design, costumes, etc., and I think what sets this project apart is that it is theatre after theatre (at least, its temporary closure as a physical entity, etc.).”

The feast day of Saint George is celebrated once again.
25
 <div>The Oscar for best film goes to <i>Nomadland</i>.</div>
26
 <div>The journalists Daniel Beriáin and Roberto Fraile are murdered in Burkina Faso.</div>
27
 <div>The Barcelona Town Hall allocates the Fem Cultura plan 68.7 million euros.</div>
28

El bar que se tragó a todos los españoles play and direction Alfredo Sanzol Centro Dramático Nacional

Have we lost the ability to reinvent ourselves? Alfredo Sanzol: “Living in a situation of factual, explicit dictatorship makes you consider the issue of freedom in a much more radical and committed way, to a much greater extent than we do now. We live in a kind of fantasy, a fiction, according to which the issue of freedom has been resolved, when experience really tells us that it is something we have to build every day. This show is an impulse which says that we should not take freedom for granted, it remains a radical daily, social and personal struggle. The ability to change (life) disappears when you take it for granted that you are in an immutable reality in which all essential issues have been resolved. I think that somehow, those in power tell us that there are many issues that have been solved, that we shouldn't worry about, and that we need to turn the page, when reality shows us that it is not the case.”
--

China launches the first module in its space station.

MAY
1
 <div>Portugal reopens its border with Spain.</div>
4
Escola de pensament Session 7
They don't represent us - 10 years on from the 15M movement Ten years on, how do we represent the 15M movement? How is it present in the struggles that have come afterwards? And what impact has it had on today's politics?

The PP wins the elections in the Community of Madrid.
5
 <div>The United States asks that the patents for the COVID vaccines be released.</div>
6
 <div>Catalonia has administered the first dose of the vaccine to more than 2,000,000 people. More than 200 persons injured by the Israeli police on Temple Mount in Jerusalem. The social conflict in Colombia is further aggravated with the call for a 'National Strike'.</div>

7
 <div>An attack against a girls' school in Kabul causes 60 deaths.</div>
9
 <div>End of the state of alarm in Spain. Catalonia reaches a new record of persons vaccinated: 400,000.</div>
10
<i>Les tres germanes</i> [Three Sisters] and <i>El quadern daurat</i> [The Golden Notebook] sweep the Critics' Choice awards.

11
 <div>Record number of people vaccinated at Fira de Barcelona: 6,000 in one day.</div>
12
Frank adaptation of the eponymous story by Ximo Abadía creation and direction Clara Manyós and Xesca Salvà

Do you think that today's children have enough educational resources to understand the Franco regime?
Ximo Abadía: “It's still a taboo subject, a collective amnesia has been created, a dictatorship has been normalised. This subject is barely touched on in schools. But hiding something under the rug doesn't mean it didn't happen. The wounds haven't closed, and it's an insult to all the people who are still buried underground. Given the current situation, it is very important to work on these issues with children, so that it never happens again.”

The Higher Court of Justice of Madrid rules in favour of maintaining the names of Millán-Astray and Caidos de la División Azul streets.

13

Escena Pilot:

Universal

a project by Institut de Cultura, Institut d'Educació de l'Ajuntament de Barcelona and Teatre Lliure
artistical direction Lali Álvarez and Gemma Martínez

How did the theme of the play come about, and what was it like working with the boys and girls?

Lali Álvarez Garriga: “The subject has changed as we’ve been working on it, as the months have gone by, and according to the participants’ interests. Gemma Martínez and I began by suggesting an initial subject, thinking of one that would create a type of play writing that would enable us to produce a result, regardless of the pandemic we were experiencing in May. In other words, a result that could be produced both in person at the theatre and secondary schools, or even in a situation in which everyone was at home under lockdown, but without having to give up the idea of a live performance. When we started in October, we had no idea what it would or wouldn’t be possible to do in May - whether we could get all the secondary schools together in the theatre, or whether we would all be under lockdown in our own homes. We suggested that the central theme of the paly should be an interstellar meeting of planets that came together for some reason. That idea was developed at the various schools: who these planets are, what the characteristics of their societies are and why they are coming together, the common goal they would have. And they decided to talk about 4 planets coming together to save the Earth. Later, they filled this out with other topics: the environment, masculinity and patriarchy, dependence on technology... And finally we realised that the final structure of the play invited us to discuss what reality is and what fiction is, and that was the theme.”

The escalation in violence in the Gaza-Israel conflict reaches a new climax: 126 deaths in the Gaza Strip, including 31 children.

14

La casa de Bernarda Alba

by Federico García Lorca
adaptation and direction Victoria Szpunberg
illustration Ana Yael

What has the creative process involved in illustrating *La casa de Bernarda Alba* [The House of Bernarda Alba]?

Ana Yael: “This was my first-time illustrating theatre, and it’s a challenge. It’s true that a lot of work based on *The house of Bernarda Alba* has already been done, and that gives you some clues, but it can also limit you a little. This work is one of our great classics, and García Lorca gave us quite a clearly defined idea. Austerity, the darkness of being closed up, mourning, everything suggested a claustro-phobic result... On the other hand, I wanted to create an aesthetic that was sensitive to children, and this is where I decided to add some air to the scenes. Since the narrative and sound were to be the driving force and guide for the project, I decided not to focus on crudeness, but on this need for freedom. To illustrate very frontal static images, and to emphasise the austerity and later, in the clarity, to find space for poetry.”

The Chinese Tianwen 1 probe successfully lands on Mars.

15

10th anniversary of the social and citizen mobilisation of 15 M.
F.C. Barcelona wins the 1st Champions League of a Spanish women’s soccer team.

16

Chile begins to liquidate the constitution of the dictator Augusto Pinochet with constituent elections won by independent candidates.

17

Migration crisis in Ceuta: more than 8,000 Moroccan and sub-Saharan citizens enter Spain irregularly from the mari-time border with Morocco.

18

The Indian strain increases again the incidence of COVID in Asia.
PSOE blocks the Trans Law with its abstention in Congress.

19

The feminist Gloria Steinem wins the Princess of Asturias Award.

20

All COVID indicators in Catalonia drop.

21

Pere Aragonès is invested as the 132nd President of the Catalan Government by the Parliament of Catalonia.

24

The Government of Catalonia raises the seating capacity in cinemas and theatres up to 70%.

26

ARCAS 2020

theatre art Clara Aguilar, Sofia Gallarate, Max Grosse Majench, Elena Martín Gimeno, Marc Salicrú, Anna Serrano and Laura Weissmahr (VVAA Col·lectiu)

You’ve been working together for years. This time you’ve created an alternative ecosystem. How did this proposal come about and how is its creation process being? What do you think would be the universal flood we are currently suffering as a society?

VVAA Col·lectiu: “We start by considering the power structures that govern from our intimate interactions to what we call ‘society’. It has been very stimulating to work with this content when creating collectively. We must listen and communicate a lot to imagine new forms of coexistence between dystopia and utopia. Surely each person comes across a different picture when they think that the world is ending. Actually, we associate the apocalypse with the end of the Anthropocene. But the world is not ending. In fact, we think the world doesn’t even exist.”

Quan sortim de l’institut, s’encenen llums – En RESIDÈNCIA

Marc Villanueva Mir En RESIDÈNCIA

at the Maria Espinalt Institut

Can you explain the experience of developing or sharing a creative process with a group of boys and girls in the first year of secondary school?

Marc Villanueva: “It’s a challenge, which is stimulating and difficult at the same time, especially for me, as I had no previous experience working with teenagers. As soon as I stepped into the classroom, I realised that the group would not accept just any suggestion I might make to them, but instead we would need to patiently build a space of trust in order to be able to create together, in a relationship that was as horizontal as possible. I think we finally created a space where this could happen. One of the most gratifying things for me was to see how after the initial puzzlement, many of them discovered aspects or languages of theatre art that suddenly fascinated them: we’ve seen people falling in love with costume design, with constructing models, with the electronic manipulation of live sound, etc. We also discovered ways to be on stage without playing a character, although at first this seemed the furthest thing from the ‘theatre’ that some people might imagine. And the process didn’t only have an impact on them: it has also helped me understand my own work better.”

27

I només jo vaig escapar-ne

by Caryl Churchill

direction Magda Puyo

***I només jo vaig escapar-ne* [Escaped Alone] takes on stage four female characters and at least 70 years old. Should more voice be given to this segment of the population?**

Magda Puyo: “I think the fact of writing a play for four women in their seventies is a political demand. Although it is not an explicitly feminist text, like other works, it shows us how the possibility of survival is in them: despite not being productive for the hypercapitalist world, which abandons them to oblivion, it is they with their resilience that make us aware of the situation in order to stop the destruction.”

JUNE

3

Història d'un senglar (o alguna cosa de Ricard)
play and direction Gabriel Calderón

Why can't the audience miss *Història d'un senglar* [History of a boar]?

Joan Carreras: “The audience can do whatever they want, they could miss the whole theatre in the world, they might not even know what the theatre is, they could get hooked on any screen, marry her, make love to her and die with her. But they would loosen *Història d'un senglar*. And that would be a shame.”

10

L'estranger

by Albert Camus

music Robert Gerhard

direction Iban Beltran

musical direction David

Albet and Francesc Prat

With *L'estranger* [The Stranger], you use art as a tool

for reflection and as a means of accusation. What do you want the audience to remember after listening to the play?

David Albet and Iban Beltran: “Apart from having to deal with a huge text - in every sense - it echoes the loneliness of someone who is judged morally, rather than for their crime. The context is very valid today: you just have to think about the speed with which social media pass judgements about things which we don’t consider in depth, they are not assessed structurally.”

15

Escola de pensament

Session 8

How do we break the fourth wall?

How do we relate to the audience in a direct way, but without simultaneously destroying the agreement to maintain a fiction? What are the imaginaries that need to be subverted to bring the catharsis of the stage to the screen? How can comedy depict the great challenges of the present day - such as climate change, the taboo of suicide, the transformation of traditional family models, or the threat of the rise of the far right?

About this strange year

Marcos Ordóñez

writer and theater critic

Apart from some exceptions, Spain has been the only country where the theatres have not closed. Against all the odds, the Grec festival was a pilot test that went well. Luckily, because in the autumn the theatres had groped their way gradually towards opening. We discovered that they could open their doors. With all the problems one might imagine, but they could open. Some were ready for action: shows that couldn’t come were cancelled; and a there was a constant fear of illness. Companies were on the edge: everyone knew that as soon as a case appeared, that would be it. I remember saying to myself in those days: “I need health and happiness, to go for a walk with my love and to have the people I love close by, but I didn’t know how much I needed the theatre.” The theatre was my second family. I’ve been doing alchemy - reading, writing, music, cinema. And perhaps the theatre is the most extraordinary thing, because it really consisted of words and gestures, in front of us. At night, like before, that type of silence returned, the doors closed, the bars had an air of sorrow, the cinemas were dark as if in mourning, the theatre without any magicians. Landscape without images. There were four of us looking at each other in the bathroom mirror, and suddenly we felt like our grandparents. More fear - as if we’d all grown old. I needed to carry on taking the dose that I took for the first time when I was very young: the moment when the theatre lights go down and the light from other worlds comes on, and other people, similar to us, become characters. They are heroes and heroines because they possess the gift of being intimate in public. I need your strength and your courage, which you give us through the smiles of ancient goddesses, through Hecuba. Some friends who took their son to the theatre to see a detective story showed me the difference between the magic of theatre and the other wonders. Halfway through, a character fell over, just a few steps away from them. The entire audience jumped in surprise, but the boy fidgeted and his heart raced, as if he was going to faint from the shock. His mother whispered in his ear, asking him if he wanted to step outside. The boy whispered: “No, no. No way,” refusing with his eyes closed. Later on, in the street, his father said to him:

“What a fright, eh? But you’ve had other frights like that before.”
The boy thought for a moment, and answered.
“Yes, but it happened to the man right there.”
It’s very true - theatre happens to someone who is right *there*.
We need you to keep telling us stories that happen right there with your whole body, with your voices, looking at us with your eyes of queens and warriors, and we want you very close to us, and I need to tell other people about it afterwards, in the same way as I tried to tell my parents when I was little, as I keep trying to tell people in the newspaper. Today, like yesterday, like tomorrow, I want the theatre lights to continue lighting me up. I need my other family to play again, to dazzle us with its magic that doesn’t seem like magic; everyday, humble and true. We need the theatre.

Col·laboradors

entitat concertada amb

membre de

amb la col·laboració de

mitjans patrocinadors

mitjans col·laboradors

amb el suport de

entitats col·laboradores

convenis de col·laboració amb

teatre lliure

teatrelliure.com